

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Skuespil til Brug for den danske Skueplads :
[Den Gyldendalske Samling].

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 4

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : Gyldendal, 1775-89

Fysiske størrelse | Physical extent:

12 bd.

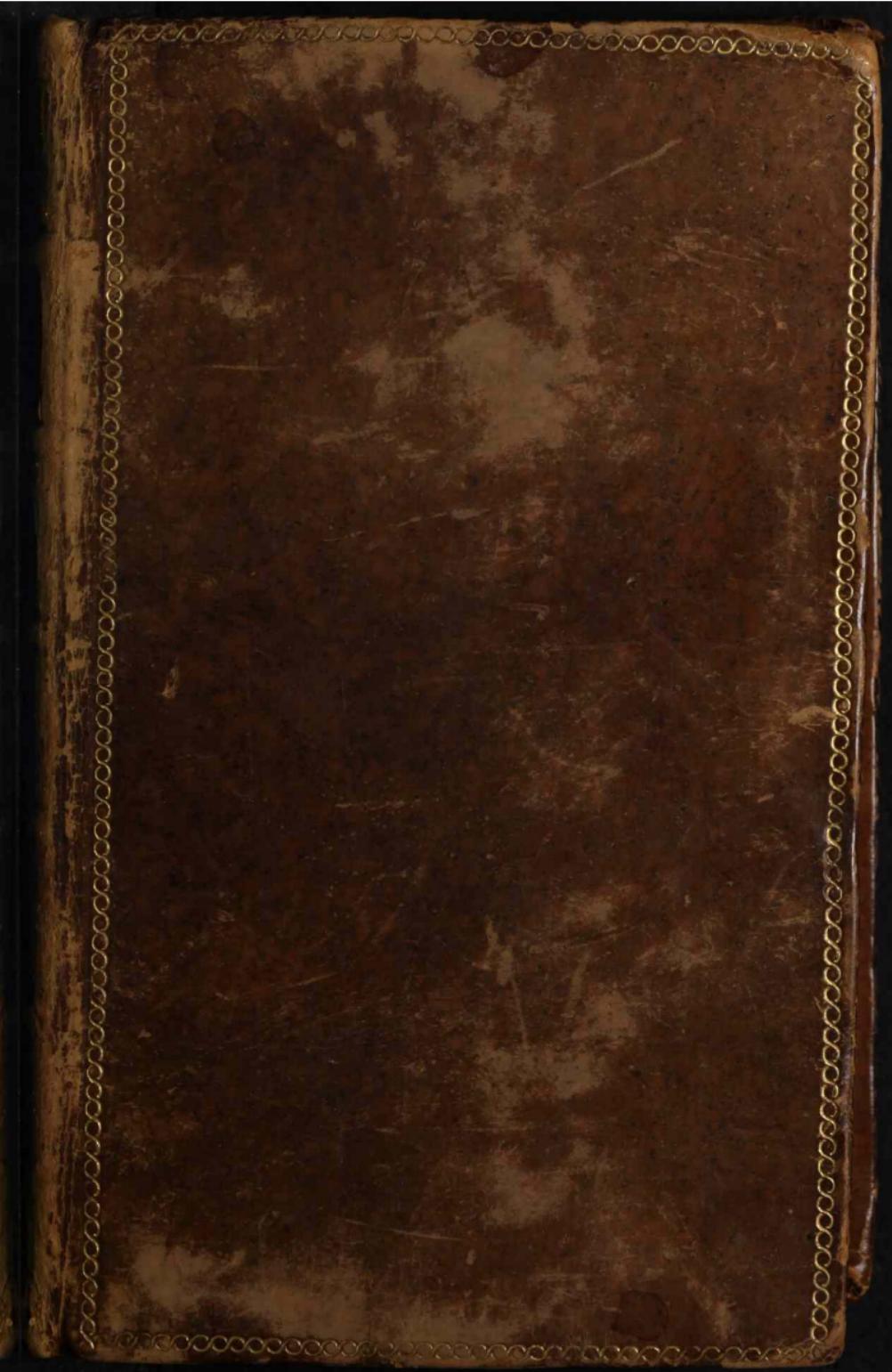
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

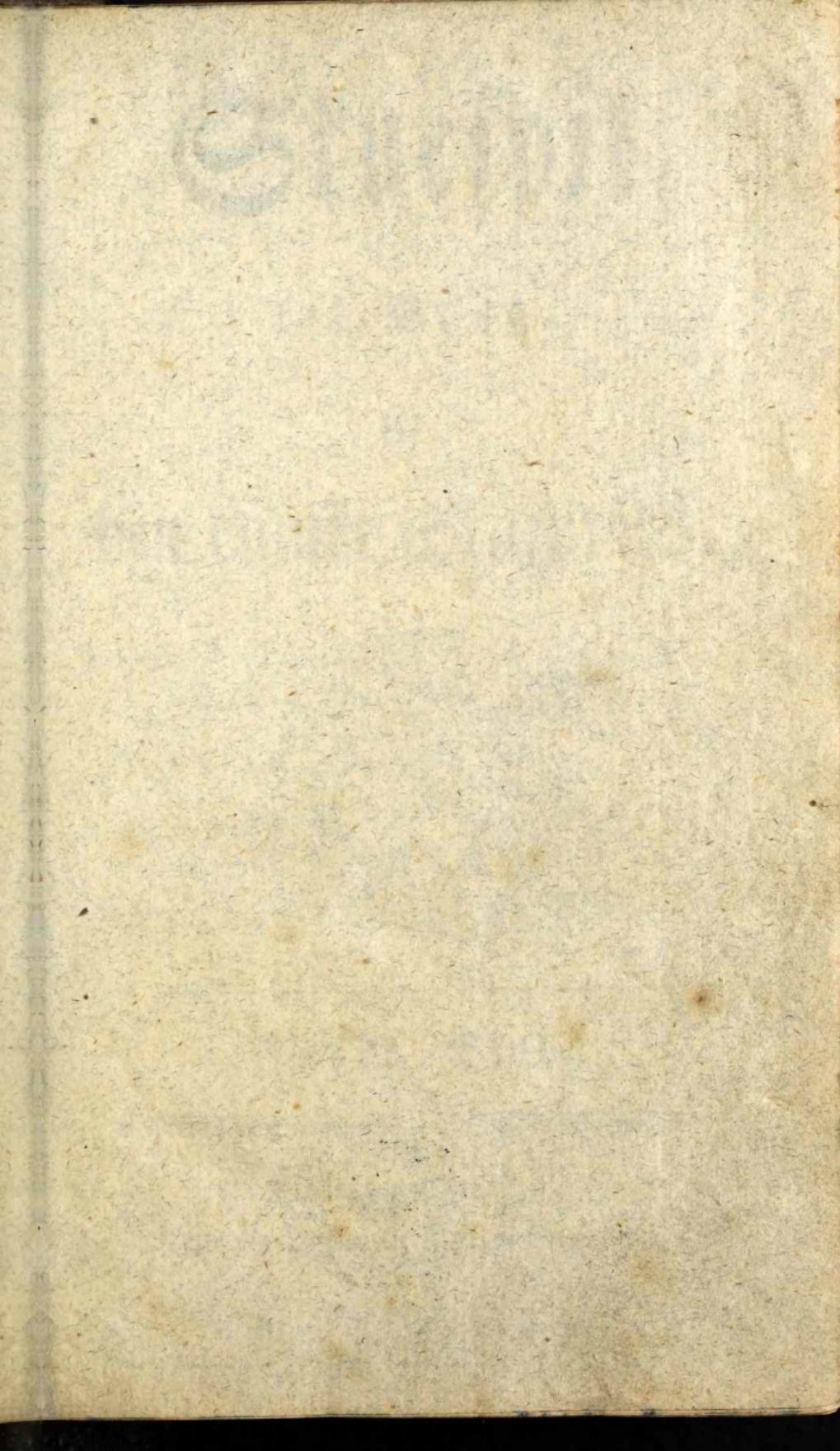
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

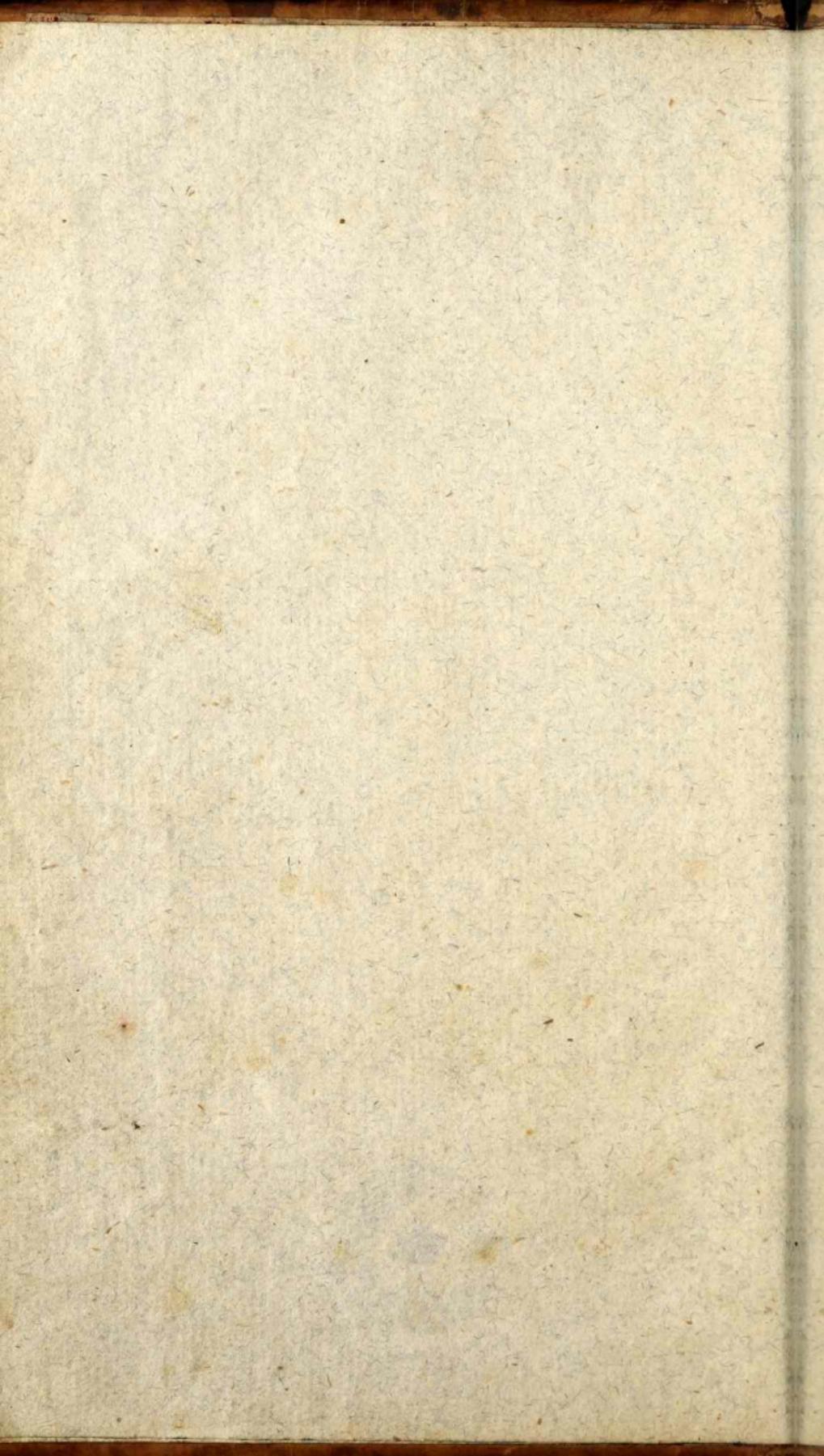

130021442837

55,-3.

Skuespil

til Brug

for

den danske Skueplads.

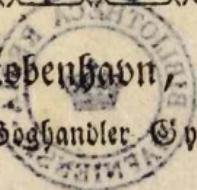

Fierde Bind.

København, 1778.

Trykt paa Boghandler Gyldendals Forlag.

Ælfric

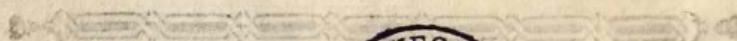
Ælfric

Ælfric

Ælfric

Ælfric

Ælfric

Ælfric

Fortegnelse

paa

de Skuespil, som findes i dette Bind.

Den butte Elster, i tre Acter af de
Monvel.

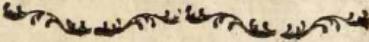
Huuset i Opror, i tre Acter af Goldoni.

Don Juan eller Den Ugudelige, i fem
Acter af Moliere.

Bæddemalet, i en Act af Sedaine.

De tre Friere, i en Act af Boindin.

Den coquette Enke, i en Act af Desportes.

Den

सिंहासन

५७४

अथ विष्णु नाम विष्णु इ प्रतीक्षा च

स एवं प्रतीक्षा गिरि इ त्वं त्वं एव एव
मोक्षाय

प्राप्तिः इ द्वयः इ एवं एव एव
मोक्षाय विष्णु एवं एवं एवं
मोक्षाय

स एवं एव एव एव एव
मोक्षाय इ एवं एव एव
मोक्षाय इ एवं एव एव
मोक्षाय

स एवं एव एव एव

१०३

Den
hutte Elſter.

Comœdie

Tre Apter.

Oversat

ester
Mr. de Monvels L'Amant Bourru

af

Peder Topp Wandall.

nuc

Personerne.

Grevinden af Sancerre, en ung Enke.

Marquisen af Martigve, hendes Veninde.

Carl Moringer. —

Marquis af Montalais, Grevindens Elster.

Greven af Piennes, Marquisens Elster.

La Fleur, Grevindens Tiener.

En Tiener.

Adskillige Betiente.

Skuepladsen er i Paris, og forestiller en stor Sahl hos
Grevinden af Sancerre, hvor man seer endel Lehnestoele;
Ligesor er Døren til hendes Kabinet, og ved den høire Side
den Dør, hvorigennem man kommer udenfra.

Første Act.

Første Scene.

Morinzer, La Fleur og andre Betiente, med hvilke Morinzer klæres, i det han gaaer ind, fordi de vil forhindre ham Indgangen.

Morinzer.

Tor en Ulykke, jeg vil tale med hende — — —

La Fleur.

Men, min Herre, jeg forsikrer — — —

Morinzer.

Og hvorfor hindrer man mig — —

La Fleur.

De spørger efter Fruen?

Morinzer.

Ta, Fruen — — Nu? — — Hvad? — —

Kan J ikke høre?

Den butte Elske.

La Fleur.

Men hun er ikke hjemme —

Morinzer.

Hun maae være hjemme — — Ja — —

La Fleur.

Nei, min Herre!

Morinzer.

Sladder! Fruen maae i dette Dieblik være i hens des Kabinet, og jeg paastaaer, jeg vil ind — — ja, jeg vil ind, siger jeg Eder.

La Fleur.

(til de andre Betiente.)

Mennesket er fra Forstanden.

Morinzer.

Hvordan, Slubbert? Hvad siger Du? Du troer, jeg er gal, om jeg ellers har forstaet ret! Hør, min Ven, gaae og meld mig, siger jeg Dig — — dog, nei, den fortæste Ven er, at jeg selv gaaer ind. Jeg gaaer — —

La Fleur.

(til Betienterne.)

Han har en Skrue los!

Morinzer.

O, det forbandede Fruentiminer!

La Fleur.

Det er best at pakke sig; han bliver rasende —

Mo-

Morinzer.

Hun gør mig vist gal; jeg vil gaae ind —

La Fleur.

(forhindrer ham.)

Endnu engang, De faaer hende ikke i Tale:
Sveizeren har sagt dem det der nede; og jeg, min
Herre, som er Deres underdanige Tiener, jeg siger det
endnu engang, Grevinden er tagen ud —

Morinzer.

Naar saa er — — Men, nei — — jeg vil
tale med hende — — min Ven, vær saa god! dersom
du vidste min Ulykke — — — (han giver ham en haands-
fuld Penge) jeg beder tag dette — — — saa sat
Mod — — vær ikke saa bange for mig: I har ingen
Skyld i min Plage; men min Forvildelse gaaer til Ra-
serie: det var ret en Handens Streg — — det er no-
get affskyeligt; thi jeg kom just — ja det var mit For-
sat: Jeg kom for at faae hende i Tale —

La Fleur.

(sagte.)

Han snakker over sig —

Morinzer.

Det falder jeg en Sial, et Hjerte, som er reent
umenneskeligt! med saa Ord, jeg siger Eder — — jeg
taler ikke ubestemt; for Handen! jeg udtrykker mig jo
klart — — hun er ikke tilstede; jeg kan ikke faae
hende i Tale — — — men har hun da ingen Ven,
ligemeget om det er Mandfolk eller Fruentimmer, som
jeg kan faae at see, som jeg i det mindste kan sige, hvorsor

jeg er kommen hid? Er heele Huset uddød? Er der ikke en levende Siel jeg kan faae i Tale?

La Fleur.

Fru Martigve er derinde.

Morinzer.

Bel! kan jeg ikke faae hende i Tale? Fru Martigve, eller en anden — ligemeget. Siig hende da, at jeg er her uden for, og at jeg ønsker at tale med nogen.

La Fleur.

Det skal blive forrettet.

(Gaaer med de andre Betjente)

Aanden Scene.

(Gaaer med de andre Betjente)

Lucifer har giort dette Ansigt just til min Ulykke. For Vokker! hvad kan da ikke et smukt Fruentimmer udrette? O! jeg kommer ikke til mig selv igien. Jeg er forherset. Hvilket Hierte skulle ikke blive uroeligt ved at see hende? Saadan stionne Dine, saadant Skjelmst Aansat, saadan Hod, saadan Haand, saadan Haar, saadan Briz (han slaaer sig for Vandens) Alt er her! ale; men min Hemmelighed mage ikke robes: Hun skal ikke give mig sin Haand af Frygt for at blive fattig: Det var at forringe hendes Siel, og at vancere mig selv; jeg mage begynde med at giøre mig yndet, og derefter give mig tilkiende —

Tredie

Den butte Elster.

7

Tredie Scene.

Hr. Pienne, Marqvisen, La Fleur og Morinzer.

La Fleur.

Her seer Fruen ^{uden} den Herre, som spørger efter
Dem. — — — — — — — — — —
^(Han gaaer.)

Fierde Scene.

Hr. Pienne, Marqvisen, Morinzer.

Morinzer.

Ta, Frue, det er mig, som — —

Marqvisen.

Cuden at see eller høre ham, taler med Hestighed til
Hr. Pienne.)

Jeg siger Dem det reent ud.

Pienne.

Hvad Forbrydelse? — —

Marqvisen.

At trænge sig lige ind i mit Kabinet! Min Herre!
den Uforstammenhed er alt for stor.

Morinzer.

Frue, jeg kom for — — — — — — — —

Pienne.

Kunde jeg troe, jeg forstyrrede Dem?

A 4

Mar-

Den butte Elsker.

Marqvisen.

Naar bet ikke behager mig at tale med Dem, saa
har jeg mine Aarsager, hvorför jeg vil være alene.

Morinzer.

(Begynder at blive utaalmodig.)

Kan jeg da intet — —

(Kunde and)

Marqvisen.

Behøver jeg at gisre Dem rede derfor?

Morinzer.

(Credt)

Frue!

Pienne.

(Uisende Morinzer)

I Sandhed — —

Marqvisen.

(til Pienne)

Hvad behager?

Morinzer.

(sagte)

Hvilken Sladderhank! Haardt i det han tager hende
ved Armen) Frue, vend Dem, for Himlens Skyld, et
Dieblik til min Side —

Marqvisen.

Min Herre! hvad er til Deres Tjeneste? men for
Alting snart. Hvem er De min Herre?

Morinzer.

Mit Navn gisr intet til Sagen. Nyeligen var
jeg ganske imod min Villje, bleven opbragt; men nu,
+ saa-

Den butte Elster.

9

faasom jeg skal tale reent ud, er jeg gandske utaalmosig, forundret, forbittret over Deres forrykte Væsen og faintede Opsæsel.

Pienne.

(hidsig)

Min Herre! — —

Marqvisen.

(i samme Tone)

Hvad! man siger mig Grovheder; (hun standser og betrakter Morinzer, som en, man troer, at have seet før) men mig synes — — O ja! jeg har seet ham et Sted. O! det er ham selv — — Ja, saaledes saae han ud: det er hans brændende Nine, og hans forstyrrede Lader, (hun bryder ud i en hoi latter) det er ham selv. —

Morinzer.

For Fanden! Frue, er det Spøg? eller taler De alvorligen?

Marqvisen.

(Cleer af alle Kræfter)

Det er alt for loierligt — — ja han er gandske vist den samme!

Morinzer.

Men jeg tænkte ikke, at jeg var saa pudseerlig. —

Pienne.

Hvad flettes Dem? hvad foraarsager denne Lat-
ter?

Marqvisen.

(Cleer saa sterk, at hun knap kan tale)

Giv Lid, saa skal jeg sige Dem det. —

A 5

Mo-

Den butte Elster.

Morinzer.

O min Hornuft, hvor er du mig høit fornoden!
 (til Marquisen) lee — — frist! lee, saasom jeg dog
 maae bie til Deres Raptus er forbie.

Pienne.

Sandelig; og hvorfore — —

Marquisen.

(med en ved Latter afbrudt Stemme)

Min Herre, erindrer De sig? — — hos en vis
 Kræmmerste? — — —

Morinzer.

(Seer stift paa hende og raaber:)

Hvad behager? Ah, hvad seer jeg! — — det er
 hende — — Ja, for en Ulykke, det er det gistige
 Fruentimmer, hvis usørskammede Latter — — Farvel,
 Frue, Farvel.

Marquisen.

Ei! Wie dog. Kan vi saaledes forlade hinanden,
 min Herre? saadanne gamle Venner!

Morinzer.

Jeg, Ven til en Forrykt!

Marquisen.

Og det er just dersor De bør holde af mig, troe
 mig kun!

Morinzer.

Nei! jeg vælger bedre mine Venner. Desuden
 kan jeg ikke lide Deres bidende Skiemt, Deres Latter.

Sa!

Sa! jeg husker Dem nok! — — det er Dem — —
Farvel, Frue, det er, paa min Ere, ikke Dem jeg leder
ester her. Jeg er kommen for at besøge Frue Sanc-
cerre: jeg har ikke glemt dette behagelige Ansigt, som
maae udtrykke hendes Karakteer, dersom ellers et aot
Hierre giver Ansigtets Træk en vndig Mine. Jeg skal
komme igien og besøge hende. Dem, Frue! siger jeg
Farvel: Deres Tiener, jeg forlader Dem: jeg har als-
drig funnet lide gale Folke.

Femte Scene.

Pienne, Marqvisen.

Marqvisen.

Men jeg troer han gaaer — — hvilken sessom
Bildragelse! det træffer sig alt for artigt. —

Pienne.

Denne Herre er intet mindre end Hofmand. Han
taler uden Omsvob. De er vel fiendt med hinanden,

Marqvisen.

Cler hoit

Det Dyr! — — Ah! jeg maae lee — — jeg
ventede ikke at saae ham mere at see, og det giorde mig
ret ont; jeg troer paa min Ere, han er ligesaa gal,
som jeg. —

Pienne.

Jeg forunderer mig ikke mere over dette Anfaald af
Munterhed, og det, De der siger mig, forandrer Tingene;
men hvor er De bleven fiendt med ham? — —

Mar-

Marquisen.

Jeg faaer vel fornøye Deres Nyegierrighed. De var paa Landet, og vi, vel at mærke, ganske allene i dette Huus, og ganske fiede af vore gode Dage; vi havde skrevet, arbeidet, læst, sladdret, vi vidste ikke mere, hvad vi skulle tage os for — — Hvad skal vi bestille her, Krue Sancerre? lad os tage ud, sagde jeg; mit Forstag blev antaget, vi fikrte, uden at vide, hvorhen, og ikke engang for at giøre nogen Besøgelse. —

Pienne.

Ah! jeg fiender Dem. —

Marquisen.

Haven er mig fiedsommelig, og jeg har en Afs্যe for Landet, altsaa, uden at sige min elskværdige Veninde noget derom, lod jeg Kudskøn fikre fra den ene Kramboe til den anden. Endelig sik vi det Indfald, at gaae ind til denne smukke og artige Kone, som idelig forsyner mig med hvad jeg behøver, og som De giør faa meget af. Hun var strax ved Haanden med tusinde nydelige Smaating. Af en udsgott Smag, altsammen nyt, som vi besaae; og imidlertid bleve vi i Boden, nogle Skridt fra os; dette mærkværdige Dyr vaer, som jeg i Dag har seet igien med saa stor Fortsættelse: han sad ved et Bord og tingede med en haard og latterlig Stemme, endevendte hele Boden, og det, som er endnu verre, fikkte intet.

Pienne.

Hvad faa videre?

Mar-

Marquisen.

Kræmmersten, som var ucaalmelig, vendte sig til os, og sagde: "Om Forladelse, mine Fruer, De seer " jeg bliver opholdt af denne Herre, som finder intet " hos mig, der staar ham an. Jeg haaber, at være " lykkeligere hos Dem. Hvad behager, hvad besaler " Frue Sancerre? Ved dette Ord straalte min Original, ligesom han var trassen af en usormodenlig Ulykke: „ O Himmel! er det vist? Frue Sancerre! Han kastede Bordet med al Stadsen over Ende: sprang med Hestighed over det altsammen; isede imod Grevinden, og med aaben Mund, med Dinele hestede paa hende paa en besynderlig Maade, satte han Ryggen til en Pille, og i denne latterlige Stilling betrakte hende eg Heelt Korteer. —

Pienne.

Got!

Marquisen.

Vi gjorde et forunderligt Oprin, jeg loe af alle Kræster. Frue Sancerre var i en ubegribelig Uroelighed. Kræmmersten smaaknurrede, samlede sin Stads sammen, og satte Bordet igien til Rette, og vor Original stod med Armene udstrakte imod os, ubevægelig ved sin Pille, ligesom han var bundet dertil, saae stift paa os, og rørte sig ikke af Steder.

Pienne.

Prægtig!

Marquisen.

Frue Sancerre, som var gandste bestyrket, satte Besøgelsen op til en anden Gang, og tvang mig, hvore nødig

nodig jeg end vilde, til at gaae, hvorpaa denne latterlige Person fastede sig i Beien for os, som en Lynild, og da han ikke kunde faae os til at hie, raabte han: Tillad: — — Jeg besværger Dem, lad mig folge Dem til Deres Vogn; efter disse Ord, som han sagde med en besynderlig Tone, greb han Grevindens Haand, som i denne Angest ikke vidste, hvad hun skulle svare. hendes nariske Staldmester, men han, uden at give hende Stunder at svare, sagde, saa gesvindt, at man neppe kunde forstaae ham: "Alle mine Ønsker ere opføldte, " Ah! Frue, fortyslet! — — jeg mærker, jeg er forvirret, hvem skulde sagt det? Himmel! alting er forandret! Jeg skal have den Ere. — — De tillader dog — — Ah! hvilken Lykke, dersom De holdt mig saa værdig, at De vilde love — — Ja, jeg haaber, og saa er alting i Stand." Imidlertid han fortsatte sit latterlige Bev, naaede vi vores Vogn, og vores Heste, som foiede sig efter vore Ønsker, befriede os begge fra denne Ueilighed. —

Vienne.

Og De ved ikke, hvem dette Menneske er?

ਮਾਰਾਨਿਸੇਂ ਮਾਰਾਨਿਸੇਂ ਸਾਡੇ ਹੋ

Bei — *z. B. der Marquisen.*

Piennes mesme n'ont pas été

Denne Herre er dog meget god at kende, og det
er et Bekjendskab, man bør søge at vedligeholde; saa
som det er raret at finde slige Originaler. Jeg ønskede
at have seet Dem. De var vist ret glad; thi jo selv
sommere Optinet var, jo meere burde det fornøie
Dem —

Mar =

Marqvisen.

Sa, jeg vil ikke nægte det for Dem, jeg var ret i mit Element.

Pienne.

O! det troer jeg gierne; men uden Twyl hør en sør Drift til denne Herre indtaget Dem?

Marqvisen.

De er en uforstammet —

Pienne.

Jeg meener det alvorlig.

Marqvisen.

Nu vel, jeg giver dem mit Minde; bring vores Forbindelse i Stand, det vil være artigt, og vi skal blive det eeneste Par i sit Slags.

Pienne.

Nei, det har ingen Hast; dertil maae han see sig om en anden; desuden, naar jeg overveier Alt, saa var det virkelig en Uretfærdighed. Dersom man maae opofre sin Fornuft, for at faae Deres Hierte; saa har jeg, som jeg troer, länge nok været gal i deres Dieneste —

Marqvisen.

O! hvad det angaaer, da er det forgivernes; jeg siger Dem og det af mit Hiertes Grund, jeg elsker Dem alt for høit, at jeg nogen Tid vil være deres Kone.

Pienne.

Vienne.

Denne Tanke er lige saa overordentlig, som hyperlig. De elster mig?

Marqvisen.

Hør engang, jeg vil sige Dem mine Aarsager. For nærværende Tid er, (i det mindste troer jeg det) vor Forbindelse behagelig; jeg betroer Dem alt, hvad der ligger mig paa Hjerte. Er De bedrøvet, kan et eeneste Ord af min Mund forsage den Ærgrelse, man har foraarsaget Dem. Og har jeg havt Fortred, glemmer jeg det altsammen, naar jeg taler med Dem. Vore smaae Twistigheder ere Spog; enhver Dag er behagelig for os. Da ingen Pligt forbinder os at rette vor Smag efter hinanden, saa soge vi idelig at føle, tænke, handle den ene, som den anden; men dersom vi bleve foreenede ved et uoploseligt Ægteskabs Baand: Ah! min kiere Vienne — — — hvilken Forstiel! jeg skulle love Lydighed; og jeg kiender min Uformuenhed, jeg kunde ikke holde det. Jeg vilde faae Indfald; deraf er mit stakkels Hoved fuldt. Den første Maaned, og for Myehedens Skyld, vilde De sige til mig med Artighed: min Kiere, min sydreste Kone, tilstaae mig at Deres Lune er intet uden en Overgang af Munterhed. De vil fornøie sig, jeg kiender dem alt for vel, De tenker ødelt, og De meener intet dermed. Jeg begynder Igien; thi jeg er meget færselig: Da, og det er den anden Maaned, tager De Tonen højere, og siger mig ret alvorligen: Min Kone! jeg besværger Dem, lad saadan Daarlighed fare, det er en reen Galstab, som De ikke hør tillade sig. Hidtil er Forestillin-

stillingen høflig; men efter første Hierdingaars Forlæb, saa heder det ikke længer "min sydreste Kone, jeg besværger," "jeg beder dem,, saa er det den stære ægte Huussbonde, som siger mig reent ud: Madame! jeg vil ikke, jeg taaler ikke, at man foragter hvad jeg siger: Aldyd, det er en Kones Pligt. Nei, min Ven, aldrig; nei, jeg vil ikke adlyde, og før deres Noligheds Skyld vis jeg aldrig gifte mig.

Pienne.

Aldrig? o Himmel! men lad mig i det mindste faae — — —

Siette Scene.

Pienne, Grevinden, Marquisen,

Pienne.

Ah! Frue Grevinde, kom, jeg behøver Dere
Hjelp —

Grevinden.

Hvad fatter Dem, Hr. Greve? Er Marquisen
vred? Hvad har hun at trættes om? — —

Marquisen.

O! Trætte imellemløs! det er længe siden jeg
havde det Indfald; nei, det er Greven, som vil gifte
mig bort —

Grevinden.

Med hvem?

B

Mar-

Den butte Elsfer.

Marqvisen.

Med sig selv —

Grevinden.

Hvordan! er det derfor?

Marqvisen.

O! aldrig vil han lade sig sige; Egteskab er hans
Orm —

Grevinden.

Derfor er han at rose —

Pienne.

Ja, jeg har forestillet, at vor Velserd, vort Livs
Lyksalighed beroede derpaa; men man har ikke villet høre
mig —

Grevinden.

Got; vi skal nok bringe hende paa andre Tanker,
Hr. Montalais har noget at sige hos hende — — —

Marqvisen.

Ah! det gad jeg seet:

Grevinden.

De gør forgives Modstand; jeg vedder, at De
ikke tor gaae fra deres Ord, naar han er tilstede. —

Marqvisen.

Jeg raader Dem ikke at vedde.

Grevinden.

Og hvad' vover jeg? Intet. Greven af Pienne
er elskværdig, og det veed De alt for vel —

Mar-

Marqvisen.

Tys, tys! bør man ſige ſaadant, og lade ham
høre paa —

Grevinden.

I denne artige Compliment føler jeg meget vel,
det, som er fun Høfliheden — — Men (forlad min hef-
tige Kierlighed) Elſteren tager med Begierlighed mod alt
det, som smigrer hans Kierlighed.

Marqvisen.

Hvorledes ſkal jeg blive vreed paa ham? Men
det er sandt, jeg maae fortælle Dem — — han er
kommen.

Grevinden.

Hvem?

Marqvisen.

Vor Ven.

Grevinden.

Hvilken?

Marqvisen.

Den Underlige, Manden ved Pillen.

Grevinden.

Hvad ſiger De?

Marqvisen.

Han var her i dette Dieblif.

Grevinden.

De ſpøger!

Marqvisen.

Nei, spørg kun Grevnen, jeg forsikrer paa min Ere. Jeg har retskaffent leet — — Det er virkelig en gal Mand. Han kom, Gud veed, hvorfra, og skrælte idelig, som han pleier, "At han vilde tale med Frue Sancerre." Jeg fandt ham her i dette Kammer, hvor han forbandede sin onde Skibne, og paa det satserligste viiste sig fierlig og forbittet, bad og skælte. Jeg kiendte Karlen ved første Dækast, og han mig, og vi betiente os begge to af vor Frihed. Jeg troede jeg skulle krisse af Latter. Han, som uden Evilv kender kun lidet til Munterhed, sik ordentlig det Indfald, at blive vred. Det var saa langt fra, at hans Brede ør grede mig, at den meget meer fordobledes min Latter. Kort, bister og arrig forbandede han mig, fordi De var borte, og da han havde skældet, skreget, bandet, saa gif den Skifting bort uden at giøre os et Buk.

Grevinden.

Men hvorfra kender han mig? Hvem er han?

Marqvisen.

Det veed jeg ikke. —

Grevinden.

Jeg haaber det har været hans sidste Besøgelse. —

Marqvisen.

O! vist ikke, om Demi saa behager. De har endnu ikke sluppet hain. Han kommer igien Frue Grevinde, og hans ivrige Ønsker — —

Pienne

Pienne.

Men De kan meget let blive befriet ham — — —
Er det Kierlighed, som drager ham til Dem, saa maae
Deres Foreening med Montalais giøre Ende paa alle hans
Anslag. Tilstæd ham en Besøgelse i Aften, som bliver
dog den sidste. —

Marqvisen.

Et alting tillavet til Deres Bryllup? Jeg længes
ligesaa meget derefter, som De. —

Grevinden.

Ba, vi ville giøre Ende derpaa i Aften.

Marqvisen.

O! den kiere Montalais! jeg brænder af Begier-
lighed efter at see ham. Hvor er Liden saldet ham
lang paa Landet. Langt fra sin kiere og elskede Mage,
og langt fra mig, som han elsker og har saa kær. —

Grevinden.

Ah! vor Utaalmodighed har været lige stor; men
han haster fra sit Landgods. I Dag gaaer der Doin
i hans Sag. Dette er af stor Vigtighed, hans hele
Welscēd beroer paa Udsaldet. For Nesten har han lidt
ligesaameget ved Graværelsen, som vi; hans Hierge so-
ler, hvad jeg soler: Ver vis paa han vil skynde sig.
Han veed, at jeg og Kierlighed venter ham her. —

Marqvisen.

Wegteskab, Kierlighed, Proces! der har han nof
at tage vare.

Pienne.

— Alle tre vil foreene sig for at giøre dem lykelige —
Grevinden.

For Kierligheden svarer jeg. Jeg elster, og jeg er elstet; Kierlighed og Hornust have foreenet os. Ja, Montalais er mine, og jeg er hans Ønskers Maal. Hans Lykke staner i Vove ved denne Proces; men om han end taber den, skal han dog ikke blive uhykkelig. Jeg er riig, og mit Hierte tilhører ham. Den samme Kierlighed, som foreenede os fra den spødeste Barndom, tog til med Alderen; men til Trods for denne sode Rue talede Gancerre til mine Forældre om Ægteskab, jeg blev tvungen til dette græsselfige Slaverie, og gik grædende til Brudekammelen. Montalais tabte alt, endogsaar Haabet. Man foreslog ham Forcening med et Fruentimmer af Stand, som, foruden umaadelige Midler, besad Wittighed, Dyd og Skionshed: Nei svarede han, min Skæbne er bestemt, da Himlen har besluttet at jeg ikke maae fåne den Person, som har indtaget mig, saa giver jeg aldrig min Haand eller mit Hierte til nogen anden: O! min kære Montalais! Din Ægteskab har jeg at takke for det lykkelige Haab, til hvilket mit Hierte overgiver sig. Jeg er igien frie, Du har gjort alt for Kierlighed, og Kierlighed skal belønne Dig —

Pienne.

Hvor behageligt, at opvække deslige Føleller!

Grevinden.

Endnu behageligere er det at føle Dem. I lang Tid har deres Bens Skæbne været uvist, jeg kan, maastee,
gigre

gjore den vis. Hvi ere mine Midler ikke langt større, siden han skal være Herre over dem? Jeg overlader ham alt, og serbeholder mig intet; naar han kun kan vedligeholde en berømt Families Navn, saa søger jeg ingen anden Ere end Kierlighed og Troeskab.

Marqvisen.

Ah! hvor vilde denne gode og vise Morbroder, som paa sit yderste testamenterte Dem sine Midler, glæde sig over sit Arbeyde; dersom han kunde see, hvor vel De anvender hans Gave.

Grevinden.

Da jeg selv kun har saa Midler, saa har jeg Greven af Estelan at takke for al sin Lykke og Velstand; men ikke uden største Nag har jeg modtaget det, som med Ret tilkom hans Son. Havde end Kierlighed forblindet denne Son i hans Ungdom, saa har uden sin Faders Samtykke havde indgaaet et Egteskab, som bestemmede hans Adel, saa var han dog altid undskyldelig i mine Øine. En Fader kan i sin Forbittrelse gaae saa vidt, at han gør sin Son arvelss; men det er dog altid en alt for haard Straf, og endnu mindre tilkommer det gierrige Slægtninge at rane fra en Ulykkelig. Jeg har ikke taget imod disse Midler, som man paansgte mig, uden for at giemme dem til ham, som de tilkom med Ret. Jeg havde endelig opdaget, hvor han opholdt sig, da hans Død gjorde min Besiddelse av disse Midler retmessig, hvor billigt da, at disse Rigdomme, som jeg ikke ventede, og som ikke tilkom mig, maae i mine Hænder blive en Besønning for den ædle Fattigdom, saavel som for Dyden. —

Wienne.

Jeg fiender Dem her; dette Træk af Godgjøren-
hed — —
Grevinden.

Noes ikke det, som er intet uden Pligt. —

Siette Scène.

Pienne, La Fleur, Grevinden, Marquisen.

La Fleur.

(in Gründen)

En Mohr i et prægtigt Liverie leverte mig dette
Brev, som jeg skulde give i Deres Maades egne Hæn-
der. —

Grevinden.

Hvorfra er det?

20 Fleur.

Sådan fan ikke nide det, han udelod sig ikke dermed.

(saar.)

Syvende Scene.

Pienne, Grevinden, Marquisen.

Grevinden.

Wil De tillade mia?

manifan

Hartquisen.

Dimstændigheder med Veres

卷之三

Greve

Grevinden.

(ester at have læst de første Linier sagte)

Er det en Drøm? — — Hør kun; De vil vist
forundre sig! (hun læser)

Naadige Frue!

Man bruger her mange Omsvøb for at sige sin
Meening; i en heel Time har man intet sagt; jeg taler
for at forstaaes, det er min Maade. Her er Sagen.
Jeg elsker Dem of mit Hiertes Grund. Jeg har to
Gange reist Verden rundt: jeg har seet Kruentimmer af
alle Lande og af alle Farver; forgives søger man Deres
lige fra den ene Pol til den anden. Jeg var hos Dem
i Morges; De var ikke tilstede, og det fortrod mig væ-
get: thi jeg længtes ret efter at tale med Dem. Jeg
fandt ikun den Frue, som forleden var med Dem hos
Galanterie-Krammerken; Hun er ogsaa smuk, denne
Frue, og hun leer saa meget; men lad hende lee saa
meget hun lyster. Jeg forsikrer, hun bær ikke Vand
til Dem. Men til Sagen. Jeg er af Familie, og
fortryder ikke derpaa. Jeg eier store Midler, og det for-
nøjer mig. Har De Lyst, naadige Frue, til Halvdelen
af 6 Millioner, til Edelsteene, saa mange Dem behager;
Hundrede Slaver til Deres Opvartering. Prægtige
Eyendomme i de sunkkesti Egne af Verden; en Mand,
som endnu er ung, munter, god, redelig, og har Hierte?
De maae svare mig meget snart, om Dem behager; thi
jeg maae inden fort Tid reise tilbage til America. Taal-
rent ud, jeg vil rette mig derefter. Vi kunde hveran-
dre nok, skont vi kun har seet hinanden een gang. Es-
vigtig Sag har bragt mig hid; den angik Dem paa en
Maade,

Maaade, nu angaaer den Dem paa en anden. Dette er ikke tydeligt; men jeg skal forklare Dem det.

Jeg har den Ære at være med den dybeste Ær-hodighed, med den inderligste og heftigste Hengivenhed, naadige Frue

Deres ydmyste og lydigste Tiener
Carl Morinzer.

Og i Esterkristet.

Deres Svar, jo for jo heller: Vil De have mig? Vil De ikke have mig? Sig Ja eller Nei.

Marqvisen.

Hvilken onskelig Hændelse! Han er ret Original! Hans Stil ligner hans Person; men den mindste Op-settelse kunne have Følger. Snart! snart! — —

Pienne.

Marqvisen.

Skrivertsy. (til Grevinden) Jeg vil svare for Dem; vel er der ikke Mode; men det stader ikke, og det skal blive godt nok. —

Grevinden.

Primer De? — — Men hvad kan De sige ham? Han vil have et Svar. —

Marqvisen.

Bes, jeg vil skrive det (tager Brevet) Lad see — — hvad siger Hr. Carl Morinzer. (Hun læser) Vil De have mig? Vil De ikke have mig? Sig Ja eller Nei. (Hun skriver

ſkriver midt paa et heelt Ark Papir med store Bogstaver:
MEJ.)

Grevinden.

Hvad gør De?

Pienne.

Men det er Galſtab.

Marqvisen.

Geg vil legge Billetten sammen, og forsegle den.
Geg vedder at Morinzer vil retskaffen rase ved dette
Kierligheds-Grev. Man kommer til at lade ham ind-
ſperre — — La Fleur.

Ottende Scene.

Pienne, Grevinden, La Fleur, Marqvisen.

Marqvisen.

Bring dette hen.

Grevinden.

Men bie — — Nei, jeg kan ikke tillade — —

Marqvisen.

Geg gad været der for at høre hans Skraalen.

Grevinden.

La Fleur!

Marqvisen.

Gaae, jeg vil saa have det. —

La Fleur.

La Fleur.

Jeg adlyder. —

Pienne.

Den Spøg er besynderlig. —

La Fleur.

Skal jeg gaae?

Pienne.

Ja vist. —

Marqvisen.

Gaae da.

(han gaaer.)

Niende Scene.

Pienne, Grevinden, Marqvisen.

Grevinden.

Men han vil ørgre sig. —

Marqvisen.

Ligemeget. Hans Kierlighed er latterlig, og hans
Bredde vil moere os —

Grevinden.

Sandelig, min kære Veninde, De er forrykt.

Marqvisen.

Nu vel, jeg vil tilstaae Dem det! O Carl Morinzer! hvor forbunden er jeg Dem! De er en fortrefelig Mand. Han vil skrige, bande, giøre en affædlig Allarm:

Allarm: Vi vil see ham komme hid i et ubegriveligt
Naserie. Det vil blive moersomt. Ladet os belave os
paa ret at fornse os.

Grevinden.

Det havde været nok saa fornuftigt, slet ikke at
give sig af med denne besynderlige Mand. Hans Brev
er i sig selv ligegeyldigt, og fortiente ikke Deres latter-
lige Svar.

Marqvisen.

De driver Deres Klogstab forvidt, gaae, jeg slaaer
Haanden af Dem.

Tiende Scene.

Pienne, Grevinden, Marqvisen, en Tiener.

Tiener.

Deres Maade. — — —

Grevinden.

Hvad er der?

Tiener.

Deres Procurator er der. —

Grevinden.

Jeg skal strax komme til ham. —

Ellevte Scene.

Pienne, Grevinden, Marqvisen.

Grevinden.

Min farre Greve, jeg vilde bede Dem — — —

Pienne

Pienne.

Hvad besaler De?

Grevinden.

Kunde man ikke faae at vide, hvo denne Morinzer er, og hvor han er faldet paa at giore mig til Maaler for sit Galskab. Gaae, jeg beder Dem indstændig, og sogg, at faae ham i Tale. Og for alting, om det er Dem muligt, hold ham fra at komme hid.

(Marquisen givt Tegn til Greven, at han ikke skal gaae.)

Dette Oprin vilde ikke være moersomt for mig, og jeg troer ikke, jeg hør haa meget glæde mig derover. —

Pienne.

Jeg vil forrette derte Grinde med største Hornsielse, uden at de behøver, at bede mig meget; men det vil være vanskeligt at befrie Dem fra saadan en Person.

Grevinden.

Det skader ikke, forsøg kun. Vi vente med Længsel efter deres Tilbagekomst. —

Pienne.

Jeg adlyder Dem, og skal giøre min Glid. (til Marquisen) Farvel Frue! —

Marquisen.

Farvel, min Herre, Farvel. (holder ham tilbage, i det han vil gaae) Hør et Ord. Deres Hueilighed viser, at De troer, jeg handler hen i Veiret; men husk paa, at Touren ogsaa konimer til mig. Og efter denne Uforstam- men-

mensemhed; saa tag Dem i Agt, at tale nogen Lid til
mig om Deres Kierlighed. —

Grevinden.

Atter Galstæb!

Pienne.

Ja vist; men intet skräcker mig. (til Marqvisen)
De har sagt det hundrede Gange, og jeg har aldrig
troet det. En Grille forårsager Twistigheden og en
Grille skal hæve den.

Ende paa den første Act.

Anden Act.

Første Scene.

Grevinden, Marqvisen.

Marqvisen.

Hvor ere alle disse Procuratorer dog moersomme! De
har til at forklare de allerhydeligste Ting, saadanne haarde
Ord, saadanne ilde sammensatte Talemaader, og saadan
slet Skrivemaade, at man ved at læse det, underer sig
over, at man ikke engang forstaaer sit Moders Maal. —

Grevin-

Hværlig mogen blot i Grevinden.

Vør man ikke følge Sedvanen? Stilen har været
saaledes fra gammel Tid.

Marqvisen.

Man kunde tale dette Sprog til vore Oldesædre,
det var got Folk, som ikke forstede det bedre; men nu
i den Alder, jeg lever, har jeg Ret at paastaae, at man
i det mindste skal tale det Sprog, jeg forstaer.

Grevinden.

De har gandske vist Ret; men deres Klage er
forgierves. Det er overalt ikke den eeneste Misbrug,
som man uden Moje kunde faae udryddet, eller i det
mindste rettet, og hvori man dog finder sig enten af Dorf-
hed eller af Fördom? Men det er paa Tiden, jeg ten-
ker van, hvor Montalais — — mig synes, jeg hører
nogen Allarm — — —

Marqvisen.

Ah! Deres utealmodige Herte iler til Montalais,
og folger ham overalt. —

Grevinden.

Ga, jeg venter, — — — jeg er utealmodig — — —

Marqvisen.

Og denne Venter er ret en Plage. Hvad mig an-
gaae, da venter jeg ogsaa; men efter at klamres. —

Grevinden.

Med hvem? Med den stakkels Pienne?

Mar-

Marqvisen.

Sa, jeg forsikker Dem.

Grevinden.

En sinule Medlidenhed —

Marqvisen.

Nei, jeg vil ret pine ham; men beklag ham ikke,
han har en heel Hob tilgode —

Auden Scene.

Grevinden, La Fleur, Marqvisen.

Marqvisen.

Ah! der er La Fleur! Nu, har min Sillet gjort
en god Virkning? Jeg vedder, at Carl Morinzer har
reent tabt Modet —

La Fleur.

Jeg har forrettet mit Verinde; men en anden
gang vil jeg underdanigst frabede mig at forrette saas
dant Budskab. Det havde nær kommet mig dyrt at
staae.

Marqvisen.

Hvorledes da?

La Fleur.

Denne Herre forstaer sig meget ilde paa
Spøg.

C

Mar-

Marquisen.

Hvad da? Hvad er hændet? Har min Stil
giort Mirakler?

La Fleur.

Geg var vist kommen øreløs hjem fra denne for-
bandede Karl, dersom jeg ikke havde været saa klog at
tage Flugten —

Marquisen.

Hvordan, han blev vred? Hvilke Øsier! Fortal
os det — — — nu saa fortæl da —

La Fleur.

Bed Hjelp af en Huushofnester, som fulgte mig,
med en vigtig Mine, kom jeg med Deres Brev, hvis
Indhold, (at jeg skal sige min Meening reent ud, jeg
ikke forestillede mig saa forfærdeligt) ind i et Kabinet,
hvor denne Herre stod. Paa en behagelig Maade, og
uden unyttige Ord gjorde jeg meget behændig min Com-
pliment. Min Herre, sagde jeg, her er et Brev, som
min Frue har besalet mig at levere i Deres egne Hænder.
"Din Frue? — Ja, min Herre,, Slubbert, hvilken
Frue? — Ah, min Herre, Grevinden af Sancerre —
Grevinden af Sancerre? — — Ja, gandste vist.
Hvorfor siger du det ikke da, Krabat? Hvorfor luk-
ker du ikke Munden op! Giv hid! blev han ved med
Hestighed: Et Brev fra hende selv? Hvilken Engel af
Kone! Hun har Medynk med mine Lidelser! Den Els-
værdige! den sode Siel! Han loe, han sang, han fav-
nede mig, kyssede Deres Brev og hoppede omkring
imidlertid han sagde dette. Men, Himmel! hvilken
Forvandling! Nejpe var Brevet brudt — — — jeg
gruer

gruer endnu ved hans Diæserie. — Oei — — o Himmel.
 Hvad, sagde han, er det et Nei? Hvordan, man voer dette? — — Kun et Nei! Hvad, denne onde Aand, som i 10 Dage har giort mig rasende; dette Spøgelse leer af min Plage; og, for destomeere at fornærme mig; skriver hun kun en Stavelse, og det endda et Nei! lille Udyr! som jeg har Asskye for — — som jeg elster — — som jeg tilbeder. Oh! jeg bliver rasende. Og du, Stubbert? Min Herre! jeg forsikrer Dem, at jeg ikke vidste Grevets Indhold. Du leer, Skielm! eg vil bilde mig ind — — Du har ikke Deel i saa sort et Forræderie? Du leer endnu? — — Ab, forbandede Grevdrager! see der har du Driskepenge for dit Verende. Ved disse Ord et Dresigen — — Nei, jeg vedder, at aldrig noget Mensneske, hvor tilstrækkelige Dresigen, der end kan være faldne i hans Lod, nogen Tid har faaet dem estertrykkeligere. Gaae bort, Ulykkes Fugl! eller jeg forsikrer — — Gaae, blev han ved — — hiertelig gierne, min Herre! og jeg sik i en Snup sat på Trappen, og løb uden at fordre mere.

Marquisen.

Dette Træk er saa moersomt, som det kan være. Historien er ubetalelig.

La Fleur.

Da gid jeg face baade Last og Skam om jeg seer noget moersomt deri —

Marquisen.

Ønsker De ikke, at have funnet være nærværende, for at see hvorledes denne latterlige Figur, denne Mor

rinzer, bar sig ad, hvordant han sang, loe, bandte, slog? Han har giort et Malerie, som fortynller mig —

Grevinden.

Den stakkels La Fleur! Han er reent maallos. Deres Spog ydmyger og smørter ham. Der, min Kjære, tag det, tag fun, siger jeg dig; det er for at trøste dig over det ulykkelige Presigen.

(giver ham Penge.)

Marquisen.

(holder paa La Fleur, som vil gaae, og giver ham ligesledes Penge.)

Vie — — hvormeget jeg end leer, gisr dog din fortædelige Hændelse mig ondt. Der, min Ven — — men imidlertid, er det ikke sandt, at Tildragelsen var latterlig —

La Fleur.

Sa, jeg begynder selv at holde den for moersom,

Grevinden.

Lad os være alleene. —

(han gaaer.)

Tredie Scene.

Grevinden, Marquisen.

Marquisen.

Nu hvad? De seer suurt til mig?

Grev-

Grevinden.

De har indviklet mig i en Fortrædelighed, og det gør mig meget ondt, at jeg for saadant — —

Marqvisen.

Ei vist ikke, alting gaaer meget vel.

Grevinden.

Ah! jeg seer Pienne —

Fierde Scene.

Grevinden, Pienne, Marqvisen.

Marqvisen.

Nu, min Herre?

Grevinden.

Nu?

Marqvisen.

Carl Morinzer? Hvad har De faaet at vide om ham?

Pienne.

Intet. Ingen af hans Naboer veed enten hvad han har været, eller hvad han er. Foruden to Mohrer, er der ingen af hans Folk, som kiender ham. De troe han er af hsi Byrd. Han beboer et stort Palads, har smukke Heste, en glimrende Equipage, udsgåt Pragt og Detiente i Mængde. Som det synes, er han kommen langveis fra til Paris, hvor han

er ubeklendt og har intet at forrette. Jeg har spurgt endogsaa den mindste Betient; men de vidste intet; og Mohrerne, som vide alt, ere tause, som Mure —

Marquisen.

Det er noget, som ret kan plage mig. Min Herre! dersom de besidder mindste Menneskelighed, saa maae de skaffe mig Oplossningen paa denne sorte Tale, eller jeg gliver gal — — Ja, jeg sværger Dem, ret gal — — dog gal er ikke urok, min Skiebne er bestemt, De skal miste mig, ja min Herre, inden tre Dage, jeg er vis derpaa; da jeg dser af bare Nysgierrighed —

Pienne.

I Sandhed, Sygdommen er meget betænklig, og jeg seer allerede i deres Hine en uroelig Ild: det kan have farlige Folger. Jeg vil være deres Doctor.

Grevinden.

De spøger; men jeg er visselig bekymret; dette Menneske foruroeliger mig, og Marquisenens uhøflige Brev — —

Pienne.

Hvorsor vil De foruroelige sig? Hvad har gjort Dem saa frygtsom?

Marquisen.

Mit uhøflige Brev! — og jeg taaler med holdt Blod saadan Fornermelse! uhøflig! Altsaa har man ikke længer Lov at lee paa Narrenes Bekostning? Ah! lad os dog for altid beholde saa god en Tidsordning;

thi dersom De vil skille os ved den Hornsielse at spille Gieb, satirisere og bagtale, hvad vil de da gisre af os?

Pienne,
(til Grevinden.)

Marquisen har Net, Frue, man maae være hil-
lig, og saane elskværdige Gaver. Bagtalelse er en ars-
tig og paa ingen Maade nedrig Tidsfordriv. Satiren
er en menneskelig og fierlig Hornsielse, og dette Giæk-
kenspillerie er saa anständigt, saa meget efter Moden,
saa ædelt. — — — Ah! Giækkenspillerie er indtagende.

Marquisen.

Hør, min Herre, som Deres oprigtige Veninde
hør jeg lade Dem vide, at jeg for mit Livs Lyksaligs-
heds Skyld aldeles ikke elsker Dem, og har ikke heller
nogen Lust dertil; men at De ikke vil holde op, saend
De har gjort sig forhadt. Jeg vil nok lee paa andres
Regning; men andre maae ikke lee paa min.

Pienne.

Jeg skal føre mig Advarselen til Nutte.

Grevinden.

Jeg forstaar mig ikke paa dem — de elste hin-
anden, og dog er de altid i Strid med hinanden —

Pienne.

Ei! det er just Hinsheden. Bestandig Fred falder
til sidst kædsommelig; Man bliver ueens for et Dies-
blik; man seer suurt, man skænder for en Foran-
drings Skyld, derpaa følger Forligelse; derefter elsker

man hinanden saa man maae blive gal, indtil første
Leilighed: Det er paa den Maade man raader God
paa det Eensformige i Livet.

Marqvisen.

Artig sammensat! —

Pienne.

Men jeg glemmer noget vigtigt, som hør giøre
Dem roelig i Hensende til Carl Morinzer. Uagtet
hans Rigdom, har dog de, jeg sik Munden aabnet paa,
sagt mig, at han er menneskelig, ødelmodig og følsom.
Med alt det grove i hans Opsorcel er han dog om-
giængelig. Han er hastig; men menneskærlig og god.
Han gjør vel imod dem, som ere omkring ham. Han
har et got Hjerte og slette Manerer. Kort sagt, hans
Blod, som koger for ingen Ting, gjør, at han under-
tiden snakker over sig, da han dog baade har Vittighed
og Forstand. Saaledes har man afmalet mig ham, og
alle de Esterretninger, jeg har faaet, stemme overeens,
og De har kun lidet at befrygte af et Menneske, der
besidder alle disse Egenskaber.

Femte Scene.

Grevinden, La Fleur, Pienne, og Marqvisen.

La Fleur.

meget forstørret.)

Hr. Morinzer —

meget forstørret)

meget forstørret)

Grev-

Grevinden og Marqvisen.

Nu da?

La Fleur.

Forsanger indstændig at tale med Grevinden et Dileblik. Han seer forvildet ud, og taler som en rassende. Ah! vil Deres Maade følge en tro Eieners Maad, saa nægter De sig hjemme. Denne Karl er ikke at lide paa, og han kunde — —

Grevinden.

Tie stille, og lad ham komme ind. —

(han gaaer.)

Siette Scene.

Marqvisen, Grevinden, Pienne.

Marqvisen.

Jeg vil være tilstæde. Besøgelsen bliver lystig, og jeg vil moere mig.

Grevinden.

Nei om Dem behager, saa skal Greven følge Dem ind i mit Kabinet. —

Marqvisen.

Og hvorfor?

Grevinden.

Jeg er bange for Deres Spog: den er altid arsig; men i dette Dileblik maae jeg beslritte mig paa koldt Blod og Overlæg, og ikke skonne Indsald. —

C 5

Mar-

Den butte Elfer.

Marquisen.

Det er virkelig Skade; Samtalen vilde blevet indtagende, men De vil adlydes (til Piemne) Kom, min Herre, siden Tiden endelig skal falde mig lang i Deres Selskab. —

Piemne.

En elstværdig Kompliment! De er i Sandhed alt for artig. —

(de gaae.)

Syvende Scene.

Grevinden, Morinzer.

Morinzer.

Endelig seer jeg Dem, Frue Grevinde! endelig finder jeg Dem engang! (han vil ikke modtage en Lenestoej, hun tilbyder ham) Giør Dem ingen Uleilighed: sæt Dem, jeg beder, —

Grevinden.

Min Herre! — —

Morinzer.

Nei, nei, jeg befinder mig ret vel ved at staae.

Sæt sig. —

Grevinden.

Men De maae først tage Plads. —

Morinzer.

Min Gud! ingen Omstændigheder, dem kan jeg for min Død ikke lide. Jeg gaaer frem og tilbage.

Jeg

Geg staer, jeg sæter mig — — Hvad flettes Dem?
 De kan knap drage landen. Har De ondt? Hvor?
 Jeg gør Dem bange! retfærdige Himmel! hvor er jeg
 ulykkelig! jeg mishager Dem — — Min Mærværelse
 er Dem imod — — Hvad har jeg da gjort, som
 kan foruroelige Dem? Dersom De vidste, hvad der har
 bragt mig hid? — — Vær ikke bange, Frue, sng at
 heroelige sig. Jeg er en Tosse, mere at beklage end at
 døde; jeg er en Tosse; men som man ikke har nödig
 at frygte for. —

Grevinden.

Geg frygter ikke, min Herre — — En siden Gys-
 sen gjorde mig bestyrtset, da jeg saae Dem. Havde jeg
 været bange, havde jeg ikke taget imod Deres Besse-
 gelse. —

Morinzer.

Og ti Gange; ja ti Gange har jeg mældet mig
 ved Deres Port — — En forbandede Sveiher, en tyk
 Kieltring, det Pokker komme efter ham med hans for-
 rykte Sprog og hans besmørte Hæs, har afviist mig! ti
 Gange. Det er efter Deres Ordre, og hvis ikke skulds
 den Skielm — — —

Grevinden.

Men min Herre, jeg haver jo ikke den Ere at
 kiende Dem. —

Morinzer.

Kiender De mig nu bedre? —

Grev-

Grevinden.

Det kommer blot an paa Dem, at give sig tilskende med en mildere Tone. —

Morinzer.

Det er sandt, jeg har Uret; men saaledes er min Maade. Man maae holde mig den tilgode, og min Hensigt er ikke i mindste Maade at fornerme Dem. Tilgiv mig. Jeg er en redelig Øemand, dristig, frispestig, og ærlig i Hiertet. Noget but, det er sandt; haard — — Men jeg er kommen i Vane dermed. Paa Øen har man ingen Fruentimmer. Der legger man sig efter Ærlighed og ikke efter Komplimenter. —

Grevinden.

Jeg holder af Deres Oprigtighed, den gotgjør alt. —

Morinzer.

Oh! at jeg er oprigtig, det er saaledes Landets Natur —

Grevinden.

Saa meget desbedre; men tillad, min Herre, at jeg siger Dem, man burde rette sig noget efter Moden, efter Levemaaden i Paris —

Morinzer.

Jeg vil rette mig derefter —

Grevinden.

God!

Mo-

Morinzer.

Dersom man maae være paa Moden, for at behage Dem, saa vil jeg være det. Elst mig kun, det er heele Sagen, og jeg vil rette mig efter Deres Ønsker —

Grevinden.

Jeg elsker Dem?

Morinzer.

Sj ja!

Grevinden.

Jeg har faaet deres Brev. — — —

Morinzer.

Det er sandt, tillad mig, De, som taler om Høflighed, Levemaade, tilkommier deres Svar paa mit Brev dette Navn? "NEG., Et eneste Ord Intet, uden et Ord: Et blot NEG! I Sandhed, Frue, De udtvylker sig fort. Jeg er dog vel et udsørligt Svar værd. Jeg tilstaarer dette NEG har forvirret mig. De franske Fruentimre, siger man, ere artige, høflige. De er mig et Bevis paa, at de ere smukke; men artige — — det maae Deres Seddel besvare —

Grevinden.

Denne Post, min Herre, gør mig lige saa ondt, som Dem. De maae ikke tilregne mig den. En ubefredigende Veninde, som jeg forgivæves sogte at holde derfra, har, for at forholde sig, og af Spøg, imod min Billie,

Villie, havt dette Indsald, som billigen fortryder baade Dem, min Herre, og mig.

Morinzer.

Det er nok, naar man undskylder sig. Jeg ved der, at dette forbandede Indsald, hvorover De synes saa skamfuld, kommer fra dette skoptiske Fruentimmer, som altid leir, og som for nyligen nær havde giort mig gal? Jeg har funnet tiltroe Dem saadant! — — Om Forladelse! tusinde gange om Forladelse. — — Med saadanne milde Hine at være skoptist, stolt! — — Hvem, De? — — Og jeg har funnet tænke det! — — Jeg er alt for strafværdig. De kan intet giøre, som fortierer Dadel. De kan bringe min Forstand i Uorden, giøre mig bedrovet, legge mig i Graven, uden at have anden Skyld deri end den, at De er elskværdig —

Grevinden.

De smigrer for mig —

Morinzer.

Jeg siger Sandhed. Nu da jeg ikke mere tvivler om Dem eller deres Artighed, saa lader os igien komme til det, som har sort mig hid. Jeg gør ingen Krumspring, jeg gaaer lige til, og fulger min Ven lige frem. Jeg elsker Dem, mit Grev maae have overbevist Dem derom. Ja, jeg elsker Dem, og det af mit inderste Herte. Vil de give sig med mig, Hrue Grevinde? De kan aldri finde en Mand, som mere inderlig elsker sin Kone. Min Rigdom er unaadelig, eg bestaaer i Contanter, det kan jeg bevisse; jeg legger dem til Deres Hodder tillige med min Kierlighed. Beviis mig

mig den Naade at tage mod begge Deele. Jeg vil ikke klobe deres Haand, den er uskatterlig, denne kiære Haand, og for at besidde den een Dag — — gav jeg mit Liv — ja med Glæde gav jeg det.

Grevinden.

De giste mig reent forvirret, min Herre. Mit Hiertte er indtaget af saa smuk en Opsorsel — — Til Beslunning for al den Kierlighed, De har vist mig, maae jeg sige Dem, ah! at dette Hiertte — —

Morinzer.

Forkaster mig? Og hvorfor? Hvad modbydelsigt er der da hos mig? Jeg er ikke smuk; men harer der intet til Egteskab uden et fint Ansigt? Vor Carakteren ikke komme i Betragtning, da den bliver tilbage, naar Ungdommen er borte? Ser Maaneder ester Bryllupet forsvinder al Blendverk, og man dommer med Strenghed om hinanden. Skionhed taber sin bedrageriske Magt, man vænner sig til Ansigtet og man finder sig i det helslige. Tiden er den oprigtige Kierligheds Provesteen, Wittighed, Forstand, Hiertets gode Egenkaber ere allene varige Skionheder —

Grevinden.

Det er sandt, men — — —

Morinzer.

Men — — Men jeg mishager Dem — — —
Hvorfor? Ja, ja, hvorfor? Hvad er min forbrydelse? Er det at jeg elsker Dem? Ah! det er imod min Willie. Jeg forsikrer Dem, en ublid Skæbne trænger mig,

og paa eengang forbander og elsker jeg min Plage: Jeg flyer; men forgivernes. Kierlighed drager mig til Dem; den er overalt; thi overalt seer jeg Dem; til min Ulykke er alting Kierlighed, og det, som jeg troer, lige indtil den Lust jeg aander.

Grevinden.

Giv Dem tilfreds, min Herre, jeg seer, jeg besklager, jeg føler den bedrøvelige Forfatning, hvori jeg har sat Deres Hierte; har De imidlertid raadsort sig med mit Hierte for at vedligeholde en saa heftig Rue? Ja, min Herre, De elsker mig; men er dersor jeg forbunden til letfindigen at overgive Dem mit Hierte? Hvorfor skulde Deres Kierlighed giøre mig opbragt imod Dem? Hør Hornosten; bebreid mig ikke det, som ikke er min Heil; mit Hierte, som ikke kan elsse Dem, tilbyder Dem al sin Hviagtese. Deres tilkommer mig — — Ja, De tilstaaer mig den. Jeg vil langt fra ikke drive Spot med det Onde, De udstaaer. Jeg har Afsky for denne urimelige Seir, en Seier, som er alt for almindelig i denne sordervelige Tid, da et barbarisk Fruentimmer gøter sig med at pine det Hierte, hun har saaret —

Morinzer.

Ei! alt dette gjor mig just mismodig. Nei, jeg kan ikke anklage Dem for noget. Det er sandt, jeg elsker Dem; ja, jeg elsker Dem — — Nu hvad? Det er allene min Skyld, dersom jeg ikke kan behage Dem. Villien er frie, jeg veed det. Hvormed skal jeg bestride Deres Strenghed? Men hvilke Vaaben? Paa Deres Side ere Undigheder, Kierlighed — — Kierlighed alene

lene er paa min; men sig mig, naadige Frue, svær mig,
har jeg en Medbeiler? Vær oprigtig; dette Herte,
som jeg ikke kan indtage, brænder det af Kierlighed for
en anden?

Grevinden.

Min Herre — —

Morinzer.

De betænker Dem — — — Hvilkens Hemmelighed?
Hed? — — — Tael. De er Enke, og — Himmel!
De er ureelig! Ha, De elster; ja, De er elsker! Af
Naturen er jeg god og fælighed; men i Hestigheden af
den Lovl. jeg soler i min Siel, er jeg en Dievel,
det lader jeg Dem vide. Jeg vil see min Medbeiler,
det er besluttet. Jeg maae see ham. Jeg maae igien-
nemhøre ham, ellers han mig, og saa er det ude.

Grevinden.

Min Herre! De misbruger min alt for store
Fælighed. Med hvad Ret kommer De til mig og
udsørger mine Hemmeligheder, og vælger mig Love?
Med hvad Ret? — — Jeg har Medvink med en for-
vidt drevne Galstab, der har oversaldet Dem imod De-
res Willie. De hører intet uden et blindt Naserie,
jeg har vildet sætte al min Taalmodighed derimod. Jeg
troer ikke, jeg har sagt Dem, at nogen anden har ind-
taget mit Herte — — men om end saa var, hvad
kunde De have at sige mig? Da jeg selv raader for
min Haand, kan jeg da ikke ester eget Behag, handle
med et Herte, over hvilket De, min Herre, ikke har

ver det mindste at sige? Fordi De elsker mig, bør jeg dersor ægte Dem?

Morinzer.

Sa, dersom det er en Lykke for Dem at være tilbedet —

Grevinden.

Min Herrel! De afnoder mig en meget grusom Tilstaaelse; men jeg skylder Deres vildfarende Hierteden. Jeg forstaaer ikke den Konst, at vedligeholde en Gld, som jeg selv intet fornemmer til. Jeg elsker Dem ikke, og jeg ægter ingen uden den, som jeg behager, og som jeg elsker. Det var at fornærme, det var at bedrage Dem, min Herre, om jeg vilde give Dem et saagt Haab om en uvis Lykke, som beroede paa Fremtiden. Horesæt Dem ikke, ved en haardnakken Elskov at forstyrre min Roelighed; og lader os begge arbeide paa, at forstaffe Dem Deres igien.

Morinzer.

Man maae tilstaae, at jeg er reent ulykkelig! Jeg kommer hid for at ødelegge et Ummenneske, for at bringe hende i samme forsærdelige Tilstand, hvori en forbittret Mands Had havde sat mig. Jeg reiser over Bierge og Soer, jeg kommer fra Verdens Grindser, i det Forsæt at giøre en Utaknemmelig ulykkelig, min Ere, min retsfærdige Sag, alting fordrer det, alting smigrer mig. Den Grusomme benytter sig af mine Midler. Jeg har der, jeg har Afskye for hende: Jeg vil see hende, jeg seer, jeg tilbeder hende, og mit Forsæt forsvinder. Veed De hvem jeg er, uretsfærdige, og barbariske Kone? Tænker

ker De paa den Skæbne, et eeneste Ord af min Mund
kan forvolde Dem? Jeg er den ulykkelige, den affnede
Daare, som en alt for stræng Fader fordum i sin For-
bitresse gjorde arvelos, som man holdt for død; men,
som lever for at mishage Dem, for at elsse Dem
uagtet Deres Ummenneskelighed — — — Jeg er
Estelan —

Grevinden.

De?

Morinzer.

Jeg selv —

Grevinden.

(Falder i en Lehnestoel.)

Ah! Montalais! — — Jeg dser.

Estelan.

Ulykkelige! deilige Sancerre! — — og jeg er den;
jeg, som elsker hende. — Gud! jeg er den, som bringe-
ger hende i denne affyelige Tilstand! (Han raaber)
helsper snart — —

Ottende Scene.

Marquisen, Grevinden, Estelan, Pienne.

Estelan.

(til Marquisen)

Ei! kom dog, Froken.

D 2

Mar-

Den butte Elske.

Marqvisen.

Hvilken Allarm! Hvad er paa Færde?

Pienne.

O! Himmel!

Estelan.

Jeg tilstaaer min Heil; jeg er alt for hidsig —
Jeg sagde i min første Lver — — men hvorfor vægrer
hun sig ogsaa ved at være min Kone? —

Marqvisen.

Hvad? er det Sagen? — Deres Grovhed — —

Grevinden.

Ah! min Veninde!

Estelan.

Tilbedelige Sancerre! Glem min Hidsighed, De-
res Kummer gør mig fortvivlet (til Marqvisen) Skaf
mig Forladelse — — i Sandhed, Frøken, Vreden
giorde mig forvirret. (til Pienne) Min Herre, beed
for mig — — jeg elsker, jeg er misænkelig, jeg har
maaskee en Medbeiler, jeg bør frygte for — — Ah!
De bør alle undskydde mig; jeg er alt for forelsket til
at være fornæstig —

Marqvisen.

Galskab er et Onde, man maae tilgive. Det
funde hændes det sterkeste Hoved. Min Herre, man
kan være forvirret; men man maae opføre sig artig.

Estelan.

Estelan.

Ei, for Pokker!

Pienne.

De erindre sig, min Herre, at De er hos Fruen-timmer. —

Estelan.

Jeg bører al Agt for disse Damer, jeg elster den ene af mit inderste Herte; men viid, min Herre, at skjnt jeg er Soemand og grov, saa kan jeg ikke ville fornærme den, jeg elster,

Pienne.

Jeg vil troe det; men saa — — —

Grevinden.

Dersom De vidste — — —

Estelan.

Lader os ikke tale mere om mit Kaserie og mine Daarligheder; jeg ønsker, De vil forglemme disse Virkninger af min Mistanke. Jeg har, jeg siger Dem det endnu engang, en umaadelig Nigdom, og jeg kommer før at legge den for Deres Fodder. "

Grevinden.

Ah! min Herre, jeg troer, Deres Formue er vigtig, og De kan endnu formere den. Ja, jeg skal i denne Aften — —

Estelan.

Vilde man dog høre mig! hvem ønsker at eie disse
Midler uden Dem?

Marqvisen.

Hvad er dette for en mørk Tale?

Pienne.

Hvad vil dette sige? — — —
Grevinden.
Herren er — — —

Estelan.

Nei, Frue Grevinde, og hvorfor vil De sige Dem
det? Jeg er intet. — — Jeg har ingen anden Ret,
end et forelsket Herte, et Herte, som brænder af den
hestigste Kierlighed — — Tag derimod jeg beder — —

Marqvisen.

Han er fra Forstanden —

Pienne.

Men, min Herre, De tager Feil — — —
Grevinden.

Ah! tillad at jeg afbryder Dem; naar De kender
denne Herre, saavelsona jeg, saa kan De domme, om
han ikke har et meget ædelt Herte. Det er Estelan,
min Fetter — — —

Pienne.

Han?

Mar-

Marquisen.

Hvem, han? Hvordan, han er ikke død!

Estelan.

Nei, og for at sige Dem alt, saa er jeg kommen
hid igien for at paataale en uimodsigelig Ret. Jeg
var i forrige Tider en Mar — — — Det kan man
være til man er tive Aar. Jeg elskede en Pige af min
Faders Slavinder. Fornuften mere end Tiden udstuk-
kede denne Rue, min Fader, som uden Twivl ikke vidste
ret Beskeed (til Grevinden) gjorde mig arveløs — —
Mit Gods har beriget Dyd og Skionhed, da det har
været i Deres Hænder. Jeg har derved mere vundet
end tabt; men dette Egteskab, som tildrog mig en be-
dragen Faders Brede; det er sandt, det var besluttet; men
dette narriske Forsæt, som passer sig paa en daar-
lig Alder, dette nedrige Giftermaal blev aldrig fuldbyr-
det; og jeg kom at forstasse mig Ret, da man bor til-
intetgjøre et Testament, som i det mindste vancerer mig,
om det end ikke ødelegger mig; men jeg seer hende,
jeg tilbeder hende, og forjager al Fortrydelse. Langt fra
at vilde skille hende ved hendes Lykke, saa tilbyder jeg
hende langt mere, mit Liv og Gods. Vort fælles Vel,
Billighed, min Kierlighed, alt bor foreene Os. Mine
Venner! jeg besværger Dem, hielper mig, lader Os sege
at bevæge hende. Jeg forstaaer ikke den Roust at be-
lägge mine Ord med en behagelig Falshed. Mit
Sprog, mit Herte, min Forstand, min Kierlighed ere
uden Prydelse, ligesom Naturen; men mit Sprog er
det, et got Herte taler, og dette Herte elsker med den
største Hestighed. Og skal jeg tage, ah! tage det syde-

Haab.

Haab engang at være hendes Mand, at giore hendes Lykke, saa værer saa menneskelige og skiller mig ved Livet. —

Marqvisen.

Han var nok værd at eie, dersom han kun var mindre but —

Grevinden.

Ah, min Herte, hvorledes skal jeg erkende en saa edel, en saa rørende Opsætning? Ester denne Tænke-maade, De viser, da man maae have saa stor Agt for Dem, ah! er det da, for at forvirre mig, at mit Herte er imod — —

Marqvisen.

Tie kun De, og lad mig svare. De er alt for benvæget, og jeg har koldt Blod; jeg vil bewise Deres Ret —

Estelan.

Og hvilken Ret, om jeg maae spørge?

Marqvisen.

Ih den, sem gielder, Testamentet.

Estelan.

Det er ulovligt —

Grevinden.

Min Herre, jeg frasiger mig al Ret til Deres Midler. Var der end intet at udsætte paa Testamens ter, havde De endog mere fortient Deres Faders og min

Vel-

Velgiorers Vrede og strenge Straf — — — Deres Rettigheder ere ustridige, og jeg vil ikke vebue mig med mine imod Dem. Jo betydeligere Midlerne ere, jo mere bor De fordre dem tilbage, og jo mindre bor jeg beholde dem længer. De ere Deres; træd igien i alle Deres Rettigheder. Den fuldkomne Billighed kiender ingen Lov, som kan berettige til at tilvende sig en andens Afv.

Marquisen.

Hvad gør De?

Estelan.

Hvorledes?

Grevinden.

Hør mig, min Herre! angaaende det Egteskab, De har i Sinde: af alle de Midler jeg giver Dem tilbage, beholder jeg intet uden mit Hjerte; tillad, at jeg maae gøre dermed, hvad jeg vil. Jeg føler saaledes, som jeg bor, den Ere, som Deres Valg gør mig; men kan man byde over Kierlighed? Jo mere De elsker mig, jo meere skylder jeg de gode Tanker, De har om mig. Jeg kan ikke tilbyde Dem uden den sminste Agt, og Agt er alt for lidet til at betale saa stor en Kierlighed. Tag alle deres Midler tilbage. De gøre kun lidet til mit Livs Lyksalighed: O! at Venstebmaatte være den cenceste Hjelpe, som for evig forbinder os med hinanden: Koster det saa megen Umage? De elsker mig som Elfer, else mig som Veninde —

Estelan.

Og De seer paa mig Grusomme! — — Og De taler, og Deres fortryllende Rost forsger ved den sørdeste Lyd Forvildelsen i dette Hjerte, som De dræber; og alt er skabt hos Eder til at indtage. Undighed, Skionhed, Vittighed, Caracter. De foreener alt hvad mueligt er for at behage, og De fordrer at jeg skal lade af at elsker Dem! Intet Vensteb! Mei, min forelskede Giel kan ikke være fornæret med en saa kold Følelse. Kierlighed bør giengeldes med Kierlighed; Olyv min Kone, min Kæreste, paa det intet uden Døden skal oplose ver Forcening. Jeg, jeg skulde tage Deres Gods! jeg er alt for riig, og det er mig besværligt. Hvad er mig den største Lykke uden Dem? Det er Dem, Dem alleene, jeg ønsker; ja Dem, Dem, jeg vil at De skal være min Kone, og det enten De vil eller ikke; ja, Frue, enten De vil eller ikke; jeg vil være deres Mand. —

Marquisen.

Hvad denne Herre vil, det vil han.

Pienne.

Hvad kan De præstaae? og hvad videre Net har De, naar Frue Grevinden frastaaer Testamenteet for Deres Skyld?

Grevinden.

Ga, min Herre, i denne Aften skal jeg give Den alt —

Estelan.

Estelan.

Og jeg, min Frue; jeg vil ikke tage imod noget,
det vil ikke jeg; jeg vil føre Proces.

Grevinden.

Føre Proces! De, min Herre? Og hvorfør?
jeg giver altting tilbage.

Estelan.

Det er ikke min Sag, og jeg vil føre Proces,
ret jeg. Vi ville føre Proces.

Marquisen.

Var jeg i hendes Sted, jeg gav Dem ikke et got
Ord, grove, egensindige Mand De er! De fører Pro-
ces af Ondskab, og hun, den hange Stakkel, tør — —
Hun har Nettet paa sin Side og vundet Spil. Arve-
lgs — — hundrede gange arvelss —

Grevinden.

Ei tie dog!

Estelan.

Nei, nei, lad hende kun blive ved. Hendes Skield-
sr., hendes Brede bevæbner mig bedre end mit eget
Hjerte imod Dem, imod Deres Skinhed, og denne sode
Stemme, som formildrer, som sangen mig. Farvel: er
end Processens Udsald uvist; taber jeg end, saa har jeg
dog i det mindste søgt at hevne mig. De er grusom, umen-
neskelig; mit Hjerte kan ikke rive sig løs af Deres Læn-
ker. En Proces er Dem imod; og jeg; jeg vil føre
Proces, for at giøre Dem rasende.

(han gaaer.)

Niende

Niende Scene.

Marqvisen, Grevinden, Pienne.

Grevinden.

Ei, min Herre, bie —

Marqvisen.

Min Herre!

Pienne.

Han gaaer bort. Sporsmaal om han er meere forelsket end grov. Det er ret en Original.

Marqvisen.

Jeg troede at moere mig med denne Besøgelse; men han har viist mig, at jeg troede feil.

Grevinden.

Jeg tænkte at tilbringe Montalais umaadelig Rigdom; mine Midler skulle udhrede en nye Glands over hans Familie, som er lige saa fattig som anseelig; og nu har jeg ingen anden Medgist end den ømmeste Kierlighed.

Marqvisen.

Og hvad behøver han meere, saa forelsket som han er?

Pienne.

Hvad Skat er kostbarere for en Elfer —

Grevinden.

Ah! forglemmer man saa letteligen den Hornselsse, den Lykke at berige den, man elfer? (Lysaae ned)

Grevinde

Mar-

Den butte Elske.

61

Marqvisen.

Jeg hører Allarm.

Grevinden.

Der er han, mit Hjerte siger mig det?

Pienne.

Ta, det er ham.

Grevinden.

Ah! hvad skal jeg sige hain? Hvilken Tidende?

Pienne.

Han elsker heftig. Hans Lykke er Deres Kierlighed,
hans Rigdom er Eren. I dette Tilsalde er intet, som
kan forfærde ham

Tiende Scene.

Marqvisen, Montalais, Grevinden, Pienne.

Grevinden.

Kære Montalais!

Montalais.

Endelig seer jeg Dem igien! efter en smertefuld
Længsel i 3 Maaneder giver denne lyksalige Dag mig paa
engang baade mine Venner og min Kiereste igien — —
Men hvilke bedrøvede Ansichter, hvilke sorte Skyer!
hvad har De havt at tale om? Er der hændet noget
ondt? De svarer mig intet —

Grev-

Grevinden.

Ah !

Marquisen.

Ah ! Montalais !

Pienne.

Vi ere ikke ret vel til Mode —

Montalais.

Det seer man. Er det forbi der i Dag gaaer
Dom i min Sag ?

Marquisen.

Vi vare alle saa glade ! jeg har leet tilgavns i
Morges, og i Aften græde vi —

Montalais.

De gisr mig forsrækket !

Grevinden.

Jeg har nyelgen havt den forunderligste Besogelse —

Montalais.

Og af hvem da ?

Marquisen.

Af en Nar —

Montalais.

Hvem var det ?

Grevinden.

Min Fætter —

Mon-

Montalais.

Og hvilken?

Pienne.

Estelan.

Montalais.

Estelan!

Grevinden.

Ta, han selv —

Marquisen.

Han fordrer sine Midler tilbage —

Grevinden.

Han har Ret.

Pienne.

Han ønsker hende —

Grevinden.

Testamentet er kraftesløst.

Marquisen.

Med den allerstørste Hestighed tilbyder han med sit
Hjerte, sin Fortue og sin Haand —

Pienne.

Han vegrer sig ved at tage noget tilbage.

Grevinden.

Jeg vil ikke føre Proces, jeg vil — — —

Montalais.

Man maae udlevere ham alt — — —

Grevina

Grevinden.

Ah! Montalais, det er mit Horsæt; men naar jeg udbetales saa rig en Arv, saa er Hattigdom min Lod, og dette lykkelige Egteskab dannede sig det behageligste Villede i min Siel i Morges — — —

Montalais.

Og dette Egteskab skal opfylde alle Deres Ønsker ! o min Veninde ! med noget mindre Rigdom, men bestandig den samme Kierlighed, skulle vi være lykkelige nok. Er man med store Midler vel sin egen Herre ? Er man oversladt til den, man elster ? Vergierriged, denne Hosdievele, borttager allene hele Nar fra ham. Hvor mange Dage spilder han ikke paa hundrede Anslag, sora han fatter og forka ster efter hinanden ! de uigienkaldelige Timer flyve, imod vor Villie, bort med daarlige og kiedsommelige Forlystel ser; neppe beholder man et Hieblik tilovers for Kierlighed; jeg imodtog hvad en saa fier Haand bed mig; jeg imodtog det uden Undseelse; naar Kierlighed er alvorlig sætter den Prus paa alting; og nu kan jeg nyde den Fornbielse, Grevinden havde haabet, og den Lykke man vil borgve hende. Ja, min allerklæreste, min elskværdige og kærlige Veninde, det lidet jeg havør, min Kierlighed og mit Liv, brug der som Deres egen Gave; det er altsammen Deres. Dersom min Kierlighed, dersom den lykkelige Montalais Bestreb elser og Hierte kan være Dem i stedet for en umaadelig Rigdom, saa frygter jeg ikke, at De enten skal græde eller beklage sig —

Grevinden.

Ah ! De havde Ret, Pienne ! — — Jeg tager imod alt — — Jeg giver Dig mit Hierte, jeg tager igien for evig

evig imod Øst. Dit Hjerte er den eeneste Rigdom, ja den eneste, som tilhører mig, og Din Kierlighed er mig alt; men, Montalais, den vigtige Time — —

Montalais.

Geg vil strax gaae til Domhuset.

Grevinden.

Intet er uvissere end Udfaldet af en Proces. Des res Lykke beroer derpaa — — Intet ligner min Frygt og Forvirring —

Montalais.

De bekommer sig uden Aatsag. Min Advocat siger, at min Sag ei kan tabes. Jeg venter rolig paa Udfaldet

Grevinden.

Gaae og spild ikke Tiden — — om en Time veed jeg min Skæbne.

Marquisen.

Hvor 'gierne gif jeg med. Jeg er Fruentimmer, og uden Evolv et af de nysgierrigste, det er min Glæde, at kunde bringe lykkelige Tidender.

Grevinden.

Jeg er Dem forbunden — — gaae — — jeg vil skrive dette føre Hoved til, som har sat sig for ikke at modtage sine Dødder, som vil føre Proces, i hvad man end kan sige ham, eller for evig foreene sig med mig. Ja, jeg vil benytte mig af den Tid, De er borte, dersom han et Døbluk vil komme til mig, at jeg

jeg kan overtale ham til at lade sit Galskab fare. (til Montalais.) Ah! jeg forlanger ingen anden Lykke end at deele Din med Dig, og Himlen, som er retsørdig, vil give Dig en Formue, som er tilstrækkelig for os to. Dersom den hører en om Elsferindes Bonner, saa bliver Udsaldet gunstigt for Dig. Seieren bier efter dig, og vi ere lykkelige.

Tredie Act.

Første Scene.

Grevinden, La Fleur.

La Fleur.

Ja, Deres Naade, han maae være her strax. Han sagde Deres Skrivelse fortryllede ham. Han er ikke længer vred, dette sagde han mig meere end een gang, i det han nødte mig til at tage de tydeligste Forsikringer paa hans Gavmildhed.

Grevinden.

Gaae kun, jeg vil vente ham her.

(han gaaer.)

Anden Scene.

Grevinden.

(alleene.)

Jeg vil sidste gang tale med Estelan, det er Mars-
grisen, som har giort ham vred. Ved at drille ham,
har hun opbragt og forbittret et af Naturen hidsgit;
men sor Nesten ypperligt Hierte. Ene kan jeg have
meere

meere Magt over ham, han skal ikke funne imodstaæ
mig. Mildhed alleene kan lede en hidsig og balstorig
Caracter. Han veed ikke at jeg gifter mig med Mon-
talais, han troer jeg er frie: Vel, han maae endnu
blive i den Tanke. Dersom Sandheden en Dag kom-
mer for Lyset; Ah! at det da maae skee uden at giore
ham ulykkelig! saa at han ikke faaer denne Hemmelighed
at vide, forend han har vundet Seier over sit Hjerte.
Jeg har selv erfaret, hvilken grusom Smerte et fierligt
og trofast Hjerte soler, som for evig taber den det el-
sker — — Ah, Montalais! maakee man i dette samme
Dieblik, da du tilbeder mig, da jeg elsker dig, ad-
skiller os for stedse! Denne Lykke beroer paa Udsaldet
af din Proces, og — — men bort med denne ubelei-
lige Tanke, som forfolger og plager mig — — Mine
Taarer rinde imod min Billie; forgives vil jeg holde
Dem tilbage. Hvor svage ere Hornustens Vaaben, og
hvor er den usikket til at overvinde vor Urolighed, naar
vi skalve vor vor Elske. Der kommer nogen, det er
Estelan — — Jeg maae skule mine Bekymringer og
mis Forvirring.

Tredie Scene.

Estelan, Grevinden.

Estelan.

Her er jeg — — Himlen ske Tak, vi ere al-
leene! Jeg kan for min Død ikke lide hende, deres ider-
lige Huiser, og han deres stolte Mossis — — ved
hans alvorlige Mine isner mit Blod, den mishager
 mig — — Dersom jeg elskede Dem mindre, vilde jeg
 meget skamme mig ved den uariske Brede, jeg led see,

da jeg gik fra Dem. Jeg opfarte mig virkelig som et Barn. Men det er ikke min Skyld — — En forbiflyvende Karacter, en Heil i Opdragelsen — — Naade, Forladelse, elſtværdige Grevinde! Jeg elſter, og det er meer end nok til at straffe mig. Kierligheds Heil til gives letteligen; den er blind, den fører os paa forkeerte Veie, og Sindslidelserne lade sig ikke regiere af Formussten.

Grevinden.

Jeg tenker ikke mere paa noget; naar De selv har indseet Deres Heil, saa har jeg glemt den. Jeg har ikke i anden Hensigt forlangt denne Sammenkomst af Dem, end for at oplyse Deres Eviol angaaende en Formue, som Billighed fordrer, at jeg skal give dem tilbage.

Estelan.

Ei hvad! altid tale derom! Høkken i Vold med den dumme Arv! Lad os tale om min Kierlighed, om mine Tilbuds — — Det er noget som rører mig meere.

Grevinden.

Lov at høre mig uden Hidsighed, uden Brede.

Estelan.

Ja, ja, jeg besinder mig, og mit Blod sagtnes, jeg lover Dem at jeg ikke vil blive hidsig.

Grevinden.

Hele Paris veed, hvorfra jeg har min hele Formue. De fortener, som man troer, den Straf Deres Fader har påalagt Dem paa sic yderste. Saaledes er den almindelige Ærening. Det vil snart blive bekjendt at man uden nogen Aarsag har behandlet Dem, som strafværdig. Sandheden kan ikke let bryde frem; men den behøver kun et lykkeligt Diblik for at vise sig i sin fulde

fulde Glands. Jo mere Folk nu er Dem intod, jo mere vil de inden et Dielblik være paa Deres Side. Jeg skal da ikke have andet i dem end en ubevægelig Dommer; ja maaſke man endogsaa vil troe, at jeg selv har opspundet Testamentet. Det er ikke Verdens Maade, at lade sig lede af nogen vis Dom; den vil have Beviis, naar den skal frikiende, den fordommer, uden Undersøgelse: Dersom vor Sag kom for Retten, hvilken rig Materie for Ondskab: man vilde sige, jeg brugte Retten til Skalkeſkul for Ubillighed. Egdede vi hinanden, saa vilde man sige, at da jeg var vis paa at miste en Formue, som Loven frakindte mig, saa havde jeg uden Vanskælighed oposret min Tilbøjelighed og min Frihed for at beholde den. De veed ikke, min Herre, alt hvad Misundelse kan giøre for at sverte det uskyldigste Liv. Spottegloser er dens første Hemmelighed. Dersom Dyden overvinder dem og de ere uden Virkning, saa kommer Bagvaskelse dem til Hjelp. Man foragter, man hader dem, og den, som har givet Dem det første Stød, er den eeneste, som kan retfærdiggjøre Dem. Dom heraf, da jeg maaſe sætte mig blot for den Alarm, hvorimod jeg forgives vilde forsvare mig, om vi enten bør føre Præces, da jeg vil give Dem alt tilbage, eller om jeg kan ægte Dem —

Estelan,

Ei, hvad rager Pøbelens Snak Dem? Skulde den vel opſøge Dem til at udøve sin sædvanlige Ondskab paa? For Resten kan dens Stød ikke røre Dem. For at trodſe den, har De et Friested, nemlig Deres Samvittighed; man bør være roelig, naar saadant et Bidne intet har at bebreide os; men, naadige Frue, uagtet de

Omsvob, De bruger, saa seer, saa løser jeg dog ind i Deres inderste Hierte. De er ædelmodig, og De har Medlidenshed med en ulykkelig, hvis Hornust er forvirret; da jeg ikke kan behage Dem, saa vil De ikke ydmøge mig ved et haarde Ufslag: De har indklædt det i saa megen Artighed; fremsort det med en saa ym Stemme, en saa glennemtrængende Tone, at Hiertet er tvunget til at elsker Dem, Bedragerste, endskont det er ikke elsket af Dem. Jeg tiender ikke forstillelse; men jeg seer, hvorthen De sigter, og jeg er Dem forbunden deraf. Skal jeg da opgive det sude Haab, at see Dem foreenet med mig? Jeg vil ikke paalogge Dem mindste Evang — — hvad er Haanden uden Hiertet? og De elsker mig ikke. Jeg har et bedrøveligt Bevis derpaa. Men er der ingen De elsker? — — Kom, paa Troe og Love, er der een lykkeligere end jeg? Vil De bestandig forblive Enke — —

Grevinden.

Jeg veed ikke, hvad Himlen har forbeholdt mig, eller hvad Dom den i dette Dieblik sælger over mig; altsaa kan jeg ikke svare tydeligen. Maaske jeg aldrig skal forsøge, hvor behageligt det er at elsker, og at være elsket — — og gaaer det ester de Arelser, mit Hierte i dette Dieblik har, saa bliver jeg bestandig Enke.

Efterslant.

Saa meget bedre! Dersom det er en Kunstmøller ikke at behage, dersom deres Koldindighed sætter mig i Fortvivelse, saa skulde dog min Ulykke være tusinde gange større, naar nogen anden blev mig foretrukken. Jeg er nu meere roelig — — Altsaa angaaende Krven, Deres utidige Scrypler — —

Grev

Grevinden.

Der er Testamentet og Documenterne.

Estelan.

Hvad skal det til?

Grevinden.

Jeg kan ikke længer beholde det.

Estelan.

Og jeg siger Dem, at jeg ikke heller vil have det,
jeg er riig nok, og det er omsonst, at De ønsder mig —

Grevinden.

Tag det, min Herre, tag det, jeg er ubevægelig.

Estelan.

Men betenk dog, o, ubegribelige Kone! De har intet, og det er noget jeg maae vide, da Herren af Estelan har gjort Dem til sin Arving: hans Midler ere al Deres Fortrøstning, hvad har De siden, naar De mister det alt sammen?

Grevinden.

Den Ere at have opfyldt min Pligt.

Estelan.

Hvad Du end er — — Engel — — overnaturligt Væsen — — Thi saadan ødel Sjæl og saadan Oprigtighed findes ikke hos nogen Dodelig, dine Dyder forraade Dig — — Du besidder intet menneskeligt uden Skabning og Skionhed. Hvad Du end er, saa beder jeg Dig, lad mig tilbede, lad mig berige Dig. Tag disse Pa-

Den butte Elster.

pører tilbage, jeg kan ikke tale at see dem; Du kan gjøre Lykken Øre, dersom ellers Dyd adler. Tag dem tilbage — — —

Fierde Scene.

Grevinden, Estelan, Marqvisen.

Marqvisen.

(Kommer fusende ind.)

Er han gaaet?

Estelan.

Nei, endnu ikke, Frøken.

Marqvisen.

Nu? Er De endnu findet at giftes eller at fore Proces?

Estelan.

Det kommer ikke Dem ved. Det er ikke Dem jeg vil have til Kone, Himlen bevare mig fra den Ulykke!

Marqvisen.

Hvor han er høflig?

Estelan.

Jeg er oprigtig.

Grevinden.

Jeg har været saa lykkelig at bringe Greven paa andre Tanker. Jeg har bragt — —

Estelan.

Estelan.

Fornusten har vundet Seier over Kierligheden.
Jeg er ikke længer sindet at ægte hende. Jeg er iilsin-
det, jeg er hidsig; men naar det er forbie, saa isald
jeg ikke kan behage, kan jeg ikke heller være Tyran.

Marqvisen.

Det glæder mig virkelig at see Dem fornustig.
Men hvorledes kunde De forlange, at hun skulde elsker
Dem? Kunde De forlange det i dette Døblik, da et
lykkeligt Egtebaand skal foreene hende med Montalais.

Estelan.

Hvad?

Grevinden.

Retfærdige Himmel! — — Marqvise — —

Marqvisen.

Hun burde sagt Dem det. Ja Montalais er ret
et indtagende Menneske.

Estelan.

Hun elsker ham?

Grevinden.

Holdt — — hvilken Pine!

Marqvisen.

De veed vist, at han har elsket hende i sex Åar
— — Ja min Herre, bestandig.

Estelan.

Hvad! De elsker?

E 5

Mar-

Den butte Elster.

Marquisen.

Det er ingen Hemmelighed —

Estelan.

Hvordan? De gister sig?

Marquisen.

Ta, i Morgen, som jeg haaber —

Estelan.

De har bedraget mig? — — De! — — Farvel,
Madam.

(Han gaaer.)

Femte Scene.

Grevinden og Marquisen.

Grevinden.

Af! Himmel! hvad har De gjort?

Marquisen.

Ih nu vel, et Husentasterie, dersom det, jeg troer,
er sande; men hvorfor vidste jeg ikke Deres Horsæt?
Det er gruunt, det er haardt, at man ikke faaer sin Ben-
indes Hemmelighed at vide. Man troer, at tiene hende
imod en Original; man vil gisre vel, og man gisr ilde —

Grevinden.

Men Forsigtighed havde her været saa naturlaa!
De kiender den uregierlige Estelan, hans Hidsighed. De
kunde ikke trivle om at jo den mindste Gnist vilde sætte
hans fogende Vlod i Brand. Hvorledes funde De da
ikke

ikke betænke, at jeg maatte dølge mit Egteskab og min Brudgoms Navn. Og bør jeg ikke dølge min Elster for den første Hestighed af en Medheiler, der maa ske er ligesaa lykkelig, som forvoven —

Marquisen.

Jeg indseer min Heil, og skammer mig derved.
Hvad, Estelan? — — Jeg er ret ulykkelig.

Grevinden.

Giv Dem tilfreds. Haren kan endnu undgaes,
jeg formaarer noget over Montalais, og hvad Estelan
angaaer, da har man allene at frygte for det første
Dieblik af hans Raserie —

Marquisen.

Sandelig, De giver mig Livet igien.

Grevinden.

Men De kommer ikke — — jeg venter skælvende
en Dom, som bestemmer vor Skiebne.

Marquisen.

Jeg hører en Vogn i Gaarden — — Og Deres
Evil skal snart blive oplost. De blegner?

Grevinden.

Jeg?

Marquisen.

Fat Mod! mit Hjerte siger mig, at alt er falder
vel ud —

Grevinden.

Vilde Himlen opfyldte den Spaadom! jeg kan ikke
holde mig længer — — Jeg bæver —

Mars

rim og dæmpede sin Marqvisen.

Der er de —

Siette Scene.

Grevinden, Montalais, Marqvisen, Pienne.

Marqvisen.

Nu, vel?

Grevinden.

Himmel! De har tabt Deres Sag?

Montalais.

Sa — —

Marqvisen.

De har tabt?

Pienne.

Alt Haab er ude. Han har tabt Processen med Renter og Omkostninger, og dermed sin hele Formue.

Marqvisen.

Det er en Ubillighed, en Hornærmelße.

Montalais.

Mine Dommere havde Ret og jeg var bedragen. Ved at undersøge Sagen havde jeg forladt mit paa et Menneste, som lod sig forlede mere af Sandsynlighed end af Hørdeel. Jeg ansaae min Sag som afgjort, jeg sorte den med fuld Tillid; men ved blot at høre Recessen af Sagen, indsaae jeg hvor svag og utilstrækkelig min Ret var; jeg mærkede forud hvad min Skæbne vilde blive, og fældede selv min Dom. Jeg føler, hvor haardt dette Stod er, og jeg vil ikke prale med et stolt Mod, ligesom jeg ansaae min Skæbne med Vigegyldighed. Min Ulykke er saa meget

get større, da en anden deeler den med mig. O! min al-
lerkæreste Veninde! er det den Skæbne, er det den Lykke,
hvorføl vore Øfne endnu i Morges saae det forføriske Bile
lede? Sæn eeneste Dag er altting forandret for os, og vi
have intet uden Kierlighed at sætte imod et saa forfærdeligt
Uveir. De svarer mig intet? Hvilkens bedrøvelig Tauss-
hed. Ach! jeg har intet tabt, naar jeg beholder Deres
Hierte. — — Frue Grevinde, hvordan? Sædet for
at troste mig, slaaer De Dine ned, og frygter for at tale?

Grevinden.

Ah! Montalais.

Montalais.

Nu, vel?

Grevinden.

(sagte.)

Hvilket Offer! det er forstørreligt, men man maae
bequemme sig dertil.

Montalais.

Hvad flettes Dem, og hvordan er det? At i Dag —

Grevinden.

De skal saae altting at vide.

Montalais.

Hvilket?

Grevinden.

Hr. Greve, og De Marquise, tillader at jeg et Dier-
blik maae være allene med ham.

Marquisen.

Gierne, men at det ogsaa maae være mig tilladt, at
erindre saavel den ene som den Ander af dem, at de har
Venner, hvad Vanheld der end rammer dem.

Grev-

Grevinden.

Det er just mit eneste Haab.

Pienne.

Hvad vilde De sige ham? Hvad er Deres Forsæt?

Grevinden.

De skal snart faae det at vide.

Pienne.

De sætter mig i Skræk, Fruer, man maae — —

Grevinden.

Ah! kiere Greve!

Pienne.

Jeg skal gierne gaae. (gaaer med Marquisen)

Syvende Scene.

Grevinden, Montalais.

Montalais.

Jeg seer paa Dem, og jeg Fixer — — Sancerre!
hvad har De at sige mig? Mit hele Legeime gyser — —
Det er første Gang jeg er hauge for at høre Dem.

Grevinden.

Vi maae begegne vore Ulykker med Standhaftighed.
Hvor er Du mig kier! — — Ah! Montalais! min Giel
har aldrig følt det saaledes, som i Dag. I dette ulykkelige
Hierte skal intet udslukke den Rue, som den samme Himmel,
der gisr Dig ulykkelig, har antændt deri for Dig. Indtil mit
sindste Aandedræt skal jeg være Dig troe; jeg skal leve for Dig al-
leue, og Dig skal mit Hierte tilhøre; men Du maae forlade
mig — —

Mlon-

Montalais.

Sancerre!

Grevinden.

Vi maae ſonderbryde dette ſode Baand, og for evig
ſilles ad. Beklag den ulykkelige Skiebne, hvortil jeg er for-
domt; men vi maae ikke mere tænke paa det lykkelige Egte-
ſtab, ſom den gummefte Kierlighed led mig haabe. Jeg vil
ſøge et Tilflugtssted, hvor jeg kan begrave min Sorg og den
Strid jeg maae have med den; at erindre Dig ſal være min
Beklæftigelse, og indtil min Død vil jeg tænke paa det Tab,
jeg har lidt. Et Kloſter — — ſkal for Fremtiden være mit
Tilflugtssted. Der vil jeg leve reelig, naar jeg veed. Du er
lykkelig. Du taber alt; men lev for at oprette alt. Du
maae, du kan giøre det, ſølg din Skiebnes Beslutning;
min er at være ulykkelig, og at leve for at begræde Dig.

Montalais.

Er det en gyselig Drøm, ſom Skræk foreſtiller mig?
Det er Dem; Dem, ſom min Ulykke giør vankelmodig.
Havde en anden ſagt mig det, jeg fulde aldrig troet det.
Ah! jeg Ulyksalige! jeg har tabt alt, og nu forlader endog;
ſaa Sancerre mig!

Grevinden.

Hvilken Mistanke! hvilken Bebreidelsc! Utaknem-
lige, den er affyelig; men jeg forlader dig denne Forhaa-
nelse; den er Fortvivleſens Sprog, og du vilde være meere
billig, naar du var mindre ulykkelig. Kiend Din Elſterin-
des Hierte, dette Hierte, ſom Du forhaaner, ſom elſter
Dig, ſom ikke kan forandres, ſom ſeer Din Skiebne uden
Skræk, og var meer end lykkelig ved at tage Deel deri; der-
ſom det Kun elſtede for ſig ſelv, dersom deis ſtore Kierlighed
iſſe

ikke agtede Din Lykke haiere end sin egen. Hvad vil Du giøre, og hvad er Dit Horsæt? Du betrauet en anseelig Post, og i dine bedrøvelige Omstændigheder skal du have ondt ved at føre dig op efter din Rang, og at komme fort ved det lidet, Du beholder tilbage. Jeg forestiller Dine af Kierlighed forblindede Hine en forsærdelig Sandhed; men med saa Ord: vil Du, at jeg, ved at give Dig min Haand, skal reent ødelegge Dig? Estelans Tilbagekomst har sat mig i yderste Fattigdom, skulle jeg til Medgist og i Stedet for al anden Brudeskat bringe min Brudgom denne bedrøvede Gave? Tænk paa Dit Mavn, tænk paa min Familie; og paa det Din Fodsel og vor Rang fordre af os i Egteskab; og betænk saa, om Skiebnen, som forfolger Dig endnu, tillader os den Lykke at foreenes med hinanden. For at forsøde Din Modgaug, kan Du føre Dig baade den Agt eg Maade, Du staaer i, og Din Dienest til Mytte. Men, ah! lad mig alleene bære vor fælles Ulykke. — Et Offer er meere end not.

Montalais.

Og De, Grusomme, De elster mig, og Dereß Mund vover at befale, at jeg skal frasige mig det cæneste Gode, jeg attrækker? Og De elster, De agter mig? Himmel! jeg skulle see min Elsterinde bedrovet, forladt og i Aremod. Og jeg, med et ligegyldigt Hierte, indtaget af mig selv alleene og min Forsængelighed; jeg skulle smigre for den stolte Lykke, bede den om et blidt Diekast, og trugle om dens ustadiige Undest, for et Dieblik at glimre i en laant Glænde. Nei, det er ikke saaledes man elster, jeg vil elsker til Doden. Himlen forfolger Dem, den forfolger ogsaa mig. Hvordan min Lykke end er, saa vil jeg deele den med Dem; vi ville begge byde Stormen Trods; met Mod

Med skal besiele begges Hierter. Vi ville sætte vor Kierlighed og dens fælles Kraft imod Skiebnen, som forhaauer os begge. — — Saaledes, ja saaledes bør evende Elskende at tale, naar man vil legge Hindringer i Veien for dem; saadanne ere de Talemaader Kierlighed indskyder dem. Saaledes bør De tanke, og saaledes burde De tale.

Grevinden.

Jeg skulde have talet saaledes, Utaknemmelige! dersom min Kierlighed var svag og af det sædvanlige Slags; thi det er intet uden Virkningen af en almindelig Kierlighed; det er en Pligt man letteligen opfylder; men at kulfaste sin egen Lykke for den, man inderligent elsker, at vopstre sit Hjerte for hans Lyksalighed, at bortgive alt for ham, endogsaar Kierlighed selv, det er den virkelige, den heieste Virkning af en ødelue; og det er det jeg vil, og paa den Maade er det jeg elsker.

Montalaïs,

Hvorledes, De vil? — — —

Grevinden.

Din Ere er alt for mig. Imod Din Willie vil jeg redde den fra den farlige Snare, Din Svaghed sætter for den. Du skal beholde min Kierlighed, og jeg giver Dig baade Din Haand og Dit Løste tilbage; men tilsidst fordrer jeg en Forsikring af Dig til Betaling for min Hsiagtelse. Tag imod det overblevne af min Hormue, leg det til det Du har tilovers af Din, det kan hielpe Dit Mod at overvinde den forbittrede Skiebne. Dersom Du nogen Tid har elsket mig, dersom Du endnu elsker mig, kan Du da afflaae dette Hjerte, som tilbeder Dig, at det i det mindste gisr dit Vand held taaleligere. Det er en Gunst, hvorom jeg beder Dig,

eg om saa skal være, saa besaler jeg Dig den, jeg vil have det, adlyd. —

Ottende Scene.

Grevinden, Montalais, Estelan, Marquisen, Pienne.

Estelan.

(til Marquisen og Pienne, som vil hindre ham at gaae ind.)

Hvorsor vil man forbyde mig at komme ind i dette Værelse? jeg vil see hende, jeg vil tale med hende — — —

Pienne.

Et Dicblik.

Estelan.

Det er nødvendigt, at jeg seer hende strax.

Marquisen.

Hvilket Naserie.

Estelan.

Jeg vil see hende, siger jeg — — — endelig slap jeg ind. For en Ulykke, Frue Grevinde, man har stor Umage — — — Ah! De er ikke allene? Hvo er denne Herre? — — Montalais? Ja det er ham. God Dag, min Herre, jeg veed hvilken Magnet der trækker Dem hid. De elster mit Sødskendebarn — — Og jeg, jeg elster hende ogsaa; men mig betragter hun kun med Ligegyldighed, og De er elsket — — Det er got for Dem. Uagtet al min Kierlighed, uagtet dens Hestighed, bliver De dog til sidst hendes Brudgom? —

Montalais.

Hendes Brudgom! — — Ah!

Estelan.

Estelan.

Hvad? De græder? jeg er ikke kommen hid for at for-
aarsage Dem Uroe, og De ogsaa — — De græder —
og hvorfor?

Grevinden.

Hvad vil De vide?

Estelan.

Hans og Deres Kummer. Søg mig Aarsagen dertil:
Snart, søg mig den. Hvorfor græder De begge to? Er
jeg endnu Skyld deri? — — Jeg er ulykkelig! ah! De gør
mig en Brode af min Svaghed? Jeg kommer ikke for at for-
styrre Deres Kierlighed. De øgte hinanden — — og jeg
reiser, jeg forlader for evig det Land, som til min Fortviv-
else har ladet mig see Dem. Jeg skal sætte det vide Hav imel-
lem os — — maatte dog Deres Billede lade af at plage min
Siel! gid det ikke forfolger mig til Verdens Ende! De lyk-
elige den ene ved den anden —

Montalais.

Ah! aldrig skal Egteskab foreene os! jeg har forsøgt
alle Sted af den græsselfeste Skiebne — — ja, min Herre,
jeg er langt ulykkeligere end De —

Estelan.

Jeg forstager Dem ikke.

Montalais.

Hun forlader Verden. Den Utaknemmelige vil skuse
sig i et Kloster.

Estelan.

De?

Marquisen.

O min kiere Sancerre !
Estelan.

Forklar mig dog denne Hemmelighed.
Pienne.

Grevinde, De vil forlade os ? De vil straffe ham,
fordi han har tabt sin Proces.

Montalaïs.

Hun er paa engang hoimodig og gruesom. Hun vil op-
opføre sig, siger hun, for min Lykkes Skyld. Hun giver mig
min Frihed, mit Hjerte tilbage, og besaler mig at gaae langt
fra hende, at søge Undsætning hos en svag Undest ; man kan
have for mig, for igien at faae den utroe Lykke paa min Side.

Grevinden.

De mane giøre det, og jeg vil have det, lader os under-
kaste os Skiebnen, som skiller os ad.

Estelan.

Og det er mig, retsærdige Himmel, som giør Dem
ulykkelige ! jeg , jeg skulle være barbarisk nok til at adskille
tvende saa ødle Hjertet ! De vil forlade ham ? De vil, at
han skal frasige sig den Lykke, at være Deres Mand ? De vil
altsaa hans Dod ? Siig , forlanger De den ? Saaledes er
den Dom, De her saeder. Dersom jeg ikke kan glemme Deres
Undigheder , da De dog er ubevægelig imod mig , hvorledes
skal han , som er saaret af samme Pile , og som i det mindste
har været saa lykkelig , at opvække Hølelse hos Dem , siig mig ,
hvorledes han nogen Tid skal kunne glemme Dem ? Og den ,
grusomme , ja Dem selv forblinder Edelmodighed i Dag . I
Morgen vil De føle , og maaskee ligesaa sterkt som han , at

man maae døe, naar man mister det, man elster. De fordrer det af ham, De skilles ad, De tager hans Herte med sig, og han Deres, og begge ere paa det høftigste saarede. Det vilde blive eders Død. Jeg kan ikke give mit Minde dertil. Nei, aldrig, utaknemmelige Kone; og mod Din Villie skal jeg gisre Dig lykkesig. Forgiveves smigrer Din Vrede sig med, at Du vil afflaae mine Gaver; ligesom mit Herte — — — Der er Deres Egtesælle, han er det, han bør være det: Var han ikke dydig, saa havde han ikke behaget Dem. De ere hinandens Liige: I Henseende til deres Midler vil jeg vise Dem, at, om end et sunkt Udvortes ikke taler for mig, saa har jeg dog et redeligt og got Herte. (giver hende Papirerne) Der, tag det.

Grevinden.

Hvad gisr De?

Montalais.

Hvorfor?

Estelan.

Tag imod disse Papirer igien — — behold Deres Arv, jeg giver Dem den, og det bedre end Loven funde. Tag ligeledes mod dette Document, det bevidner, at jeg i Morges for evig har frasagt mig denne sorgelige Arv — — — Den er mig en Skræk, jeg har Afskye for den; den har forstyrret mine Dages Rosighed. Jeg var lykkelig, De var mig ubekjendt. Den har hemmet Lovet af min Lyksalighed, da den er Aarsag, at jeg har seet Dem her. Hvad! De slaaer Dinene ned! afflaaer. De min Begiering?

Grevinden.

Ah! min Herre!

F 3

Estelan.

Den butte Elfer.

Estelan.

Montalais!

Montalais.

Himmel!

Estelan.

Tilbedelige Fruentimmer! (til Marqvisen og Pienne)
 mine Venner, lader os igien forlige os, kommer, omfavner
 hendes Knæ, lader os faae et behageligt Svar af hende
 (han faste sig til Grevindens Fodder) naadige Frue lad sig
 bevæge.

Marqvisen.

Giv ester.

Pienne.

De bør giore det.

Grevinden.

Saadan Hoimodighed nedtrykker mig — — — men
 at tage — —

Estelan.

Du kan uden Undseelse. Det herligste Fortrin Rigdom
 har, det Fortrin, som alleene for stedse gisr den agbar, er
 det, at den beriger den ærværdige Armed, ved at overvælde
 den med sine Belgierninger.

Grevinden.

Jeg giver efter,

Estelan.

(Faster sig om Montalais Hals.)

Montalais!

Mon-

Montalais.

Ah! jeg skylder Dem Livet! Det staer ikke i min Magt at tafke Dem, men af alt det, hvorfor jeg er Dem forbunden, ønsker jeg blot hendes Herte og Deres Vensteb.

Marquisen.

(savnende Estelan.)

Fra i Dag af skal Deres Lune staae mig an. Man maae holde Dem tilgode, at De er noget but, saadant Herte undskylder alle Feil.

Pienne.

Kiere Montalais!

Grevinden.

(til Estelan.)

Deres ædelmodige Siel, da De er fornærmet af mig —

Estelan.

(Stager Montalais ved haanden og viser ham Grevinden.)

Min Ven! lad hende blive lykkelig, og jeg er betalt;
(til Grevinden) else ham bestandig (til Montalais) vær
hende stedse tro (legger Grevindens og Montalais Hænder i
hinanden) forener Jer ved et evigt Baand — — for-
glemmer ikke, at mit Herte er langt fra — — Farvel,
mit Mod forlader mig, og Taarer, mod min Villie — —
Farvel, jeg flyer, forglem aldrig deres Ven. (han vil gaae.)

Grevinden.

Estelan!

Montalais.

Vie.

Eſtelan.

Jeg vil under en anden Himmellegn ikke stræbe efter andet, end at overvinde min Kierlighed; Maar jeg er ikke uden Sancerres Ven, saa kan De begge giøre Regning paa min Tilbagekomst. Jeg ſkal komme tilbage for at nyde den ømme Følelse, som jeg har Det at fordre af deres Hjerter — Da mine Venner, jeg ſkal komme tilbage — — Men nei, omfavner mig — — aldrig ſkal jeg udslukke den Ild, hvis Hestighed fortærer mig, jeg ſkal bestandig elſte og tilbede hende, og adrig, jeg ſøler det, aldrig ſkal jeg ſee Dem mere.

(han gaaer.)

Niende og fidste Scene.

Grevinden, Montalais, Marqvisen, Pienne.

Montalais.

Lader os følge efter. Jeg ſeet et Glimt af Haab, at han ikke ſkal reife fra os. Vi ville med den ømme Omhue ſtille Hestigheden af hans Hiertes Kummer. Lader os ſøge at beholde ham hos os. Vi ſhylde ham vor Lykke; lader os fortiene Belgiernen ved Erkiendtlighed.

Ende paa den tredie og fidste Act.

Husuet

Huuset i Øpør.

Comœdie

i

Tre Ater.

af

Goldoni.

Personerne:

Grev Polidor.

Grevinde Leonore, hans Svigerste.

Contesse Rosaura } hendes Barn.
Grev Lelio }

Baron Leander, Contessens forlovede Brudgom.

Hr. Euphron, forhen Forvalter paa Grevskabet.

Hr. Actenfresser, Advocat.

Henrich, Polidori Tiener.

Pernille, Leonores Pige.

Lars, Leanders Tiener.

En Gaardskarl.

Et Bud fra Nettens

En Tiener i Polidors Huus.

Første

Første Act.

Første Scene.

Et Værelse i Polidors Huus. Henrich ved et lille Bord, som staaer og rive Tobak; siden Pernille, som svinder paa en Rok.

Henrich, Pernille.

Henrich.

Nu see engang, hvad De dog kan finde paa for at give Folk noget at bestille! rive Tobak i Steden for at kiope den reyen! det man kunde sette en Strandkader til, maae en stakkels Tiener giøre. (han river)

Pernille.

Henrich, Fruen lader jer kalde.

Henrich.

Hvis hun lader mig kalde, saa kan Jo jo nok se hvad jeg har at giøre.

Pernille.

Lad være med at rive, og gaae hen at høre hvad hun har at besale.

Hen-

Henrich.

Herren vil have Tobak i sin Daase.

Pernille.

Og imidlertid skal Fruen bie! Jeg er ret en Grobian. —

Henrich.

Pernille, jeg holder en Klat af hende: men naar hun saaledes glemmer, hvad hun er mig skyldig, saa kunde min Kierlighed let forkles. —

Pernille.

Min Frue har nok sagt det. Du skal see den Krabat kommer intet. —

Henrich.

Krabat! har hun sagt Krabat!

Pernille.

Vaa nogen Tid er Jeg ikke længer i Frue Grevinde Leonores Krithuus; og det kan let komme sig, at Jeg ikke bliver gammel her. —

Henrich.

Hun vil altsaa være vel tilfreds, om jeg sik min Afsteed: en artig Kierlighed! det er smukt! men jeg troster mig ved, at Grevinden er ikke den, som raader: Grev Polidor, min Herre, er den, som har at befale.

Pernille.

Jeg tanker, hun har vel ogsaa et Ord at sige; hun er Enke-Grevinde ester hans Broder; den unge Grev

Grev Lelios og Comtesse Rosauras Moder: det var arstigt, om hun intet skulle have at besale. —

Henrich.

Ligemeget. Over mig har hun intet at besale.
Jeg vil see, jeg faner min Herres Daase fuld.
(han river.)

Pernille.

Hun vil forklage jer for Greven, og I skal komme til at varce hende op.
(hun spinder.)

Henrich.

Sa i Morgen!

Pernille.

I skal komme dertil. —

Henrich.

Nei, Mamsel, der bliver intet af.

Pernille.

Ikke det! det kommer an paa, om jeg saa vil have det. Min Frue giør mere Væsen af mig, end af sin Svoger.

Henrich.

Og i min Herres Dien er jeg betydeligere end hans hele Familie.

Pernille.

Jeg har fanet min Frue til, at give sit Samme til at Baron Leander har fanet Øste paa hendes Dats.

Datter: det var slet intet hendes Tanker; hun var for Grev Riccarov, som hun halvveis havde givet sit Ord.

Henrich.

Ga om min Herre havde samtykket; hvad han vil det vil han, og han lærer nok De andre at dandse efter sin Pibe. —

Pernille.

Da er min Frue heller ikke at spøge med; naar hun siger, jeg vil, maae det skee.

Henrich.

Ga, sandt er det: i Egensindighed har hun ikke sin Liige.

Pernille.

Og jeres smukke Greve, er han intet den heilige Trold paa Jorden —

Henrich.

Wil hun sette ham ved Siden af sin Frue, hun seer jo ud som vor Frue-Dag i Faste. —

Pernille.

Jeres Herre er vist bleven til i Torden-Belr, og soet i Sneefog!

Henrich.

Prægtig. Mamselfen siger smukke Ting! det kæder jeg at tale høit. —

Pernille.

Ga vist, jeg er ikke et Dummerhoved, som I er.

Hens

Henrich.

Ja, hvad skal man sige, mit Barn; hver har
sine Feil, jeg et Dummerhoved og hun en Sladder-
mund. —

Pernille.

Var I kun dum, saa gif det nok an endda.
(hun spinder med Arsighed.)

Henrich.

Er det endnu noget værre?

Pernille.

Smaating. Lidt Eselstregter —

Henrich.

Hver har nok i sin Deel; jeg en Esel og hun —

Pernille.

Hold jer i Skindet, og viid at jeg er en skiffelig
Mands Barn. —

Henrich.

Skiffelige Mands Barn tale intet saaledes til
Golf, som jeg er. —

Pernille.

Jeg skal sige det til min Frue.

Henrich.

Og jeg til min Herre —

Pernille.

Og jeg skal lade jer jage paa Porten —

Hen-

Henrich.

Maaskee jeg kunde faae ligesaadant et Indsald —
Pernille.

Mei see mig engang, han river intet, han bestiller
intet, og dog vil han ikke komme til min Frue.

Henrich.

Pas hun paa sig selv, og lad mig giøre min
Gierning i Roe. (Han river.)

Pernille.

Tienere! det er ret en Plage for Herskabet.
(Spinder.)

Henrich.

Piger! det er det rette Huskorts.

(River.)

Pernille.

De duer kun til at æde og driske.

(Spinder.)

Henrich.

De gior intet andet end — — nok sagt.
(River.)

Pernille.

Til at jukse ere de ret brave.

(Spinder.)

Henrich.

Kople forstaær de mesterlig.

(River.)

Pers-

Pernille.

Taler De om mig, Monsieur?

Henrich.

Og De, talte De om mig Tomfrue!

Pernille.

Hvis jeg ikke hævner mig, saa gib jeg maaatte blive
spundet, som dette Hør.

(Spinder.)

Henrich.

Hvis jeg pukter det i min Lomme, saa gib jeg
maae blive reven, som dette Zebaf.

(River.)

Pernille.

Gemeene Karl.

(Spinder.)

Henrich.

Tønte!

(River.)

Pernille.

Tønte til mig? Himmel og Jord! jeg veed intet,
hvem der holder mig tilbage, at jeg ikke river din Skam:
melige Tunge udaf din Hals. Tønte til mig! jeg er et
Fruentimmer og jeg maae hævne mig, om jeg saa skulde
vende op og ned paa Huuset, og om det skulde gielde
min Dieneste, min Frues Velsær og mit eget Liv. —

(Søber ind.)

G

Anden

Aanden Scene.

Henrich, siden Polidor.

Henrich.

Nei see mig hvilken bandsat Skjendegiest ! der seer
man hvad der kommer ud af at satte Kierlighed for disse
Dyr. De troe man kan intet undvære dem, og derpaa
støye de los.

Polidor.

Kan det saae Ende engang med Din Niven.

Henrich.

Min Herre — — dersom De vidste — — jo
meere man stræber at giøre hvad man skal i denne Ver-
den , jo meere forfølges man.

Polidor.

Hvad er da paa færde?

Henrich.

Her staer jeg, og rive min Tobak , saa kommer
Pernille , og oversufer mig.

(river heftig.)

Polidor.

Jeg har jo dog sagt , at min Svigerindes Folk
maae ikke komme i mine Bærelser.

Henrich.

Og jeg , Herre , skal jeg lade være at rive Tobak
til Dem , for at opvarte den naadige Frue Grevinde.

Polidor.

Polidor.

Du tiener mig og ikke hende; hvordan kommer Gres
e vinden til at befale over mine Dieneste-Folk?

Henrich.

Det var juist det jeg sagde. De holder mig for
deres Hundedreng. —

Polidor.

Hvad er her hændet?

Henrich.

Jeg skal fortælle Dem det. Jeg stod her og ryg-
te min Herres Vind; saa kommer Pernille, og siger
mig, at Grevinden vil stikke mig ud i Byen. Gie lidt
svaret seu. Nei vist ikke. Lad mig bare rive dette fær-
digt. Nei vist ikke. Jeg kommer lige paa Timen. Nei.
Kort og Got. Hun siger saa, at alle Dieneste-Folk her
i i Huuset staer under hende. At hun er Frue, og at
man skal lade altting ligge, for at varre hende op. —

Polidor. (Spottende)

Lade altting ligge for at varre hende op — er Du
snart færdig?

Henrich.

Strax. (Han rriver) Vist nok er det, at naar ikke
hun var, blev der intet af dette Giftermaal. —

Polidor.

Hvad for et Giftermaal?

Henrich.

Intet noget, Herre, jeg staer og gotter mig over
en af Pernilles Fraser. —

Polidor.

Hvad har hun sagt?

Henrich.

Hun er et Fruentimmer, det er ikke værd at
tænke paa.

(han river.)

Polidor.

Nu siig mig dog, hvad hun har sagt. —

Henrich.

Som De besaler. Hun vil have man skal troe,
at hun er saa høit anskreven hos sin Frue, at hun kan
fæae hende til at giøre alt hvad hun vil. Og i Henseende
til Partiet, som De har besluttet imellem Comtesse Ros-
saura og Baron Leander, saa siger Pernille, havde jeg
ikke været, saa havde min Frue ikke giort det; jeg sva-
rer: det var alt nok, at det stod min Herre an. Det
er ham, som det kommer an paa. Jo men — svarer
hun: min Frue raader, jeres Herre er en gammel Mats-
hue; giftige Tunge!

Polidor.

Denne Tøs har jeg længe haft noget imod. Hun
skal snart saae affølgt. —

Henrich.

Siden beærede hun mig med smukke vedbørlige Æres-
Titler.

Polidor.

Polidor.

Det er min Broersøn, gaae bort !

Henrich.

Har Herren nok i denne Tobak ?

Polidor.

Ga.

Henrich.

Skal jeg fugte den lidet ?

Polidor.

Ga nok. —

Henrich.

Geg beder den naadige Herre.

Polidor.

Gaae.

Henrich. (for sig selv.)

Han siger just ikke mange Ord ; men derfor hands-
iller han ikke mindre. Jeg har truffet ham i det rette
Tidspunkt.

(gaaer.)

Tredie Scene.

Grev Polidor, og Grev Lelio.

Polidor.

Min Svigerinde vil tage sig mere Myndighed end
hende tilkommer ; men hun maa holde sig inden sine

Skrænker, saasremt hun ikke vil, at vi skal bryde over tvert med hinanden. —

Pelio.

Jeg er Herr Oncles ydmygste Tiener. —

Polidor.

God Dag, min Broersøn.

Pelio.

Jeg kommer fra min Moder for at bede Dem giøre hende en Fornsielse. —

Polidor.

Hvori kan jeg tiene hende?

Pelio.

Hun forslanger, at De giver Henrich hans Afsted. —

Polidor.

Hvad har han da gjort?

Pelio.

Han har glemt, hvad han er hende skyldig.

Polidor.

Hvorledes?

Pelio.

Hun har lader ham falde; men han har ikke villet gaae af Stedet for at svare hende. —

Polidor.

Han havde noget for mig at giøre. —

Pelio.

Lelio.

Han rev Tobak. Det var et betydeligt Stykke
Arbeide. —

Polidor.

Han gjorde hvad jeg hørde besalet ham. —

Lelio.

Ja, min Herr Uncle har altid gjort meer Væsen
af sine Dienestefolk, end af sine Slægtinge.

Polidor.

Jeg har altid gjort Væsen af hvad Ret er.

Lelio.

Enhver taler om Ret; men saa kiender den til
gavn. —

Polidor.

Og I mindre end nogen anden. —

Lelio.

Man er min Moder Verbedighed skyldig.

Polidor.

Den har ingen sat til Side. —

Lelio.

Hun fortienner Lydighed.

Polidor.

Ja af sine Dienestefolk.

Lelio.

Tienerne her i Husset spise alle ved et Bord, og
just for den Aarsags skyld — — —

Polidor.

Det er mig, som lønner dem.

Lelio.

Men ikke af Deres eget.

Polidor.

Hvad, ikke af mit eget?

Lelio.

Jeg har ogsaa min Lod i Boen; min Moder og
min Søster har ogsaa deres Medgifter indestaende deri.

Polidor.

I veed ikke selv, hvad I figer —

Lelio.

Det er sandt; jeg veed ingen Ting; men herefters
dags vil jeg ogsaa vide, hvorledes det gaaer til med
mine Sager.

Polidor.

Tosse!

Lelio.

Herr Uncle, jeg er ingen Dreng mere. —

Polidor.

Næsviis.

Lelio.

Vi tales nærmere ved. —

Fierde

Gierde Scene.

Polidor, siden Henrich.

Polidor.

Uforstammede ! Jeg skal komme dig til at fortryde,
at du glemmer hvem jeg er.

Henrich.

Herr Euphron vilde giøre sin Opvartering. —

Polidor.

Han er velkommen ; men hvad flettes Dig. Du seen
saa forstrekket ud. —

Henrich.

Deres Hr. Bryerson giorde mig lit bange. —

Polidor.

Hvad siger han ?

Henrich.

Han saae mig an , som om han vilde sluge mig , og
derpaa sagde han mig den lille Compliment : dersom min
Morbroer ikke jager dig paa Doren , saa skal jeg knuse
dine Ribbeen. —

Polidor.

Hvis han gior det , saa vil det blive desværre for
ham. —

Henrich.

Det vil nok blive desværre for mig , og ikke for
ham. Naadige Herre ! førend det skulde ske ; saa veed
jeg

jeg ikke hvad jeg skal sige. Det bliver vel best jeg pakker mig. —

Polidor.

Lad Herr Euphron komme ind. —

Henrich.

Strat. Hvis han skulde faae mine Sidebeen & Stykker . . .

Polidor.

Kan det faae Ende ?

Henrich. (for sig selv.)

Før en Ulykke ! førend han skal faae knuset mine Ribbeen, skal vi nappes først. —

Femte Scene.

Polidor, og Euphron.

Polidor.

Knuse min Tiener ! det kunde let hænde sig, at jeg knuste Hovedet paa hans.

Euphron.

Underdanige Tiener, Herr Greve, min Væl under. —

Polidor. (med et vredt Ansigt.)

Herr Euphron, velkommen.

Euphron.

Er De vred? — Polidor.

Polidor.

Sæg har Marsag at være det.

Euphron.

Dog ikke paa mig ! vel !

Polidor.

I er min Ven. —

Euphron.

Sæg hørte noget af Grev Lelio. —

Polidor.

Grev Lelio er en Mar. —

Euphron.

Ta hvad skal man sige. De har dog ingen nærmere
Slægt i Verden end denne Broerson. —

Polidor.

Bedre, om jeg ikke havde ham. —

Euphron.

Saa kom De selv til at gifte Dem, for at vedligea
holde Huuset. —

Polidor.

Hvad Huuset ? Dets Vedligeholdelse er mig ligeegly-
dig. Naar jeg er død ; saa veed jeg hvem jeg vil unde
mine Midler. —

Euphron.

Euphron.

Jeg hører saa øste, at man skenker sine Midler bort uden for Familien; men jeg hører det aldrig uden Græmelse. —

Polidor.

Jeg kan giøre ved mit eget, hvad mig lyster. —

Euphron.

De har ret, De kan giøre med Deres hvad De vil; men retsindige og kloge Folk opofre deres Billie for Billighed og Anstændighed. Hvorfor skulle De ville berasse Deres Broderbørn, for at berige Fremmede? maa skee af Frygt for, at de skulle være uskionsomme og glemme Deres Velgørere? men mon man ikke endnu ostere og lettere glemmer en Testator, der ikke er af eens Blod. —

Polidor.

Bed I hvad min Svigerinde har ladet mig sige ved hendes Son? hun vil at jeg skal give Heinrich min Tiener Afskeed. —

Euphron.

Hun har vel just ikke sagt, at hun vil, men at hun ønskede. —

Polidor.

Hvad kommer hende min Tiener ved?

Euphron.

En Svigerinde er dog altid meere end en Tiener.

Polidor.

Polidor.

Jeg skulde altsaa sage et Menneske bort, der tienet mig
vel, for at fornøye et urimeligt Fruentimmer.

Euphron.

Jeg vil just ikke sage : jage bort. Men give hende
nogen slags Satisfaction. For Huussreds skyld maue man
undertiden opofre noget. —

Polidor.

Min Svigerinde er et usornuftigt Fruentimmer.

Euphron.

Det er en Ulykke for dem, som fødes med lidet For-
stand; men en god Mand yunker dem eller og bærer over med
dem; thi den, som ikke kan bære over med andres Heil,
har selv en, som er langt større.

Polidor.

Min Broersøn vil slæae Sidebeenene i tu paa min
Heinrich. —

Euphron.

Det har han kun sagt i Breede. —

Polidor.

Jeg er Herre i dette Huus, og jeg vil have, at man
skal vise mig Erbødighed.

Euphron.

De har Ret. Det bør saa at være. —

Polidor.

Polidor.

Vil han være sin egen Herre, saa lad ham boe for sig selv, jeg har ham ikke nodia. —

Euphron.

Lad os ikke tale herom, kiereste Greve, naar Huusene beeles, saa svækkes de. —

Polidor.

Naar De vil have mig til Ven, saa er det desbedre for Dem. —

Euphron.

Maae det være mig tilladt, at jeg maae tale med Dem om denne Sag. —

Polidor.

I er en sindig Mand. Min Fader elskede jer, og J vil intet giøre uden hvad, som kan være mig anständigt. —

Euphron.

Lad mig kun raade. Jeg vil strax gaae hen til Grevs inde Leonore.

Polidor.

Siiig hende: at, naar hun vil mig noget, skal jeg komme til hende, og at hun ikke sender mig denne Fusentast, hun har til Son. —

Euphron.

I Henseende til denne Tiener — — maae det være mig tilladt at loze noget. —

Polidor.

Polidor.

Slet intet. Henrich bliver i min Dienest. —

Euphron.

Man kunde give ham Afskeed blot for en Dag. —

Polidor.

Ikke engang for en Time. —

Euphron.

Kiere Herr Greve, man maae undertiden give ester.

Jeg veed dog, at De i Hior stikkede en anden bort, for at forsøge en Sangerinde. —

Polidor.

Det er sandt, for han havde begegnet hende uartig. —

Euphron.

Og Deres Frue Svigerinde vil De ikke tilstaae det mindste?

Polidor.

Hør hendes Tanker. For jeres Skyld vil jeg bekvemme mig til noget.

Euphron.

Jeg takket for Deres Godhed. Jeg veed, at De er en sindig Herre, og at De vil finde sig i Billighed. Sies lens kionneste Egenskab er Høylethed; men Paastaaenheden høstligste. Vi ere alle genegne til Bredes, men saa mange som give sande Venner Gehør, formilde og temme den. Det, som foraarsager meest Ulykke i Verden, er Klammerie; men Klammerie imellem Slægtninge pleier altid at være

Huuset i Oprør.

være det værste. Man maae derfor ikke give Vreden Tyslen, men raade God derpaa, saasnart muligt, og betenke, at den største Lyksalighed i et Huus er Enighed, Fred og god Forstaelse. —

(Han gaaer.)

Polidor.

Geg er den føreligste Mand paa Jorden. Jeg elsker ingen Ting saa høit, som Enighed og Fred; men hvis man kommer mig for nærlæg, saa gielder intet. Heller da end give ester. —

Siette Scene.

(Leonores Værelse forestilles.)

— Pernille, siden Leonore.

Pernille.

Henrich skal betale det, saasandt jeg er en ærlig Pige. Først snakke mig for om sin Kierlighed og siden bryde mig. Forrceder! til mig Tyske! til mig Koblerste! men han skal smøre sine Stovle. Fruen har sagt at han skal paa Doren og paa Doren skal han; jeg kan aldrig flettes Kierester. —

Leonore.

Min Svoger begegner mig saaledes.

Pernille.

Hvad meener Deres Maade?

Leonore.

Han gior meere af en Tiener end af sin Svigerinde. —

Pernille.

Pernille.

Vil Greven da ikke give Henrich Afskeed. —

Leonore.

Nei.

Pernille.

Himmel eg Gord ! var jeg i Deres Sted , saa ville
jeg sette mit Sind derpaa. —

Leonore.

Jeg fortiner ikke, at lade mig træde med Fodder. —

Pernille.

Det er vist, at De ikke uden Skam kan give efter. —

Leonore.

At nægte mig den lille Erstatning at stille sig ved en
Tiener. —

Pernille.

En Tiener som har sat Ærbodigheden for Dem til
Side. —

Leonore.

Det er for meget. —

Pernille.

At sige, at min Frue er egensindig. —

Leonore.

Den Dumdrifte !

H

Pernille.

Pernille.

At Hun seer ud, som vor Frue Dag i Faste. —

Leonore.

Har han sagt det? —

Pernille.

Tilforladelig. —

Leonore.

Og den Skielm skulle komme for mine Dine. —

Pernille.

Han vil blive endnu meere næsviis, han vil lee Dem ud i Deres aabne Dine. Naa! jeg vilde med Glæde give et Aars Løn til, at Henrich kom paa Porten. —

Leonore.

Han maae have været meget usorskamnet imod dig?

Pernille.

Lad os aldrig tale om mig, Frue, hvis det kun gieldte mig, vilde jeg heller taale alt, end bringe Husset i Oprør. — Men min Frues Ære ligger mig paa Hjertet. Jeg kan ikke udstaae, at man taler ilde om Hende, og glemmer hvad man er hende skyldig. Min Frue! den fromme, eyegode, tilbedelige Frue! at kalde hende egensindig! ligne hende ved vor Fruedag i Faste! jeg brænder af Harne. Min Galde løber over. Breden vil quæle mig. Hvis De ikke hævner Dem, hvis Grev Polidor bliver ved, hvis Henrich vinder Sever; saa paatager jeg mig at udføre Deres Hævn. Spitsbube, Nedrige, Skielm, Esel, For-domte. —

Leonore.

Leonore.

Naa, naa, Pernille, forivre Dig dog ikke saa sterk.
See hvem der er. Jeg hører nogen komme. —

Pernille. (for sig.)

Lad hende kun troe, at det er for hende jeg har det
saa heftigt. Han har kaldet mig Toyte. Det tilgiver jeg
ham aldrig. —

Syvende Scene.

Leonore, Pernille, Euphron.

Leonore.

Hvilken en rar Pige er ikke det. Hvor ivrig hun er
for sin Frue. —

Pernille.

Herr Euphron er her.

Euphron.

Odmyge Tiener, min højstærede Frue Grevinde. —

Leonore.

Tienerinde Herr Euphron. —

Euphron.

Om Forladelse jeg kommer saa dristig. —

Leonore.

De gør mig en Forngielse.

Pernille.

Veed Herr Euphron det alt?

Euphron.

Hvilket?

Pernille.

At Henrich har forlobet sig mod min Frue. —

Leonore.

Og at Grev Polidor ikke vil give ham sin Affkeed.
Synes Dem at det er en Opsørel, man kunde vente
sig af en Cavalier? —

Pernille.

Det kommer Haarene til at staae paa eens Hos-
ved. —

Euphron.

Saa sagte. Frue Grevinde, hvad har da Hen-
rich sagt?

Pernille.

Han har sagt hende en heel Hoben Grovheder, en
værre end den anden. —

Euphron.

Jeg taler ikke med jer. Hvad har han da sagt
Dem?

Leonore.

Han har ikke talt med mig. Havarde han unders-
staet sig at sige mig et Ord i mine Dine, havde jeg
ladet ham kaste ud af Vinduet. —

Euphron.

Euphron.

Altsaa?

Pernille.

Altsaa, altsaa. — Det er med mig han har talst. —

Euphron.

Og J er den, som har bragt dette for jeres Frue?

Pernille.

Det var artigt, om jeg holdt mig roelig: at jeg stod
og hørte min Frue mishandle og tolte ikke et Ord. —

Euphron.

Nei see mig engang til det retskasne Fruentimmer!
hvilken god og nidskier Pige! det er Dieneste-Folks Maneer
at tale ilde om deres Herstaab. Og J, Tomfrue, som saa
nsiagtig beretter, hvad de andre har sagt; J har maastkee
havt meere af Munden end de. —

Pernille.

Jeg! jeg undres over —

Euphron.

Om Forladelse, Frue, jeg er en gammel Mand, jeg
er en oprigtig Mand med Hiertet paa Læberne: disse Mis-
forstaaelser smerter mig, og jeg haaber at bringe alting i
Roelighed. —

Leonore.

Har De talst med min Svoger.

Euphron.

Sa meget vidtøstig, og altid skal blive forligt. —

Leonore.

Giver han da Henrich sin Asskeed ?

Euphron.

Om han just ikke giver ham Asskeed. —

Pernille.

Om han ikke giver ham Asskeed, bliver der intet
Forlig af.

Euphron.

Tie stille, Mamsel, det er ikke jeres Sag. — Greven
har den største Hsiagtelse for Deres Naade, og det gjør
ham ont, at De har havt Leilighed til at blive fortørnet.
Da Grev Lelio saa pludselig forlangede det af ham, uden
forud at belære hans Sind derpaa, at han skulde give sin
Tiener Asskeed, blev han i Begyndelsen lidt fortrydelig
derover, og jeg troer, at Grev Lelios Hestighed i at for-
lange dette, har tildeels været Aarsag til hans Fortrydelse;
Denne Tiener holder han af, han har havt ham længe, og
det vilde gjøre ham ont at skille sig af med ham. —

Leonore.

Han vil altsaa ikke give ham Asskeed. —

Euphron.

Man faaer mage det saa at —

Pernille.

Hvis han ikke giver ham Asskeed, saa ingen Forlig. —

Euphron.

Euphron.

Hun kommer mit heele Blod til at kaage. —

Leonore.

Vær stille og lad ham tale.

Euphron.

Grev Polidor er villig til at besale Henrich at bede
Deres Maade om Forladelse.

Pernille.

Pyt. —

Euphron.

Han skal endogsaa legge Liberiet.

Pernille.

Pyt.

Euphron.

Og saaledes uden Liberie komme at bede om For-
ladelse. —

Pernille.

Ikke andet!

Euphron.

(for sig) Jeg holder det ikke længer ud. (høit) Og
om De befaler, skal han blive ude af Hotellet i en 3 a 4
Dage. —

Pernille.

Nei nu mane jeg ret lee.

Euphron.

Han skal anholde om Deres Forbon for at komme i sin
Tjeneste igien. —

Pernille.

En herlig Forklaring. —

Euphron.

Hvad vil I sige med jeres herlig Forklaring? Hvad
kommer den Sag jer ved? Frue Grevinde, tag mig det
ikke unaadig op; men jeg veed ikke hvorledes De kan taale
flige Næsviisheder.

Leonore.

Saa, gaae bort.

Pernille.

Min naadig Frue!

Leonore.

Gaae din Bei, siger jeg.

Pernille.

Deres Maades Ere kræver, at : : : :

Leonore.

Pernille! Du forstaer mig!

Pernille.

Jeg gaaer, (for sig) men den gamle Knark skal be-
tale det. (gaaer)

Ottende .

Ottende Scene.

Euphron, Leonore.

Euphron.

Zeg havde nær tabt Taalmodighed, hold mig det til Maade. Naa, Frue Grevinde hvad siger De, er De fornoiet med disse Beviis paa Deres Herr Svogers Kiers lighed og Høiagtelse?

Leonore.

Belan! jeg vil giøre som De ønsker. — Lad Henrich legge Liberiet, lad ham komme og bede om Forladelse, lad ham rømme Hotellet, efter mit Tykke, og jeg giver Dem mit Ord, at jeg selv vil bede for ham hos Grev Polidor: siden De forsikrer mig; at min Svoger har Høiagtelse for mig, vil jeg ogsaa vise Freidighed mod ham. —

Euphron.

Fortreflig. De er en elseværdig Dame, hvor glad er jeg ikke, at den Sag saa hastig er blevet bielagt.

Leonore.

Naar Karlen kommer at bede om Forladelse, vil jeg have at alle Huusfolkene skal være nærværende.

Euphron.

Bel, de skal være der allesammen, underdanige Tiener naandige Frue!

Leonore.

Gavvel, min kiere Euphron.

Euphron. (sor sig.)

Denne Gang er jeg dersor, jeg maae deran: men en anden gang vil jeg tænke to gange derpaa førend jeg blander mig i slige Sage.

(han gaaer.)

Niende Scene.

Leonore, siden Pernille.

Leonore.

Det er dog ret en snauk Mand, denne Euphron. Altid søger han at skaffe Fred, at forlige, at hemme Tretter. For hans Skyld begvemmer jeg mig til det, jeg ellers aldrig havde gjort. —

Pernille. (halv sagte)

Disse gamle Knarke kan jeg ikke udstaae.

Leonore.

Hvad siger Du Pernille?

Pernille.

Intet Deres Maade.

Leonore.

Henrich vil blive ret ydmyget. Han skal komme uden Liberie at bede mig om Forladelse. —

Pernille.

Det faaer saa være; men hvor den Karl er, bliver jeg vist ikke. Vi to kan ikke boe under et Tag sammen,

og

og naar Henrich skal blive, mane Deres Maade lade
mig gaae. —

Leonore.

Hvad har han da forsyndet imod Dig ?

Pernille.

Hvad han har forsyndet ? Han har talt haanlig om
min Frue. —

Leonore.

Det falder mig til at see ham straffet dersor. —

Pernille.

En artig Straf ! nei det kan jeg ikke taale. —

Leonore.

Giv Dig tilfreds. —

Pernille. (for sig.)

Den gamle Stodder skal ogsaa have sin Næse
allevegne.

Tiende Scene.

Grev Lelio, Actenfresser, De forrige.

Lelio.

Her er Procurator Actensfresser, lad ham nu sige, hvad
min Farbroder har svaret.

Actenfresser.

Underdanige Tiener, Frue Grevinde. —

Leonore.

Leonore.

Ieg veed alt, at min Svoger er bereedvillig at stille mig tilfreds, og jeg er fornøiet med hans giorte Forslag. —

Lelio.

Bereedvillig at stille Dem tilfreds ! Sæg frem Hr. Procurator.

Actensfresser.

Ieg maae sige at han udlod sig med en heel Deel uqcems Ord. —

Leonore.

Mod mig ?

Lelio.

Tael kun frit, siig reent ud. —

Actensfresser.

Han sagde : at han var Herre i Huuset, og at han lod vel være, at give sin Tiener Aflæed for at soie sin Svigeriske. —

Leonore.

Har han sagt det ?

Pernille. (Spotviis.)

Aa ja, Frue, han har al Agt og Kierlighed for Dem.

Lelio.

Men siig hende dog alt hvad han har sagt. —

Actens-

Actenfresser.

Han har sagt, at hun var alt for emfindelig. —

Lelio.

Det er ikke emfindelig han sagde, men paastaaende.

Leonore.

Heg paastaaende?

Pernille. (Spotviis.)

Vil De ikke sende Bud til ham for at bede ham ikke
at forhaste sig med at skaffe sin Ziener af.

Leonore.

Hør han sagt noget meer?

Actenfresser.

Han har sagt at Grev Lelio var en Fantast. —

Lelio.

Der hører De, hvad synes Dem?

Pernille.

Det kan være det samme; men min Frue er fors
nærmest. —

Leonore.

Min Son, vi ere fornærmeds begge, vi maas tænke
paa at hævne os.

Lelio.

Herr Actenfresser har givet mig et got Raad. —

Leonore.

Leonore.

Sig frem, Herr Procurator, hvad raader De os
at giøre?

Actensfresser.

Geg siger: at naar Ueenigheds Sæd først har fattet
Rosdorff i et Huus, saa bliver det forgives at vente Forlis
gelsemaal, altsaa bliver intet andet tilbage end at boe hver
for sig, træde ud af fællig og procedere til et lovlige Skiftes
Erhvervelse. —

Leonore.

Ta, vi vil skifte.

Lelio.

Geg ønsker intet heller.

Leonore.

Men denne Decling er ikke en tilstrækkelig Hævn. Jeg
vill have noget meere foretaget. —

Actensfresser.

Vil De siden giøre Deres Svoger Hovedet kruset,
saa er intet lettere.

Leonore.

Hvorledes?

Lelio.

Det falder jeg en dygtig Mand.

Actensfresser.

Dog ville jeg nodig det skulle heede, at dette Raad
var kommen fra mig. —

Leonore.

Leonore.

Det forstaer sig. —

Lelio.

Frygt kuns ikke. I kan forlade Her paa os.

Actenfresser.

Mit Raad er at kalde ham til Regnskab for sin Forvaltning af det fælleds Boe. Man veed, han aldrig har haft Lust at spare; men opfert overflodige Bygninger, og giort andre Bekostninger og Forbedringer, hvis Nødvendigbed han ikke let skal kunde bewise. Vi vil giøre ham det broget nok. —

Lelio.

Vel talt, vi vil giøre ham det broget. —

Leonore.

Godset som var min Medgift.

Actenfresser.

Det forstaer sig. Indtægterne deraf; et Generals Regnskab, en Udfastelses-Forretning med derpaa følgende Seqvestration. Et forsædligt Søgsmaal efter alle Fortmaliteter. —

Lelio.

For en Ulykke! vi vil løre ham noget andet. —

Actenfresser.

Desuden sidder han inde med Comtesse Rosauras Medgift.

Leonore.

Leonore.

A propos! Egteskabs-Contracten med Baron Leander falder bort.

Lelio.

Hvi saa?

Leonore.

Gordi Grev Polidor har bragt den i Stand. —

Pernille.

Ja vist: Og Henrich har sagt: at naar hans Herre vil en Ting, er det nok, at han er Hovedet for Familien, og at de øvrige betyder intet.

Lelio.

Got, det vil vi faae at see. —

Leonore.

Geg har nu i Sinde at hævne mig paa denne Maade. Rosaura bliver ikke Baron Leanders; derimod vil vi paa ny indlade os med Grev Ricardo, som ogsaa er en Frier. — (gaaer.)

Lelio.

Lad os nu gaae hen at opsette den første Requisition til Skifret. Jeg længes efter at blive mine egne Midler raadig. — (gaaer.)

Pernille.

Hr. Actensfresser!

Actens

Actensfresser.

Hvad got ?

Pernille.

Hvis De kan faae Henrich paa Porten vil jeg give Dem tre Mark.

Actensfresser.

Tre Mark ? Synes I at jeg er en 3 Marks Procurator. Herr Licentiatus og Procurator Actensfresser er bekjendt, det er en Lovlærd, erfaren og anseelig Mand, mig 3 Mark ? min Tos ! det er nok den Betaling Du faaer for at bringe de smaae Wrinder, Du veed nok selv. —

(gaaer.)

Ellevte Scene.

Pernille, siden Lars.

Pernille.

Usle Tingstud ! jeg vilde ikke engang betroe Dig til at asskrive mig en Viise. For at meeles sin Rage, har han sat Herskabet i Hovedet at føre Process. Hvad vinder jeg derved, at de skilles ad ? faaer jeg ikke Henrich paa Døren naaer jeg dog ikke min Hensigt. —

Lars.

Det er mig.

Pernille.

Paa Manlet skulde jeg troe det var Lars, Baron Leanders Tiener

I

Lars

Lars.

Er ingen Moers Siel hiemme? maae jeg komme ind? —

Pernille.

Kom kuns, her er ingen uden jeg, kom kun. —

Lars.

Jeg siger den nydeligste Kammerpige i det heele Land god Dag. —

Pernille.

Og jeg hilser fierligst den vakreste Hyde-Karl i heele Europa. —

Lars.

For da at begynde der hvor vi slap, saa skulde jeg spionere ud, om min Herre kunde aflegge en Besøgelse hos sin Skionne. —

Pernille.

Og jeg for at blive ved den samme Materie maae fortælle Her, at Handen er løs her i Huuset, og jeg er bange for, at der bliver set intet af dette Drylslup. —

Lars.

Saa! da gad jeg vel vist, mit smukke Barn, hvad alt dette vil sige.

Pernille.

Henrich er Skyld i alt dette. Henrich sætter dem sammen og for hans Skyld bliver Herretabet taget ved Næsen.

Næsen. Hvis Grev Polidor jog Henrich hort, blev alsting got igien, og jeres Herre burde formaae ham til at vise ham Døren jo før jo heller, hvis han ikke vil at alsting skal gaae Krebsgang. —

Lars.

Oh, men jeg maae tabe baade Næse og Mund, ved at høre jer tale af den Lone; mens jeg veed, mit smukke Barn, at I holder en Klat af Henrich.

Pernille.

I tager feil, min kiere Lars, jeg hader ham, jeg affyler ham, jeg kan ikke taale at see ham. —

Lars.

Jeg troer misandt, min kiere Tomfrue driver Abspil med mig. Hun veed at jeg er forlief i hende, som en Notte i en Øst; hun veed, at jeg er saa bange for Henrich, som en Hare, og derfor gør hun sig lidt lekker for mig, for at holde mig for Nar. —

Pernille.

I tager feil, jeg kan sværge paa, at jeg langt fra ikke elsker Henrich, tværtimod jeg hader ham, og dersom I — dog — jeg siger ikke meere. —

Lars.

Hvis saa var — dog gid jeg blir en Varulv, om jeg troer det.

Pernille.

I fornærmer mig, Lars, jeg er ikke Pige for at sige et og meene et andet. —

I 2

Lars.

Lars.

Maar saa er — ja hvad skal jeg sige? hun forstaer mig vel. —

Pernille.

Ga vist forstaer jeg. I holder af mig, jeg kan lide jer, og for at vise jer, at det er mit Alvor, saa er jeg faerdig at give jer al Slags Beviis derpaa.

Lars.

Tag sig i agt, loven er ørlig; men holden er besværlig.

Pernille.

Ga hvad hielper det at giøre en Roverkule af sit Hjerte, jeg har sagt det, og jeg vil staae ved mine Ord. —

Lars.

Top, der er min Haand, og saae den Skam der sviger.

Pernille.

Jeg vil give jer min, men paa de Vilkaar. —

Lars.

Hvad Vilkaar?

Pernille.

Vil I, at jeg skal blive jeres, maae I først skaffe mig Havn over den Tolper, den Henrich.

Lars.

Lars.

Er det intet andet, saa lad mig sørge dersor,
hvori bestaaer hans Forseelse?

Pernille.

Han har brugt en stem Mund imod mig.—

Lars.

Jeg vilde nödig, at —

Pernille.

Han har ogsaa talt foragteligt om jer.

Lars.

Potslaberdelement! han skal have med mig at giøre.—

Pernille.

For al Ting mag det saa, at han ikke bliver her
i Huuset.

Lars.

Forlad sig kun paa mig, han skal vist ikke blive
gammel her i Huuset.—

Pernille.

Hvad vil *I* da giøre?

Lars.

Jeg vil slaae ham ihiel, —

Pernille.

Nei det ønsker jeg just ikke. Slaae ham ihiel —

Lars.

Nei see engang! jeg tænkte nok, I holdt en Klat af ham.

Pernille.

Nei, kære Lars, jeg er jeres med Liv og Siel; men jeg vilde nødig bringe jer i Ulfte. Spil ham hvad for Puds I lyster; men slaae ham ikke ihel. —

Lars.

Lad mig kun raade, jeg skal nok finde paa, at spille ham et Tandens Puds. —

Pernille.

Hvad vil I da gisre?

Lars.

Jeg vil give ham en Dragt Stokkeprygl.

(han gaaer.)

Pernille.

Ta, hvordan det end stær, saa vil jeg henvne mig paa ham. Han har kaldt mig en Sladdermund, han har kaldt mig en næsviis Esite, det skal han betale mig, em jeg ogsaa skulde givte mig for det samme, jeg skal henvne mig deraf, om jeg ogsaa skulle miste en halv Snees Mænd derover, en ester den anden.

(gaaer.)

Tolvte

Tolvte Scene.

(Rosauras Kammer.)

Leonore, Rosaura.

Leonore.

Kom nærmere hid Rosaura, jeg vil tale med Dig. —

Rosaura.

Hvad besaler De?

Leonore.

Du har altid været en lydig Datter, jeg haaber
Du vil blive det fremdeles. —

Rosaura.

Ga min kiere Moder, den samme Lydighed, jeg
har viist Dem, skal jeg ogsaa lade see mod min Mand.

Leonore.

Med din Mand har det tids nok, bliv kun ved
at viise den mod mig, saa længe Du er under min
Baretægt.

Rosaura.

De har at befale: det gør mig ont, at fra
nu af og til i Aften er saa fort Tid, at jeg kan kun
gøre lidet for at adlyde Dem. —

Leonore.

Den Tid Du har at opføre mig allene din Bl-
lie udi, vil ogsaa være meget længere. —

S 4

Rosaura.

Rosaura.

Hierte Mama, jeg forstaer Dem intet. —

Leonore.

Da kommer Du dog til at forstaae mig. —

Rosaura.

Ieg haaber da, De vil behage at tale tydeligere. —

Leonore.

Bryllupet med Baron Leander er opsat. —

Rosaura.

Opsat? og af hvad Aarsag?

Leonore.

Du spurgte ikke om Aarsagen, da det blev besluttet, og Du bør ikke heller spørge om Aarsagen, hvorfor det opsettes. —

Rosaura.

Da De besluttede det, kunde jeg være ligegyldig; men nu, min kiere Moder —

Leonore.

Du elsker nok, er det ikke saa?

Rosaura.

Ieg skammer mig ikke derved, jo Mama. —

Leonore.

Med den samme Lethed, din Kierlighed er bleven antændt, med den samme vil den ogsaa blive affiolet. —

Rosaura.

Rosaura.

Den sidste Overgang har jeg aldrig prøvet. —

Leonore.

Da er det nødvendigt, at Du ogsaa prøver den. —

Rosaura.

O! nei Mama, jeg skøtter slet intet om at prøve den.

Leonore.

Jeg vil opsoge Dig en anden Mand. —

Rosaura.

Kiere Moder! vi stakkels Piger maae tage en Mand, som vi undertiden neppe har seet; øste treffer det sig, at han snarere er modbydelig end elskværdig. Jeg har været saa lykkelig, at een efter mit Sind er falden i min Lod, hvorfor vil De nede mig til at hente ham bort; jeg kan dog ikke andet end tage ved Hjælpet. —

Leonore.

Artige Døtre tage den Mand, som deres Moder giver dem.

Rosaura.

Ih ja, og De har givet mig denne. —

Leonore.

Og nu tager jeg ham tilbage igjen. —

Rosaura.

Mig synes, med Deres Tilladelse, at Modrene kan nok give ham; men ikke tage ham igien.—

Leonore.

De kan, hvad de vil. Ingen Indvendinger!

Rosaura.

Det kan jeg ikke begræbe. —

Leonore.

Jeg begræber det, det er not.

Rosaura.

Men hvorfør denne Myethed?

Leonore.

Hvorfør? det veed jeg: —

Rosaura.

Men bør jeg da ikke ogsaa viide det?

Leonore.

Nei Frøken!

Rosaura.

Jeg begegnes værre end en Slavinde. Bedre for mig, om jeg var fød i Trældom. —

(hun græder.)

Leonore.

Leander er ikke en Mand for Dig. —

Rosaura.

Rosaura.

Hvorsor har jeg da maattet lære at fiende ham. —

Leonore.

Det er din narriske Farbroder Skyld i. —

Rosaura.

Min Farbroer elsker mig meere end min Moder.

Leonore.

Understaae Dig ikke, at sætte en Hod i din Uncle's
Værelser; hvis Du kommer der, er Du ulykkelig. —

Rosaura.

Gid jeg var i Graven!

Leonore.

Giv Dig kun tilfreds, Du er ung, der er ingen
Tid forløben, Du vil ikke mangle en ung og tækkelig
Brudgom. Grev Ricardo elsker Dig, sukker efter
Dig. —

Rosaura.

Faaer jeg ikke min Leander skiotter jeg ikke om
nogen anden. —

Leonore.

Din?

Rosaura.

Sa, Mama, han er min, De selv har givet mig
ham.

Leonore,

Leonore.

Den der gav Dig ham, tager ham ogsaa tilbage
igen.

Rosaura.

De skal dog ikke tage ham ganske bort fra mig.

Leonore.

Hvorledes ?

Rosaura.

Intet. —

Leonore.

Forklar Dig ?

Rosaura.

De skal ikke kunne rive hans Hjerte fra mit Bryst,
og hans Billedes af mit Minde. —

Leonore.

Det finder sig nok med Eiden. — Disse Ting for-
svinder lidt efter lidt. —

Rosaura.

Oh, Himmel ! De vil min Død.

Leonore.

Lille Tosse ! man dør ikke før saa smaa Ting. —

Rosaura.

I denne Aften skulde jeg været Brud, og nu seer
jeg mig reent ulykkelig. Og hvorfor ? hvor kan De
bringe det over Deres Hjerte saaledes at plage mig ?

Leonore.

Leonore.

Jeg gior det for dit eget Beste, Du skal saae en
bedre Mand end ham. —

Rosaura.

Men jeg er fornaltet med ham — jeg, som det
angaaer meest, vil ikke bytte ham bort for en Konge. —

Trettende Scene.

Pernille, og De forrige.

Pernille. (Sagte til Leonore.)

Baron Leander er her.

Leonore. (til Rosaura.)

Gaae bort.

Rosaura.

Allerkiereste Moder! —

Leonore.

Gaae ind i dit Cabinet. —

Rosaura.

Ellsfoi mig dog ikke saadan Hiertesorg. —

Leonore.

Gaae strax, siger jeg.

Rosaura.

Jeg gaaer da. (for sig.) Hun har det saa heftig
at saae mig bort, jeg vil høre efter ved Doren.

(gaaer.)

Leonore.

Leonore.

Lad ham komme ind.

Pernille.

Beed De hrad? Henrich leer Dem ud, han giver
Dem en god Dag.

Leonore.

Det Aftkum. —

Pernille.

Lad ham give et Dosin Stokkeprygl (aate for Dem
og fire for mig).

(gaaer.)

Fiortende Scene.

Leonore, Leander.

Leonore.

Vi vil faae at see, min Herr Svoger, om jeg
har meest at sige her i Huuset, han skal faae at vide,
hvem jeg er.

Leander.

Underdanige Tiener, Frue Grevinde!

Leonore.

Erbodige Tienerinde. —

Leander.

Hvor er min deilige Brud?

Leonore.

Leonore.

Hun er gaaet ind i sit Cabinet.

Leander.

Befinder han sig ikke vel?

Leonore.

Det veed jeg just ikke; men hun er ganske bes-
drovet. —

Leander.

Hvoraf kan hendes Bedrovelse reise sig saa glad en
Dag, som denne?

Leonore.

Det kommer deraf, at det stakkels Barn ikke er
fornsiet. —

Leander.

Fattes hende nogen Ting? Lad os faae hende for-
nsiet. —

Leonore.

Men — disse Piger udlader dem ikke forend paa
det yderste.

Leander.

Jeg begriber ikke, hvad De vil sige. —

Leonore.

Herr Baron! det gior mig ondt, at jeg maae sige
Dem en Ting, som min Oprigtighed ikke tillader mig
langt

længer at holde dulat for Dem. Rosaura er ikke tilfreds med dette Gistermaal. —

Leander.

Geg Ulyksalige! skulle maastee nogen anden Kierlighed have bemæstret sig hendes Herte?

Leonore.

Hvem veed? det kunde maastee være mueligt. —

Leander.

De, som hendes Morder, veed De intet derom?

Leonore.

Geg har hende jo ikke i Lommen. Maar hun har staet i Binduet for Deres Skyld, saa kan maastee en anden have saldet hende i Pinene. —

Leander.

Hvad er da herved at giøre?

Leonore.

Vi saaer opsette Brylluppet.

Leander.

Tillad mig dog at tale med hende. —

Leonore.

I Dag lader det sig ikke giøre. Jeg vil lade hende Friehed til at tænke sig om. —

Leander.

Skulle det være mueligt, at hun ikke elskede mig længere?

Leonore.

Leonore.

Det kunde let hende sig. —

Leander.

Ukjensomme Rosaura! trolese Rosaura! saa forlad
der Du mig, saa forraader Du mig da saaledes. —

Femtende Scene.

Rosaura, De forrige.

Rosaura.

Der er intet om. —

Leonore.

Gaae bort. —

Rosaura.

Der er intet om. —

Leonore.

Tie.

Leander.

Tael dog. —

Leonore.

Gorvorne! Lyd. —

Rosaura.

Jeg elsker Dem, jeg tilbeder Dem, ja som min
egen Siel. —

(hun flyer.)

K

Leonore.

Leonore.

Dumdriftige !

Leander.

Ah ! Frue De bedrager mig altsaa.

Leonore.

Hun skal betale mig det ! Og Dem Herr Baron kan jeg lade vide, at Rosaura er ikke for Dem. —

Leander.

Og hvorfor ikke ?

Leonore.

Ieg har lovet hende til en anden, forinden Grev Polidor forlovede hende til Dem. —

Leander.

Men hvi har De ikke talt derom i Tide ?

Leonore.

Grev Polidor havde lovet, at bringe den Sag i Rigtighed ; han har ikke tænkt derpaa, og jeg bør staae ved mit Ord, som jeg har givet Grev Riccardo. —

Leander.

Grev Polidor skal staae mig til Ansvar for saadan Omgang.

Leonore.

Det er billigt. Han er Skyld i alting. Beklag Dem allene over ham, og staae min Datter reent af deres Hoved. (hun gaaer.)

Leander.

At fornærme mig saaledes? at spille mig saa skamelig en Streg? Skal jeg da blive en Fabel for den heele By, og haves paa Tungen af enhver? Kiereste Rosaura! Skal jeg saaledes miste Dig? Kierlighed og Brede herste Verelviis i mit Hjerte. Jeg elster, og søger Trost. Jeg er fornærmet og fordrer Hævn. Rosaura er min. Aldrig skal jeg forlade hende. Hvor er min Siel oprørt!

Ende paa den første Act.

Anden Act.

Første Scene.

En Sal, hvori man kommer fra adskillige Værelser.

(Henrich. (allene.)

O! hvor onde det gør mig, at have stødt Per-nille for Hovedet! Vi har nu alt i en Deel Alar tient i Gaarde tilsammen, jeg har altid havt Godhed for hende, og nu ere vi blevne Uvenner for en Sag, som ikke er en Nibe Tobak værd! dog, vi har skændtes for, og forligt os igjen, jeg tænker, det gaaer vel an denne gang ogsaa. Hun plejer at gaae her forbi paa denne Tid. Kommer hun, saa vil jeg sætte et Forsøg paa at faae

hende god igien, om ogsaa tre eller fire Maaneders Lon
skulde gaae i Lovet derved. Hun pleyer ved dette Klof-
kessel at gaae i sit Kammer; men der gaaer nogen med
Grevindens Dør, det er saa sandt jeg er ørlig, hende.
(Han trækker sig tilbage.)

Anden Scene.

Pernille fra det forreste Kammer, og Den forrige.

Pernille. (for sig.)

Hvad skal jeg troe det Spøgelse gjor her i denne
Sal. Nødig vilde jeg gaae ham forbi.

Heurich. (for sig.)

Det lader, som der var hende noget i Veyen.

Pernille. (for sig.)

Maar jeg seer ham, saa koger mit heele Blod.

Heurich. (for sig.)

Vidste jeg kun, hvordan jeg skulde bære mig ad.

Pernille. (for sig.)

Jeg var i Stand til, at gaae tilbage igien til
min Frue.

(Heurich tager en Daase op og tager en Pris Tobak.)

Han har en Sølv-Daase ! var det ikke fordi jeg er
vreed, kunde jeg faae Lyst at faae Hingre paa den. —

(Heurich nyser.)

—

Pernille.

Pernille.

Prost.

Henrich.

Jeg takker mangfoldig for Æresbevisningen. —

Pernille. (for sig.)

Den Røkkel! at kalde mig en Toyte.

Henrich. (trækker et Silke-Tørklæde op af Lommen, og lader som han vil torre Næsen dermed.)

Pernille. (for sig.)

Gid Du saae en Ulykke! med saadan et Tørklæde at visse sin Næse! Var det mit, saa vilde jeg bære det om Halsen.

Henrich. (sukker.)

Pernille. (for sig.)

Han sukker! det er et got Tegn.

Henrich. (lader som han er fortvivlet og kaster Tørklædet hen imod Pernille.)

Pernille.

Hvem har I gaaet i Skole hos og lært Høflighed?

Henrich.

Jeg beder om Forladelse. —

Pernille.

Stikkelige Viger begegner man ikke saaledes.

(Hun betragter Tørklædet.)

Henrich.

Jeg har ikke haft i Sinde at fornærme hende. —

Pernille.

Hvad skal det betyde, at kaste saaledes dette Tørklaede?

Henrich.

Før min tynde Lykkes Skyld. —

Pernille.

Slenge et saadant Tørklaede hen! man seer nok
I er ikke ret klog. —

Henrich.

Jeg havde taget det hos mig for at give det bort;
men det er blevet forpurret. Ligemeget hvor det nu
bliver af. —

Pernille.

Jeg veed ikke, hvad der holder mig fra, at jeg
ikke træder derpaa. —

Henrich.

Før mig gierne. —

Pernille. (for sig.)

Det var dog Skade, det er saa smukt.

Henrich.

Jeg tor dog ikke give det til den Person, det
var tiltænkt. Hun maae træde derpaa; hun maae hænge
det i smaa Stykker; jeg bryder mig ikke meere
derom. —

Pernille. —

Pernille.

De er ret en stor Herre, De smider et Tørklæde
bort, som er til Mark værd. —

Henrich.

Hvad det angaaer, saa har det kostet mig en
Ducat. —

Pernille.

Og han slænger det saaledes hen?

Henrich.

Hvad kierer jeg mig derom, nu blæser jeg deraf. —

Pernille.

Det var altsaa uden Eviol en betydelig Somfrue
tiltænkt.

Henrich.

Geg havde tiltænkt en Person det, som fortinerer
meget mere; men denne Person er vred paa mig, og
forsmager det.

Pernille.

Nu kaster I det bort; men I tager det nok op
siden.

Henrich.

Det skal hun strax faae at see, nu vil jeg kaste
det ud af vinduet.

(han vil tage det op.)

Pernille.

Lad ligge. (holder ham tilbage med Breede.)

Henrich.

Teg er dog intet Barn. —

Pernille.

Man finder ikke Ducater paa Gaden. —

Henrich.

Naar man har giort mig Hovedet kruset; saa funde jeg kaste bort, alt hvad jeg har. —

Pernille.

Alt?

Henrich.

Ja alt, hvad som laer sig kaste bort. —

Pernille.

Saa maae I have en Skrue los. —

Henrich.

Naar jeg bliver vred, saa er jeg ikke anderledes. —

Pernille.

Det er Synd at kaste et saadant Torklaede paa Gulvet; som er fuldt af Stov. —

Henrich.

Ah! Salen er reen, der er intet Stov paa Gulvet. (se midt i venstre side)

Pernille.

Pernille.

Jo see kun her, paa denne Kant er det blevet
gandstæ støvet.

Henrich.

Det gaaer strax af.

Pernille.

Det er reent spoleret.

(hun bukker sig for at tage det op.)

Henrich.

Umag sig ikke.

(han vil tage det op.)

Pernille.

Lad kuns være.

Henrich.

Lad mig.

(de bukker sig begge for at tage Tørklædet op.)

Pernille.

See her engang! det er gandstæ fuldt af Stov.

Henrich.

Maar hun ryster det en Smule gaaer Stoven
strax af. —

Pernille.

(hun glatter det, og legger det sammen, som nyt.)

See der.

(hun vil give det til Henrich.)

Henrich.

Ah fias. —

Pernille.

Der er jeres Torklæde. —

Henrich.

Hvad skal jeg giøre med det?

Pernille.

Gør hvad I behager. —

Henrich.

Saa vil jeg kaste det ud af vinduet. —

Pernille.

Giv det til den, det var tiltænkt. —

Henrich.

Gierne.

(han viser, at hun skal beholde det.)

Pernille.

Naa da. —

Henrich.

Der er det. —

Pernille.

Hvorledes?

Henrich.

Det er hendes. —

Pernille.

Phineus.

z z

Pernille.

Pernille.

Mit. —

Henrich.

Ja Tomfrue.

Pernille.

Og Sætter det paa Gulvet?

Henrich.

Ja, hvad?

Pernille.

Jeg skætter ikke om Jeres Tørklæde.

(Hun lader, som hun vil kaste det bort; men holder dog fast derpaa ved en Flip.)

Henrich.

Jeg beder saa meget. —

Pernille.

Der vil andet til, for at forsonne de usørskammede
Ord Sætter har havt imod mig.

(Hun glemmer Tørklædet.)

Henrich.

Dersom et Pund af mit Blod var tilstrækkeligt,
saa vilde jeg gjerne give hende det. —

Pernille.

Hvad vil Sætter vel, jeg skulde gifte med jeres Blod?

Henrich.

Sætter et Ord, hun har at befale over den heele
Henrich, og alt hvad han eyer. —

Pernille.

Pernille.

Giv mig en Priis Tobak!

Henrich.

Til Dieneste.

(han giver hende en pris af Sølv-Daasen.)

Pernille.

Kaster I ikke ogsaa Daasen bort?

Henrich.

Jeg vilde nödig den skulde blive støvet.

Pernille.

Deres Brede er dog estertænksom. —

Henrich.

Men, vil hun giøre mig den Ære at modtage
den, uden at jeg kaster den bort, saa har hun at
befale.

Pernille.

Jeg maae falde i Forundring. Jeg har ikke slige
Hensigter. Tørklædet tog jeg, fordi jeg fandt det paa
Gulvet. —

Henrich.

See her! hun kan jo bilde sig ind, at hun finder
denne Daase paa Gulvet.

(han sætter Daasen ned.)

Pernille.

Jeg er ikke af de Slags Folk, som sanker Fø-
karn op.

Henrich.

Henrich.

Men den er af Sølv, det flags Fyrestarn kan man vel tage op. —

Pernille.

Husker I vel, at I har kaldet mig en Tøte?

(gaaer ind paa ham med Vrede, og staarer imellem ham og Daasen.)

Henrich.

Det skede i min Hidsighed. —

Pernille.

Man har aldrig før sagt mig sliig en Grovhed. —

Henrich.

Kom lad os slutte Horlig ved en Pris Tobak.

Tag denne Daase op! —

Pernille.

Jeg bleser af Jeres Daase.

(hun foser den hen til sin Side.)

Henrich.

Førend den skulde blive feyet ud. —

(han vil gaae hen at tage den op.)

Pernille.

Min Frue, min Frue. —

(hun holder ham tilbage.)

Henrich.

Saa vil jeg tage den selv op. —

Pernille.

Pernille.

Skynd jer bort, at hun ikke faaer jer at see. —

Henrich.

Vil hun da tage den op?

Pernille.

Nei, saa skynd jer afsted.

Henrich. (for sig.)

Jeg skulde blive saa skammelig af med en Sølv
Daase? nei, jeg vil tage den op, naar her ingen mere
er tilstede.

(han gaaer til Side.)

Pernille.

Han er borte, nu vil jeg tage Daasen; jeg vilde
nok have den; men uden at behøve at sige ham Tak
derfor. (hun tager den.)

Henrich. (kommer frem.)

Det saa.

Pernille.

Hvad gør I her?

Henrich.

Intet. Det er mig kert at Daasen —

Pernille.

Der er den, der.

(lader som hun vil give ham den.)

allm

Henrich.

Henrich.

— Vil hun ikke beholde den?

Pernille.

Strax, naadige Frue. Hører I ? der er Fruen. —

Henrich.

Jeg gaaer bort.

Pernille.

Gesvindt. —

Henrich.

Jeg løber afsted. — (for sig) Tørklædet er floitten,
Daasen er floitten ; men hidindtil har jeg ikke havt no-
gen Glæde deraf. —

Tredie Scene.

Pernille, siden Leonore.

Pernille.

Stakkels Henrich ! det gior ham ondt, at han har
fornærmet mig, han har nu hødet derfor med et Silke-
tørklæde og denne Daase. Paa den Maade kunde jeg
staae ved at lade mig stielde ud engang hver Dag. —

Leonore.

Hvad har Du her i Salen at bestille ? hvorfor
gaaer Du ikke i dit Kammer ?

Pernille.

Jeg tog noget Fyestkarn op af Gulvet. —

Leonore.

Leonore.

Deri har Du gjort ilde, det falder Dig ikke til. —

Pernille. (for sig.)

Gid jeg tit fandt saadant Høyeckarn. —

Leonore.

Det falder Grev Polidors Eienere til; men denne Henrich gider ingen Ting bestille.

Pernille.

Han sørger for sin Herres Cabinet; Salen skal de andre Eienere seye. —

Leonore.

Lad ham kun varte sin Herre op, han skal snart faae afspvartet. —

Pernille.

Er det Deres Alvor?

Leonore.

Jeg har fundet et Middel til at skaffe ham ikke allene af Husset, men endog af Byen. —

Pernille.

Ogsaa af Byen? hvorledes det?

Leonore.

Jeg er kommen ester, at han er Soldat, og at han er løbet bort. Grev Polidor tager sig af ham; men jeg skal mage det, saa at Vedkommende skal faae det at vide, og Krabaten blive afhentet til sit Regiment i Lænker. —

Pernille.

Pernille.

Den stakkels Karl! hvorför vil De bringe ham i
benne Ulykke?

Leonore.

Stakkels Karl siger Du om en Skielm, som har
forhaanet mig. —

Pernille.

Det er sandt, han har grovelig forseet sig; men
den Straf synes mig at være lit for haard. —

Leonore.

Som jeg hører, saa har Du det ikke meere saa
hestigt for din Frues Ære. —

Pernille.

Det gaaer mig ligesaadan i hvad mig selv angaaer.
I den første Heede kunde jeg knuse heele Verden; men
siden tænker jeg mig om; og saa gaaer det over. —

Leonore.

Hvis det gaaer over hos Dig, saa gaaer det ikke
over hos mig. Henrich har fornærmet mig, og det
skal han undgiede. —

Pernille.

Men har ikke Herr Euphron sagt, at han var
færdig til at legge Liberiet, og saaledes bede om Forla-
delse. —

Leonore.

Du sagde jo selv, at det var intet. —

L

Pernille.

Pernille.

De har lovet Euphron, sat De vilde tage derimod. —

Leonore.

Seg har tænkt mig om, og nu vil jeg ikke tage derimod. —

Pernille.

Det er artigt. Maar jeg tænker mig om, bliver jeg god igien, og naar De tænker Dem om, bliver De mere vred. —

Leonore.

Du bør ikke sætte Dig ved Siden af mig. —

Pernille. (for sig.)

Det vilde ret giøre mig ondt om den Stakkel kom bort.

Leonore.

Pernille, gaae hen, og lad to af mine Tjenere komme herop.

Pernille.

Nu er der ingen, Frue, det er just på denne Tid de gaae ud at spise til Middag. —

Leonore.

Der er vel nogen dernede. Jeg vil have to Karle herop. —

Pernille.

Hvad vil De giøre med dem?

Leonore.

ang vondt med på and Leonore.

Zeg vil lade dette Stykke tage ned, og bringe ind
i mine Gemakker. Min Moders Portrait vil jeg ikke
længer have hængendes her i Salen. —

Pernille.

De veed dog, hvor megen Strid der har været
om dette Stykke !

Leonore.

Ga, for at føye Grev Polidor har jeg tilladt, at
det maatte henge her ; men nu vil jeg ikke længere til-
lade det. —

Pernille.

Zeg veed dog, man sagde, at det var ham, der
havde ladet det giøre. —

Leonore.

Hvis han har ladet det giøre ; saa er det min
Moders Portrait ; jeg vil have det. Vil Du hente de
to Karle ? Ja eller Nei ?

Pernille.

Strax, Deres Maade, jeg vil strax see om dem.

Fierde Scene.

Leonore, siden Pernille med en Gaardskarl,
siden Henrich.

Leonore.

Denne gang bryder vi overtvert for ramme Al-
vor. Han skal komme til at fortryde den ringe Agtelse

Han lader see imod mig; alt, hvad jeg kan finde paa
for at ærgre ham, vil jeg sætte i Værk. —

Pernille.

Geg sandt ingen uden Gaardskarlen, og i Mangel
af en anden — da der ellers ingen var — saa kom-
mer denne stakkels Karl for at —

Henrich.

Om De naadigst tillader.

Leonore.

Vort fra mine Dine, Uforkammrede!

Pernille.

Vær saa naadig at høre —

Leonore.

Geg forunderer mig over din Ubesindighed, at Du
har tordet lade ham komme for mine Dine. —

Pernille.

Hav dog den Maade at høre et Ord. —

Leonore. (til Pernille.)

Forræder! hvad har Du da at fortælle?

Pernille.

Han fortryder de Ord, han har ladet falde. —

Leonore.

Vort med ham! —

Pernille.

Han er Dem ganske tilgedan. —

Leonore.

Leonore.

Sæg troer ham ikke. —

Pernille.

Han har noget at fortælle Dem om Grev Pe-
sidor. —

Leonore.

Hvad har han at fortælle?

Pernille.

Sig frem, Landsmand, underret min Frue om
alle Ting. Hun er en Hiertens god og from Dame;
hun vil tilgive jer. (Sagte til Henrich) For jer fornuftig
op, saafremt I ikke har Lyst, at blive assentet til je-
res Regiment.

Henrich.

Jeg beder Deres Naade underdanigst om Forla-
belse, om jeg har ladet et Ord falde, om jeg ikke strax
er kommet efter Deres Befalning, saa er min Herre
allene Skyld deri.

Leonore.

Har han forbudet Dig, at giste min Opvar-
ning? —

Henrich.

Ta, naadige Frue. —

Leonore.

Hvad siger han om mig?

Henrich.

Han siger: at De er stolt, egensindig. —

Pernille. (Sagte til Henrich.)

Leg endnu noget mere til.

Henrich.

Hidsig. —

Leonore! —

Ellers intet?

Pernille.

Har I ikke fortalt mig, at han har sagt: hun
er en Tosse?

Leonore.

Den Nedrige!

Pernille.

At hun opdrager sin Datter-slet, giver hende onde
Exemplar, og at, hvis han ikke fassede hende givt, vilde
det see galt ud. —

Leonore.

Har han sagt det?

Henrich.

Mig synes Ja. —

Pernille.

I har ikke nodig, at forstille jer: men siig Sand-
heden reent ud. Har han sagt det, eller har han ikke
sagt det? (Sagte til Henrich.) Siig ja.

Henrich.

Henrich.

Han har sagt det, Deres Maade. —

Leonore.

Mit Sind forbittres alt meer og meer. —

Pernille.

Tortæl hende, hvad han gjorde i Morges med de
to Urtepøtter med Neglisker. —

Henrich. (sagte til Pernille.)

Den Vinden blæste ned?

Pernille.

Fordi det var Deres, fastede Greven dem ned
paa Gaden.

Leonore.

Strax tag mig dette Skilderie ned, og bring det
i mine Værelser. —

Henrich.

Som De befaler.

Leonore.

Pernille, folg med mig; jeg vil lade alle Frugterne
paa hans Træer rive af.

(hun gaaer.)

Pernille.

Seer I vel? Jeg har støffet jer i Maade igien;
lad mig nu see, I forstaaer at blive deri.

(gaaer.)

Femte Scene.

Henrich og Gaardskarlen, siden Grev Polidor.

Henrich.

Hun har faaet mig til at sige 3 eller 4 Løgne imod min Villie, nu frist Kammerat, lad os tage dette Stykke ned. —

Gaardskarlen.

Vi maae have en Stie dertil.

Henrich.

Det gaaer vel an saaledes. Kom herhid.

(De tager sat og losser Stykket ned.)

Polidor.

Hvad gør Du der med det Stykke?

Henrich. (sagte.)

Hilledob. (hoit) Det er saa støvet jeg vilde tørre det lit af.

Gaardskarl.

Vi bringe det ind til Grevinden. —

Polidor. (til Henrich.)

Til Grevinden?

Henrich.

Det veed jeg ikke et Ord af.

Polidor.

Skulde Du ikke allerede være i Forstaelse med hende?

Henrich.

Henrich.

Det maae Herren ikke syngte for, jeg er en ærlig Karl. (til Gaardskarlen.) Kiere Kammerat for Guds Skyld red mig.

Polidor.

Hvorledes kommer Du til at tage dette Stykke ned?

Henrich.

Den unge Karl bad mig, at hielpe ham med en Haand. —

Gaardskarlen.

Saaledes er det. (sagte) Han giver mig sommetid et Stykke Mad.

Polidor.

Hvor siger Du, Du skulde bringe det hen?

Gaardskarlen.

Til Grevinden, i hendes Værelser,

Polidor.

Meget vel. (Stoder med Hoden mod Stykket saa det brister.) Bring det nu til Grevinden, og hils hende fra mig.

Henrich. (med en affecteret vigtig Mine.)

Ga, min Ven, vær saa god og bring det til Grevinden.

Gaardskarlen.

Det lader jeg vel være, saaledes som det er tilstede. —

Polidor.

Bring det hen eller jeg knuser dine Nibbeen, som jeg har giort ved Stykket. —

Gaardskarlen. (til Henrich.)

Kom og hielp mig. —

Henrich.

Jeg er ingen Mar, jeg tiener min Herre. —

Gaardskarlen.

Jeg arme Dievel! hvad skal jeg sige til Fruen.

Polidor.

Siiig hende, at det er mig, som har stødt det i Stykker. —

Gaardskarlen.

Hvordan det end gaaer denne gang, saa slipper jeg neppe heelkindet derfra.

(Han gaaer med Stykket.)

Polidor.

Hun er stødt og derfor vil hun ikke tillade, at dette Skilderie maae blive hængende her, hun skal blive forniet. —

Henrich.

Min Herre! jeg maae vare Dem ad om en Ting. —

Polidor.

Polidor.

Og hvorom?

Henrich.

Grevinden lod sig forlyde med, at hun vilde lade
alle Frugterne rive af i Deres Hauge.

Polidor.

Og af hvad Aarsag?

Henrich.

Fordi to af hendes Urtepotter ere blæste ned i Mors-
ges og hun troer, at min Herre har gjort det med
Flid.

Polidor.

At røre ved mine Frugter? min eneste Forniel-
se? Jeg svær ved Himlen, at hun skulde have følet
Virkningen af min Brede. Gaae, see til at Haven
bliver lukket i Laas, og forman Urtegaardsmanden, at
han har et Die paa hver Finger. —

Henrich.

Det skal blive besørget. (Sagte) Her vil blive et
Fandens Huus med Grevinden. Det har Pernille fort
mig ind i; men min Herre gaaer for altting —

Siette

Siette Scene.

Polidor og Euphron.

Polidor.

Mine Frugter? mine Værer? mine Spasier-Træer?
 lad hende vove derpaa; hun skal faae at see, hvem
 jeg er. —

Euphron.

Forlad mig, Herr Greve, at jeg ikke er kommen
 før, en Sag, som intet Ophold taalte, har hindret mig.
 Jeg har skyndet mig at spise en Skeefuld Suppe, og
 nu kommer jeg her for at bringe Dem Grevindens
 Svar. —

Polidor. (spotvis)

Jeg foresiller mig, at det er et nydeligt Smule
 Svar.

Euphron.

Jeg kan ikke sige, det var ubilligt. —

Polidor.

Har hun maastee sagt, at hun vilde lade alle Frug-
 terne rive af i min Have?

Euphron.

Ei! hvem kan have forebragt Dem slige Bag-
 væsker?

Polidor.

Jeg har det fra en sikker Haand; men jeg svær
 ved Himmelien, at jeg nok skal forbyde hende det. —

Euphron.

Euphron.

Men jeg siger Dem, at hun aldeles ikke er saaledes findet.

Polidor.

Og det Stykke i Salen, hendes Moders Portrait, som I veed, at jeg har ladet giøre for mine egne Penge, for at svare til de Øvrige, det vil hun have i sine Bærelser.

Euphron.

Derom har hun ikke sagt mig et eeneste Ord. —

Polidor.

I veed, hvor tit vi har trættet derom ?

Euphron.

Rigtig, jeg kan huske det.

Polidor.

Mi skal vi da aldrig mere ståndes derom. —

Euphron.

Ikke ? og hvorfør ?

Polidor.

Jeg har selv sendt det ind til hende.

Euphron.

Deri har De gjort meget vel.

Polidor.

Dog havde jeg først forsøgt om det var stærkere end min Skoehæl ; men den var stærkest —

Euphron.

Euphron.

Hvad hører jeg, deri har De gjort ilde —

Polidor.

Hun bider sig ind, at alle skal lystre hende; men hun tager feil. —

Euphron.

Det gør mig hertelig onde. Jeg havde faaeet hende til at lade sig noie med lidet. Et underdanige Ord fra Henrich, et venligt Ord fra Dem gørde altig get igien: der seer man Virkningen af Breede og Gil-sindighed. Nu er altig lige nær igien. Nu maae jeg igien begynde hvor jeg slap. —

Polidor.

Jeg kom just, da hun lod Stykket tage ned. —

Euphron.

Hvem veed i hvad Hensigt hun har gjort det. Hun har sagt mig engang, at hun vilde have det i et Cabinet Stykkes Scarrelse. Der var en Maler i Morges, maaskee hun vilde ladet det copiere. (for sig) Jeg vil endnu engang forsøge, at faae det bilagt.

Polidor.

Maar hun vilde lade det copiere, burde hun først talt til mig derom. —

Euphron.

Om end saa var, saa er det jo deg hendes Møders Portrait. Hvad vil Folk sige om denne Behand-ling? Meener De man vil beromme Dem for denne Helte?

Hæstegeierning? der kommer intet uden Ulykke af Over-
iilelse, og lykkelig er kun den, som kan dæmpe de første
Anfald af sin Brede; men nu er det engang Skeet; nu
faaer man være betænkt paa at giøre det got igien.
Jeg vil sige Grevinden, at det er Skeet ved en Hæn-
delse, at Skilderiet er falder ned. Vi vil lade det
sætte i Stand igien og forbryde Folkene at tale derom. —

Polidor.

Kiere Euphron! vi maae engang have en Ende
derpaa. Enten vil min Svigerinde have mit Vensteb,
og jeg er færdig at skænke hende det, eller hun har
sat sig for at drille mig, og saa skal jeg holde det med
hende til min sidste Blodsdraabe. —

Euphron.

Nei, Herr Greve, De skal see, at Frue Grevin-
den bærer Høiagtelse for Dem. Man har bragt hende
nogen Sladder for. Lad mig raade, alting skal finde
sig. —

Svende Scene.

Leander, De forrige.

Euphron.

Herr Baron, jeg er Deres Tjenet — det glæ-
der mig.

Leander. (meget fort)

God Dag.

Euphron.

Euphron. (for sig.)

Hvad gaaer af ham.

Polidor.

Herr Baron! hvorforsaa hastig en Besøgelse?

Leander.

Det er mig kiert, jeg har truffet Dem hjemme. —

Polidor.

Hvad har De at besale?

Leander.

Efterdi jeg har ikke betient mig af nogens Mellemhandling, for at begiere Rosauras Haand af Dem, saa kommer jeg ogsaa selv, for at tilkiendegive Dem, at hvis hun bryder sit Øfste, saa agter jeg at forlange Satisfaction. —

Polidor.

Hvad er det for et Sprog, De fører? Har man Sinde at bryde Øfsetet, da hun i Aften bliver Deres? —

Leander.

Saaledes taler ikke Deres Svigerinde. —

Polidor.

Hvad siger hun da?

Leander.

At Countessen kan ikke blive min, at hun har givet sit Øfste til en anden, og at vores Contract altsaa ikke kan gielde mod en ældre.

Euphron.

Euphron. (for sig.)

Der har vi noget nyt.

Polidor.

Min Svigerinde er ikke ret klog. Hun vil hævne sig paa mig ved at sætte sig imod dette Partie, fordi jeg har gjort det. —

Leander.

De er en Cavalier. De maae holde Ord, eller staae mig til Ansvar. —

Polidor.

Det lover jeg. Enten skal Rosaura blive Dereß Kone, eller jeg skal grib til de Midler, som min Forbit-trelse kan indskyde mig. —

Euphron. (for sig.)

Lutter Forvirring og Ulykke.

Polidor.

Der, Herr Euphron! er ikke jeres Haab om et hastigt Forlīg ret vel grundet? Frue Grevinden bærer megen Hoiagtelse for mig? —

Euphron.

Jeg veed ikke, hvad jeg skal sige; men det synes mig umueligt. —

Leander.

De kalder mine Ord i Twivl. Jeg maae forundre mig over Eder. —

M

Euphron.

Euphron.

Geg siger intet derimod, Herr Baron: det kan alt være sandt; men undertiden forstaer man ikke hverand're rigtig.

Leander.

Hun har sagt mig med klare og tydelige Ord —

Euphron.

Wil De behage at opholde Dem et Øieblik, medens jeg gaaer hen at tale med Frue Grevinden. —

Polidor.

Ia gaae, saae hendes Tanker at viide, og siig hende fra mig, at hvis hun ikke bruger sin Forstand, saa sætter jeg al Klogskab tilfide! Siig hende, at jeg ikke tager i Betænkning, at styrte mig selv i Ulvke, for at ødelegge hende og alle hendes Tilhængere. —

Euphron.

Lad mig kuns raade. Jeg veed, hvad jeg vil giøre, jeg kommer strax igien. (for sig) Maatte jeg dog være saa lykkelig at bringe dette i Rigtighed; men Sagen er vanskelig.

(gaaer.)

Ottende Scene.

Polidor, Leander, siden Henrich.

Polidor.

Hvorledes udlod Grevinden sig egentlig?

Leander.

Leander.

Hun vilde give mig at forstaae, at Countessen ikke
var forsyet med mig. —

Henrich.

Denne Seddel er bleven bragt i storste Hast. —

Polidor.

Hvem har bragt den ?

Henrich.

Kammerpigen, Pernille. —

Polidor.

Har hun den Frelhed, at komme ind i mine Væ-
rasser ? jeg vil kaste hende ned af Trapperne.

Henrich.

Stakkels Barn ! det er dog ikke hendes Skyld. —

Polidor.

Du forsvarer hende ?

Henrich.

Jeg er kommen efter den heele Sag ; hun er gandse
ufsyldig. —

Polidor.

Hold hende lidt op, medens jeg læser Seddelen. —

Henrich. (for sig.)

Hillemænd ! Gid Sæddelen kun ikke var for fort.

(ganer.)

M 2

Polidor.

Polidor.

Med Deres Tilladelse.

Leander,

Brug Deres Frihed. —

Polidor.

Det er nok fra min Svigerinde. Lad os høre, hvad hun har at sige mig.

(aabner den.)

Leander.

De lader Dem dog ikke føre bag Lyset? —

Polidor.

Baron, det er ikke fra Grevinden, det er fra min Broderdatter. —

Leander.

Lad os høre — om det er tilladt. —

Polidor.

Ga lad os læse. (Han læser:)

" Min allerkiereste Farbroder! min Frue Moder er
 " vred paa mig, jeg veed ikke hvorfor. Hun
 " vil ikke meere give sit Minde til mit Bryl-
 " lup, og truer mig med at lade mig indspær-
 " re. Jeg tager min Tilflugt til Dem, De
 " har altid elsket mig; og da dette Partie med
 " Baron Leander er Deres Arbeide, saa er De
 " ogsaa berettiget, at see det fuldbyrdet. Jeg
 " er villig til at giøre alt, hvad De raader mig.
 " Jeg kaster mig i Deres Arme, og anraaber
 " Dere's

„Deres Hjelp, forinden Fortvivelsen gandse
„bemesterer sig mit beengstede Herte.“ —

Leander.

Den Engel; De maae ikke slae Haanden af
hende. —

Polidor.

Langt fra; hvem er der?

Henrich. (for sig.)

Det sit han meget hastig læst. (høit) Hvad bes
faler?

Polidor.

Er Pernille endnu i mine Værelser?

Henrich.

Ta Herre. De har jo selv beslægt mig at holde
hende op. —

Polidor.

Lad hende komme ind. —

Henrich.

De maae troe, naadige Herre! at hun er uskyldig. —

Polidor.

— Lad hende kun komme, jeg agter ikke at skiede
paa hende. —

Henrich. (for sig.)

Stakkels Pige! jeg vilde nødig han skulde fora
fække hende.

(gærer.)

Niende Scene.

Pernille, og De forrige.

Leander.

Hvad agter De at svare Rosaura?

Polidor.

Bie lit; jeg vil først tale med Kammerpigen. —

Pernille. (for sig.)

Hil min Frue mig at see her, saa var jeg ulykselig. —

Polidor.

Kom nærmere. —

Pernille.

Min Herre! jeg er saa bange.

Polidor.

Hvorfore?

Pernille.

Før min Frue. —

Polidor.

Frygt kuns ikke, det er mig som er Herre. —

Pernille.

Det har jeg altid sagt; min Frue er hidsig, hun jager mig dog engang bort; men Herren er saa god, han vil dog ikke slaae Haanden af mig. —

Polidor.

Polidor.

Sig mig, har Comtessen bedet Dig at sige mig
noget mundtlig. —

Pernille.

Den Stakkel ! en Steen maatte vinkes over hende.
Den Sæddel, jeg bragte, har hun været med sine Taa-
re, og dersor sagt, jeg skulde bede Dem undskyldte den
slette Skrifst. Hun havde bedet om Tilladelse at spise i
sit Kammer; men isteden for at spise, Stakkels
Barn, skrev hun med det eene Øje paa Papiret, og det
andet paa Doren af Frygt for at blive overrumplet.
Da hun flyede mig Sæddelen, drog hun et dybt Suk,
og faldt om i mine Arme; jeg blev bange, og gav et
Skrig af mig; hendes Moder kom tilsløbendes, og jeg
giemte Brevet her i min Barn, hvor jeg, himlen see
Tak ! kan giemme alt hvad jeg lyster. —

Leander.

Den ubarmhjertige Moder ! hun vil vist gifre sin
Datter Ulykkelig. —

Polidor.

Det skal jeg nok forebygge. Tillad, at jeg svarer
hende med et par Ord. —

Leander.

Meget gierne, men husk paa, hvad De er Dem
selv skyldig.

Polidor.

Lad mig kuns raade. —

Leander.

Teg fort vel ikke spørge. —

Polidor.

De skal saae alting at vide naqr. Tid er. (til Pernille) Wie efter mig med Svaret.

(Han gaaer.)

Tiende Scene.

Leander og Pernille.

Pernille.

Teg blev ulykkelig, dersom min Freue vidste jeg var her. —

Leander.

Forlad jer paa Greven.

Pernille.

Sa, hvad jeg gior, gior jeg endelig af Kierlighed til Comtessen; thi der er saa men ingen, som skal kunne rose sig af, at jeg har bragt Breve i Byen for unge Piger, eller lader mig bruge til at bringe forliechte Ereender. Hunslen bevare mig derfra! jeg vilde heller doe, forend jeg vilde giøre saadant. —

Leander.

Teg beder Dig, kiere Pernille! siig Rosaura saa mig, at hun fremdeles bliver ved at elste mig; eg ikke lader Modet falde. —

Leander.

Pernille.

Pernille.

— Men, min Herre, jeg har jo sagt Dem, at saa
danne Budskaber bringer jeg ikke. —

(Gedanken) Leander.

Dersom det er sandt, at G elsker Frokenen saa
hvit, saa kan G gjerne sige hende dette. Hvad one
kan der være i?

Pernille.

Ga, siden der intet ondt er i det, saa vil jeg da
sige hende det. —

Leander.

Og, saa skal jeg ogsaa, min lille Pernille, give
Dig en Foræring. —

Pernille.

O! af Løster laer jeg mig saa men ikke forsøre. —

Leander.

Maaske ikke af Løsterne; men vel af Foræringens
ne selv.

Pernille.

Af Foræringerne? det veed jeg sandelig ikke; thi
jeg har aldrig været i den Fristelse.

Leander.

Havde Du Lyst til at forsøge den?

Pernille.

Man siger, at det er godt at prøve altting inden
man dser; det er at sige, at hvad der ikke strider imod
Belæstændighed. —

M 5

Leander.

Leander.

Der har Du en lidet Foræring af fire Ducater. —

— Pernille.

(Hun tager dem smilende.)

Leander.

Hvad Virkning givt de paa Dig?

Pernille.

Jeg veed det ikke selv. Jeg føler noget, som bringer mig til at lee. —

Leander.

Du maae see, at bibringe Frokenen noget af din Munterhed. —

Pernille.

Jeg skal forsøge det. —

Leander.

Hvad vil Du sige, for at fornse hende?

Pernille.

Jeg vil sige, at Baronen tilbeder hende, at han er hende troe, og saa maae De være vis paa, at hun vil blive fornsiet. —

Leander.

Wil Du ikke sige hende andet.

Pernille.

Jeg vil sige hende — Hør hvad Liv denne lille Foræring har sat i mig. Jeg vil sige hende: At gaaer

gaaer alting galt, kan hun forlade sig paa mig, at jeg er Pige for at gifte hende med Baron Leander, og det til Trods for hendes Moder. —

Leander.

See! det maae jeg lide. Der har Du endnu fire Ducater. —

Pernille.

I Sandhed, De gisr mig saa glad, at jeg paa Tinen var i Stand til at forklæde Dem paa en eller anden Maade, og bringe Dem ind paa hendes Værelser. —

Leander.

Nei, Pernille, endnu vil vi ikke gifte dette Skridt. Lad os først faae at vide, hvad Grev Polidor har besluttet at gifte. —

Pernille.

Taa, naar jeg tager mig af en Sag, saa tager jeg mig af den tilgavns. —

Ellevte Scene.

Polidor og De forrige.

Polidor.

See der, bring hende dette Svar.

Pernille.

Hvorledes vil De, at jeg skal bringe hende det?

Polidor.

Polidor. — Med Forsigtighed. — Pernille.

Jeg meener enten lydig eller nedslaaet. — Polidor.

Som Du selv synes,

Leander.

Vil De, at hun skal bringe hende det munter,
saa giv hende noget. —

Pernille.

Net saa, De veed at leve. —

Polidor.

Der har Du en Krone. —

Pernille. (for sig.)

Min Munterhed vil ikke blive ret stor.

Polidor.

Forsom ingen Tid; men lad hende faae Brevet
krae. —

Leander.

Skynd Dig, jeg skal siden giøre Dig herteglads. —

Pernille.

Gid det gaae Dem vel. De forstaer den Kunst
at komme Pigernes Hjerte til at hoppe af Glæde. —
Penge! Penge! —

Zolvte

Tolvte Scene.

Leander, Polidor, og siden Euphron.

Leander.

Nu, Herr Greve! hvad har De svaret?

Polidor.

At hun kan side paa mig, at omendskont Brok-luppen opsettes, saa skal Gaordet derfor ikke gaae over Styr. At jeg vil høre hendes Moders Tanker, og haasremt hun skulde fremture —

Euphron.

Her har De mig igien. —

Polidor.

Hvad myt, bringer I? —

Euphron.

Altting skal blive bilagt. —

Leander.

Gid det var saa vel!

Polidor.

I finder altting saa let, Herr Euphron.

Euphron.

Tillad mig at forklare mig og De vil finde, at vi ere paa en god Vei. Grevinden maae tilstaae, at hun har sagt til Baronen, at der blev intet af Egteskabet med hendes Datter; men veed De vel, hvorfor hun har gjort det?

Leander.

Leander.

Og hvorsor da ?

Euphron.

Før en Sag af ingen Betydninghed.

Polidor.

Før at hevne sig over mig. —

Euphron.

Net op ! derover har hun begyndt at bruge Mund
med sin Datter , og isblast andet ogsaa falset deryaa.
S det samme melder Baronen sig. De kiender hendes
Hidsighed. Hun veed ikke hvad hun skal sige. S den
første Hestighed vil hun kaste Skulden paa Datteren.
Siden , at hun har lovet hende til en anden , alt for
at saae sin Krig frem , og Grunden til alt dette er
intet uden den Haardnakkenhed , hvermed Slegtninger
ere Kiender , naar de først ere bragte i Harnise imod
hinanden. —

Polidor.

Naar saa er , vil jeg haabe , at vi vil komme til
Nette. —

Leander.

Det haaber jeg ogsaa. Erindrer De ikke , at der
staer i Brevet : min Frue Moder er vred paa mig —

Euphron.

Jeg siger , det forholder sig saa , De kan side paa
mig. (sagte) Jeg har havt alle mine Konster nødig , for
at

at bringe Grevinden til Villighed; men jeg haaber, at min Msie skal ikke være spildt.

Leander.

Hvorledes skal vi nu føre os op?

Euphron.

Skal vi ikke besøge Frue Grevinden?

Polidor.

Jeg finder nogen Betænkelighed i at besøge hende. —

Euphron.

Kom, Herr Greve, hvem vil legge Smaating paa Hiertet. Kom, lad os gaae. —

Polidor.

Har hun intet talt om Skilderiet?

Euphron.

Hun staer i den Tanke, at det er skeet Tilfældigvis. —

Polidor.

Og Frugterne hun vilde lade afdrive?

Euphron.

Det har hun sagt i sin Hidstighed. Hun har saaet at vide, at Urtepotten er blaest ned. Var De kuns ubesymret. —

Polidor.

Taler hun intet meere om min Tiener?

Euphron.

Euphron.

Det er reent forbi. Hatt har bedet hende om Forladelse, og dermed er det glemt. —

Polidor.

Har han bedet om Forladelse uden min Besaling ?
Han skal bort? —

Euphron.

Min kiere Herr Greve, for alt hvad jeg bede kan,
begaae dog ikke saadan Svaghed. Bryd dog ikke need
ved Deres Hidsighed alt hvad jeg har bygget op. Jeg
vilde nedig have arbeidet forgieves. Lad os gaae hen
til Grevinden. —

Polidor.

Rom Baron! lad da saa være. —

Leander.

Jeg ønsker intet heller. —

Trettende Scene.

Henrich med en Rettens Betient og De forrige.

Henrich.

Her bringer jeg en Rettens Betient, han har et
Document at aflevere. —

Polidor.

Hvad er jeres Ærind?

Betient.

Betient.

Undskyld mig, Velbaarne Herre, min Pligt er at
inſinuere Dem dette. —

Polidor.

(modtager, og læser for sig selv.)

Leander.

Hr. Euphron. De er en ubetaelig Mand. —

Euphron.

Seg gisr alting for mine Venner. At stifte Fred
er min største Lyksalighed. —

Leander.

De haaber altsaa, at disse Huns-Keglerier skal faae
Ende og alting blive bilagt. —

Polidor.

Herr Euphron, nu er da alting bilagt; ved denne
Stevning kalder min Broder-Son mig til Skifte. Min
Grigerinde fordrer sin Medgift udkøbt, og jeg kaldes
til Regnskab for min Forvaltning. —

Euphren.

Hvad hører jeg? hvorledes kan det hænge sammen?

Polidor. (til Betienten.)

Min Ven, besørg mig strax en Nequisition til
Grevinde Leonore og hendes Son Lelio til strax at fra-
vige og ryddeliggiſte dette Hotel, som er øster min første
Fødsels-Net mig alleene tilhørende. —

N

Euphron.

Euphron.

Min kiereste Herr Greve —

Polidor.

Lad mig i Noe. (til Betienten.) Der er Venge !
besorg Requisitionen og lad Forretningen staa fuldføres
ester Loven. —

Betienten.

Det skal blive bessrget.

(gaaer.)

Euphron. (for sig.)

Disse Folk er ligesom Veiret. Snart Storm,
snart Hovblik.

Leander.

Herr Greve, denne Omstændighed forandrer Sas-
gen. —

Polidor.

Min Svigerinde vil endelig see vort Huus ødelagt.

Euphron.

Geg maae dog see at komme ester, hvor al den
Forvirring kommer fra. —

Polidor.

Den kommer af andres Ondskab, jeres Lettroenhed
og min Enfoldighed i at følge eders Raad.

(han gaaer.)

Leander.

Leander.

Sæg soær ved Himmelens, at jeg vil have Satisfaction med Kaarden i Haanden.

(han gaaer.)

Euphron.

Der seer man Folgerne af at giøre vel; men Taalsmodighed. Dersor fortryder jeg ikke, hvad jeg har giort. Ikke heller staær jeg dersor fra mit Forsæt. Leonores Sind var allerede bragt i Nolighed, der maae nogen have bragt det op paa nye, jeg maae have at vide, hvori det bestaaer, og vise heele Verden, at jeg er en retskaffen Ven, der bruger sin Forstand og ikke lader Modet falde, fordi der møder Vanfæligheder. —

(gaaer.)

Fjortende Scene.

Henrich, siden Lars.

Henrich.

Sæg mærker at alting her i Huuset bliver verre. Gierne vilde jeg være uden for; men naar Herrerne forlige sig, gaaer det gierne ud over de Smaa. Det gior mig meest onde for Pernille, var det ikke for hendes Skyld, saa pakkede jeg mig herfra jo før jo heller; men jeg holder af hende. Det lader ogsaa, som hun holdt en Klat af mig. Jeg vilde nødig lade hende i Stikken. —

N 2

Lars.

Lars. (for sig.)

Der har vi Henrich, nu var det lidt at tiente
Pernille; men for at giøre det til Gavns, var det
fornødent, ikke at være bange. —

Henrich.

God Dag, Landemand! —

Lars. (sagte.)

Jeg maae tage Mod til mig.

Henrich.

Hvad gaaer af Dig? Svarer Du mig ikke? Vil
Du noget?

Lars.

Sa vist, jeg vil noget. —

Henrich.

Hos hvem?

Lars.

Hos Jer. —

Henrich.

Siiig frem; jeg er her til din Dieneste, hvad
vil Du?

Lars.

Hvis Du er brav Karl, saa fordrer jeg Dig ud
paa en Raarde.

Henrich.

Du fordrer mig ud? Kan jeg i det mindste ikke
saae Larsagen at vide. —

Lars.

Lars.

Narsagen skal jeg nok sige Dig, naar jeg først har
saaet Dig ihiel.

Henrich.

Kiere Ven, saa vil det være for sildig. Gør mig
den Dieneste, og slig mig den nu.

Lars. (sor sig.)

Han giver Kiss, det er Tegn til han er bange.

Henrich.

Og altsaa — Kan jeg ikke faae at vide —

Lars.

Jo nok, Monsieur, jeg vil sige jer det, jeg maae
see jeres Hierteblood paa Pernilles Vegne. —

Henrich.

Nu begriber jeg det. Du tager Pernille i For-
svar, og det er for hende Du vilde slaes. —

Lars.

Saaledes er det.

Min seyerrige Arm da skal belønnet blive,
Hun med sin hoire Haand vil mig sit Hierte give.

Henrich.

Sin Haand? sit Hierte? til Dig? Pernille vil
min Død? hun søger at hevne sig? Ah! Bedrageriske!
Ukjonsomme! Lumpne!

(Han gaaer frem og tilbage, i Raserie for sig selv.)

M 3

Lars.

Lars. (for sig.)

Man seer, at han er bange for mig, som for bare
Handen; jeg maae tage Mod til mig. (hvit) Saa hurs-
tig, hvis Du er brav Karl, saa kom herud.

Henrich.

Jeg undseer [mig ved] at slæes med en Karl,
som Du. —

Lars.

Det troer jeg, Du er bange. —

Henrich.

Jeg bange?

Lars.

Ja vist, Du er et ASEN; det har Pernille sagt
mig. —

Henrich.

Pernille har sagt Dig, at jeg var et ASEN —

Lars.

Ja vist, det har hun sagt, og ladet mig høre
paa. —

Henrich. (for sig.)

Hvilken Qvinde! uden Troe, uden Redelighed, uden
Kierlighed, uden Oprigtighed.

(Han gaaer frem og tilbage i Hestighed.)

Lars. (sagte.)

Han er saa bange, at han ryster.

Henrich.

Henrich. (for sig.)

Jeg faaer ret Lyst til at styre min Harm paa
denne Karls Ryg, og lade ham føle mine Arme.

Lars.

Saa hurtig. Ingen Slingren. Kom og lad mig
saae Dig ihiel.

Henrich.

Kiere Lars, lad mig være med Fred. —

Lars.

Ingen Sladder. Du skal dse for min Haand. —

Henrich.

Saae din Bei, det er det beste for Dig. —

Lars.

Det kommer sig, fordi Du er bange. —

Henrich.

Ligesom Du vil, ja, jeg er bange. Saae nu din
Bei.

Lars.

Hvis Du er bange, saa er jeg modig; og vil
saae Dig ihiel. —

Henrich.

Og jeg siger Dig —

Lars.

Aa, her hielper hverken sige eller ikke sige, er Du
brav Karl, saa kom herud.

Henrich.

Jeg siger Dig endnu engang, lad mig være med
Fred. —

Lars.

Potstausend! heraus.

Henrich.

Du vil altsaa, at jeg skal komme ud. —

Lars.

Ja —

Henrich.

At slaes med Dig?

Lars.

Ja, hvis Du er en brav Karl.

Henrich.

Jeg er en brav Karl, og jeg kommer strax igien.
(gaaer og kommer igien.)

Lars. (for sig.)

Vernille skal blive hævnet.

Henrich.

Her er jeg, Du vil jo jeg skal slaes med Dig. —

Lars.

Ja vist, ja vist. —

Henrich.

Henrich.

Med Dig flaaes jeg saaledes.

(Han girer ham Stokkeprygl og gaaer.)

Lars.

Ligemeget, Pernille skal blive hævnet. —

Femtende Scene.

(Rosauraas Kammer.)

Rosaura og Pernille.

Rosaura.

Kom herind, at ingen扇er Dig at see. —

Pernille.

Der er Svar fra Deres Farbroder, og dernæst har jeg saa mange smukke Ting at sige Dem fra en anden. —

Rosaura.

Fra hvem ?

Pernille.

Læs først, saa skal jeg sige Dem det. —

Rosaura.

Siiig mig det strax, kiere Pernille ! —

Pernille.

Fra Baron Leander. —

Rosaura.

Hvad siger han? elsker han mig? er han opbragt?
gør han sig Umage for mig?

N 5

Pernille.

Pernille.

Han elsker Dem, han vil blive Deres, men læs
først, der maatte komme nogen. —

Rosaura.

Stakkels Baron!

(Hun brækker Brevet og læser.)

„ Jeg har med virkelig Bekymring erfaret Dit
„ billige Klagemaal — —

Pernille.

Deres Broder.

Rosaura.

Jeg er ulykkelig, om han sik det at see.

(Giemmer Brevet.)

Sextende Scene.

Lelio, Rosaura, Pernille.

Lelio.

Hvad vil det sige, min Søster, fordi jeg kommer,
lader I være at læse. Skulde det være et Brev, som
jeg ikke maatte see?

Rosaura.

Der kan I see, hvad det er, det er Reglerne for
det nye franske Spil, som kaldes Comete.

(Hun tager et Papiir op, som handler om et
saadant Spil.)

Pernille.

Pernille. (for sig.)

Det maaz jeg lide ! hende kan der blive noget af.

Lelio.

Det Papiir, Kroken, er ikke det I stod og læste
paa, da jeg kom. —

Pernille.

O! det er det selv samme paa min Samvittighed —

Lelio.

Gaae Du din Wei. Det kommer ikke Dig ved.

Pernille.

Det er jeg Sandheden skyldig.

Lelio.

Hvem veed, om det ikke kunde være et Kierliges
heds Brev, som Du havde bragt hende ?

Pernille.

Det lader, som De kiender mig ikke. De veed
ikke, at jeg er et Wynster paa Blysfærdighed, et Exem-
pel paa Trostak og Ærligheden selv.

Syttende Scene.

Lelio, Rosaura.

Lelio.

Vær saa god, og lad mig see Brevet ?

Rosaura.

Hvilket Brev ?

Lelio,

Lelio.

Det I stod med i Haanden ret nys.

Rosaura.

Jeg ved ikke, hvad I vil sige med jeres Brev. —

Lelio.

Jeg svær paa, at jeg vil see det enten med det gode eller med det onde. —

Rosaura.

Saa sagte min Broder. De er uberettiget at bruge Magten imod mig. —

Lelio.

Efter vores Faders Død, træder jeg i hans Sted.
I staaer under min Opsigt. —

Rosaura.

I behøvede selv at staae under Opsigt. —

Lelio.

Mæsviis !

Rosaura.

Vild, hvem jeg er.

Lelio.

Jeg vil være adlydet.

Rosaura.

Jeres Besalen skal snart faae en Ende. —

Lelio.

Hvorfor det, lille Frøken ?

Rosaura.

Rosaura.

Fordi jeg gifter mig. —

Lelio.

Der bliver intet af denne gang.

Rosaura.

Er I da ogsaa eenig med min Moder ?

Lelio.

Ga Frøken, om hun tillader det. I skal aldrig
faae Baronen meere at see. —

Rosaura.

Kan I bringe det over Eders Hjerte, at gifte
mig saa stor en Sorg ?

Lelio.

Om I ogsaa sorgede jer ihiel, hvad rager det mig !

Rosaura.

Det vil ogsaa blive min Død, I skal blive fors-
nøyet. —

Lelio.

Det er vel, saa sparer jeg Medgisten. —

Rosaura.

I er et Aftkum. —

Lelio.

Saa ingen Sladder, jeg vil see Brevet. —

Rosaura.

Lad mig være.

Lelio.

Lelio.

Geg siger, at jeg vil see det.

Rosaura.

Geg bekymrer mig ikke om jeres Sager, og I behøver ikke at bekymre jer om mine. —

Lelio.

Geg kalder paa jeres Moder.

Rosaura.

Ga kald kun, jeg har længe havt i Sinde at fortælle hende noget om Jer. —

Lelio.

Og hvad kan I vel sige hende om mig ?

Rosaura.

At I har en fælste Nagel til hendes Skrivers Chatol, og tager hendes Penge bort. —

Lelio.

Hvem har sagt jer det ? det er ikke sandt. —

Rosaura.

Geg ved alting, og jeg ved ogsaa om de 10 Tønder Hveede, som I lod bringe bort i forrige Uge. —

Lelio.

Det er mit eget. —

Rosaura.

Geg meener, det er min Moders. —

Lelio.

Lelio.

Hvad kommer det jer ved?

Rosaura.

Vil I have, at jeg skal tie, saa maae I selv
være taus.

Lelio.

Jeg har aldrig talt et Ord om, at I staer heele
Matten paa Altanen, og taler med Baronen. —

Rosaura.

Jeg ikke heller om Vaskerpigen, som I holder —

Lelio.

Det skikker sig ikke for unge Piger at tale om
saadant.

Rosaura.

Det skikker sig ikke for en Broder, at forraade
sin Søster.

Lelio.

Rosaura! Brevet. Jeg har sat mig det i Hos-
vedet, jeg vil see det. —

Rosaura.

Jeg veed ikke, hvad det er for et Brev, I ta-
ler om. —

Lelio.

Skal vi vædde, at jeg tager det ud af jeres
Lomme. —

Rosaura.

Rosaura.

Det gad jeg seet paa.

Lelio.

Geg vil see det; mit Huuses Ere ligger mig paa
Hiertet.

Rosaura.

Jeg tor være min Opsøsel bekjendt; men hvis
Huusets Ere lade jer saa meget om Hiertet, saa tænkte
J ikke paa at ægte den Kibmands Datter. —

Lelio. (for sig.)

Hvorledes har hun faaet det at vide? (heit) Hvem
forebringer jer flige Usandsærdigheder?

Rosaura.

Jeg veed det altsammen, siger jeg, jeg har taugt
hibindtil; men heresteads vil jeg tale. —

Lelio.

Rosaura! kom ikke med saadan Snak til min
Moder. —

Rosaura.

Det er ikke en Sag jeg bør tie med. Huusets
Ere ligger mig paa Hiertet, og jeg nodes til at aab-
benbare det. —

Lelio.

Kiere Rosaura!

Rosaura.

Kiere Rosaura! seer man?

Lelio.

Lelio.

Eroe mig, min Søster, det er ikke mit Alvor at øgge hende. Det er noget, jeg bider hende ind. Jeg er ikke i Stand til at begaae flig en Svaghed. —

Rosaura.

Faaer min Moder det at vide —

Lelio.

Jeg beder Dig, min Søster, at Du ikke siger hende det. —

Rosaura.

Du havde fortient —

Lelio.

Jeg vil ikke tale et Ord mere om Brevet. —

Rosaura. (for sig.)

Jeg har fundet Middel til at stoppe Munden paa ham. —

Lelio. (for sig.)

Naar man har en ond Samvittighed, faaer man taale meget.

Attende Scene.

Leonore, De forrige.

Rosaura.

(Clader som hun græder.)

Leonore.

Hvad flettes Dig, græder Du?

D

Rosaura.

Rosaura.

Jeg har, shnes mig, ikke Marsag til at lee. —

Leonore.

Giv Dig tilfreds, min Dotter, i Aften skal Du
saae din Leander at see. —

Rosaura.

O! Himmel! taler De alvorlig?

Lelio.

Hvad vil det sige? har De forandret Deres
Tanker?

Leonore.

Den gode Euphron har sagt mig saa mange Grun-
de, at jeg ikke har funnet modstaae —

Rosaura.

Himlen skee Tak!

Lelio.

Og De vil lade Dem lede af denne Gamle?

Rosaura. (for sig.)

Lelio er ret en Ueenigheds Hand.

Leonore.

Han har ladet mig tage og føle paa, hvad Ulykke
vort Hus vil styrtes i ved at bryde denne Contract. —

Lelio.

Hvad Ulykke? Ere vi bange for Baronen?

Rosaura.

Rosaura.

De viser ret en smuk Siel; det maae jeg sige. —

Lelio.

Det er ikke jeres Sag. —

Rosaura.

Jeg tænker jo; det er mig der handles om. —

Lelio.

Skal vi da for en rane Unges Skyld bide saadan
For nærmelle i os.

Rosaura.

Og for en ung ubesindig Herres Skyld, som søger
at vanere vort Huns med et Gistermaal —

Lelio.

Sa! min kiere Moder, hvad skal man sige, det
kommer an paa Dem, gisr hvad De synes for got.

Leonore.

Maar jeg finder billige Vilkaar, afflaer jeg ikke
Forliug. —

Nittende Scene.

Actenfresser, og De forrige, siden Pernille
med een af Rettens Betienter.

Actenfresser.

Jeg kommer for at giøre Herkabet min underda-
nige Opvartning. —

O 2

Leonore.

Leonore.

Det er mig kert at see Dem ; De maae lade det
beroe med Sagen mod Grev Poldor til videre. —

Actensfresser.

Stevningen er alt forkyndt.

Leonore.

Det var jo meget hastig.

Lelio.

Herr Actensfresser er en aktiv Mand. —

Leonore.

Det gør mig hertelig onde.

Rosaura.

Dette kan jo dog ikke gaae mig an ?

Lelio.

Nu er alt ophævet. —

Rosaura.

Ogsaa Brylluppet ?

Leonore.

Det skulde jeg ikke haabe ! man maae finde paa

Raad. —

Pernille.

Fru ! her er een af Rettens Middel. —

Leonore.

Lad ham komme ind. —

Pernille.

Pernille.

Vær saa god, Mr. Rupert. (Sagte) Alle de Kora
handelser han har faaet, staac malede i hans Ansigt.
(Hun gaaer.)

Betienten.

Med Deres Maades gunstige Tilladelse.
(Han giver et Document til Leonore.)

Actensfresser.

Det er nok Stævningen mod Grev Polidor med
Præstskift om Forkyndelsens Rigtighed. —

Leonore.

Hvorledes? At gisre os en saadan Tore, inden tre
Solemærker skal vi ryddeliggisre dette Hotel. —

Lelio.

Hvem siger saa?

Leonore.

Dette er en Opsigelse fra Grev Polidor. —

Lelio.

Hoteller er vores. —

Leonore.

Nei, det hører den Forsteføde til.

Lelio.

Hvad siger I herom, Herr Actensfresser? —

Actensfresser.

Laad mig sørge deraf. Penge, og frygt for ingen! —

O 3

Lelio.

Lelio.

Venge, saa mange J vil.

Actensfresser.

Process, saa meget De vil. —

Leonore.

Mu er jeg bragt til det yderste. Min Forbitrels
se Kiender ingen Grændser. Rosaura! Du skal i Kloster.
(gaaer.)

Lelio.

Ja vist, Frøken, i Kloster, og blive der din heele
Livstiid.

(gaaer.)

Actensfresser. (for sig.)

Og hendes Medgift ville vi bruge til Processen.

(gaaer.)

Rosaura.

Ieg Ulyksalige! Altting gaaer ud over mig. Hvors
med har jeg forskylt det? Hvorfor skal jeg allene være
et Offer? Men de skulle aldrig saae mig i Kloster.
Dette Huns er en Daare-Kiste, og saa var vel Ulykken
ikke saa stor, om ogsaa jeg begik en Daartlighed.

Ende paa den anden Act.

Tredie.

Tredie Act.

Første Seene.

(Grev Polidors Kammer med Lys.)

Polidor, Henrich, siden Actensfresser inden fra.

Polidor.

Har Du sagt Procurator Actensfresser, at jeg vil tale med ham?

Henrich.

Ja, Herre, i Begyndelsen vilde han slet ikke komme; men til sidst lovede han det dog. —

Polidor.

Hvorsor vilde han ikke komme?

Henrich.

For den Stævnings Skyld. Han er bange for De er vreed. —

Polidor.

Han fortalte virkelig, at jeg skulle lade en Deel af min Brede falde paa ham; men jeg vil tage Sagen paa en anden God. Har Du sagt ham, at han skal blive vel imodtaget? —

Henrich.

Jeg har betydet ham det paa det kraftigste, og til sidst saaet Bugt med hans Frygt. —

D 4

Polidor.

Polidor.

Naar kommer han ?

Henrich.

Endnu i Aften. Jeg tænker, vi har ham strax. —

Polidor.

Er min Svigerinde hjemme ? —

Henrich.

Nei, hun kørte ud til Grev Riccardos Moster. —

Polidor.

Jeg tænkte det nok: Hendes Hensigt er at bringe Partiet med Grev Riccardo paa Tavetet igien; men det skal staae hende feil. Fordomme Kielling!

Henrich.

Jeg veed nok, hvoraaf den heele Ulykke reyser sig. —

Polidor.

Hvorfor da ?

Henrich.

Fra denne Sladdertasse Vernille. Hun er Skyld i alle disse Norden. Hun er den, som hidser sin Frue op; Hun saaer hende altid til at giøre efter sit Hoved, og det er allene sat paa at ståse Fortred. (for sig) Den slemme Løs, jeg vil hævne mig.

Polidor.

Den falske Qvinde hun skal have med mig at giøre. —

Henrich.

Henrich. (for sig.)

Geg skal lære Dig, at holde Folk, som jeg er, for
Mar. —

Polidor.

Er her nogen?

Henrich.

Actensfresser.

Polidor.

Før ham ind. —

Henrich.

Det skal skee. (for sig) Saaledes at kaste en Daase
og Tørklede ud af vinduet! men jeg er ret et Dum-
merhoved.

(gaaer.)

Anden Scene.

Polidor og Actensfresser.

Polidor.

Geg skal mage det saa, at min Broderson og hans
trettekiere Moder skal blive reent ødelagte ved denne
Process. For vil jeg see mit Huis gaae til Grunde,
end jeg skulde give efter for dem. —

Actensfresser.

Geg er Deres Hoivelbaarenheds ringe Tiener. —

O 5

Polidor.

Polidor.

I er altsaa min Contrapart? I holder med mit Svigerske, og i hendes og hendes Sons Navn har anlagt Sag imod mig?

Actenfresser.

Maadige Herr Greve! jeg tilstaaer bet med grædende Saare; De veed hvor fremfusende Grev Lelio er, han har trunget mig til dette Skridt, som jeg ikke vilde gisre, da jeg er en gammel Tiener af Huset, og — —

Polidor.

Geg skal altsaa blive trungen-til at udbetaale Medgiften, skifte med min Broderson og gisre Regnskab for Administrationen. —

(230) Actenfresser.

Jo, jo, vær De kun ubekomret! uagtet den Styrning, og alle de Ater, som Deres Vederparter ere i Stand til at legge i Rette, forsikrer jeg Dem, at De meget let kan excipere mod Deres Paastand, og blive frifunden. —

Polidor.

Hvorledes det?

Actenfresser.

Betreffende Skiftet, saa maae De svare, og med lorgyldige Beviser legge for Dagen, at Deres Broderson er en ung usforstandig Ødeland, som hver Mand veed; at han spiller og sder Penge, som Græs. At, om end Skiftet havde Sted, maatte man dog sætte ham en

en Værge, og da De, som Farbroder og næste Frænde, dog maatte sættes til Værge, saa bliver Skiftet overslødigt og Paastanden ugrundet. Hvad synes Dem?

Polidor.

Det er ikke saa galt. —

Actensfresser.

Den samme Exception nedlegger de ogsaa in puncto af Regnskabs Afleggelsen. Skal man aflelse Regnskab til en Ødsel? nei vist ikke. Hvad synes Dem?

Polidor.

Og i Henseende til Medgisten?

Actensfresser.

Jeg svarer, at der er Børn, at Moderen ikke maae forude den, og at hun bør stille Sikkerhed dersfor. Den chicanerer man siden over, og trækker Sagen i Langdrag, til Fruen bliver kied deraf, og lader sig usie med det hun har. —

Polidor.

Bil! Ja paataage Jer at forsvare min Sag?

Actensfresser.

Himlen give, det kunde gaae an; men da jeg til min Ulykke har udtaget denne Stævning, saa vilde jeg spille en alt for slet Rolle i Retten ved at tage det modsatte Partie. —

Polidor.

Bil! jeg vil altsaa see mig om en anden. —

Acten-

Actenfresser.

Hvis Greven befaler; saa har jeg en Fætter, et haabefuld ung Menneske, meget lærd, og af en om Samvittighed. Jeg burde ikke sige det selv; men han er ligesaa habil og ørlig, som jeg selv eller nogen anden.

Polidor.

Og J vil imidlertid blive ved at føre Sagen for mine Vederparter?

Actenfresser.

Hvis De befaler, at jeg ikke skal gisre det, saa vil jeg frasige mig den. Imidlertid vil man gaae til en anden, de kunde da let trefse paa en af dem, som gisre Tretterne ævige, for tillige at gisre Fortienesterne ævige. Naar Sagen derimod er i mine Hænder; saa har De med en Mand at gisre, der er Dem tilgedan, og villig til Forligg, naar De ønsker det.

Polidor.

Godt! jeg vil tage det i Betænkning. —

Actenfresser.

Skal jeg sende min Fætter herhen? Vil De ikke i det mindste tale med ham?

Polidor.

Jo nok; men det kommer mig underligt for, at to Fættere ere Contraparter. —

Actenfresser.

Det skeer toto die. Vensteb og Slægtstab har intet med Praxis at gisre. De kan gierne modtage min Fætters Dieneste. —

Polidor.

Polidor.

Jeg har sagt, jeg vil tage det i Betænkning. —

Actensfresser.

Jeg vil altsaa sende Dem min Fætter?

Polidor.

Ga, send ham kun.

Actensfresser.

Jeg anbefaler mig imidlertid i Deres Håde; Hvor det gior mig vondt, at jeg ikke selv kan tiene Dem! men hvad jeg ikke kan giøre directe, det kan jeg giøre indirecte. De forstaaer mig vel? underdanige Liener.

(gaaer.)

Tredie Scene.

Polidor og Euphron.

Polidor.

Dennes Fætter bliver ikke min Mand. Den ene er vel ikke bedre end den anden. Imidlertid er det Raad, han var nedrig nok til at give mig, ikke saa galt; jeg vil benytte mig deraf ved Leilighed.

Euphron.

Med Deres Tilladelse.

Polidor.

Hvad got, Herr Euphron? Kommer I endnu for at stille mig tilfreds med Leonore?

Euphron,

Euphron.

Nei, Herr Greve, jeg staer mig til Dereß Partie. Man kan ikke længere have Fred, end eens Maße vil. Man fører Dem en Process paa, og De bør forsvere sig. Vensteb fordrer, at man holder med den Fornarmede. Jeg vil staae Dem bi med Maad og Daad. De kan besale over mine Midler og alt, hvad jeg forsmaær, skal blive anvendt til Dereß Hørsvar. (sagte) Jeg maac tale ham efter Munden i den første Heede, for siden at kunne formilde ham.

Polidor.

Jeg troer jeg har fundet saadanne Midler, som skal giøre dem reent forevivlede. —

Euphron.

Saa ! og hvori bestaaer det ?

Polidor.

Vil Leonore have sin Medgift udbetalt, maae hun først stille Sikkerhed for Børnenes Skyld. Det giver Anledning til øvige Vanskeligheder. I Henseende til Skiftet og Regnkabets Afslæggelse ; saa giver jeg min Broderson an for ødsel, og saa falder hans Paastand bort. —

Euphron.

Men siig mig dog, hvem der har givet Dem disse Maad ?

Polidor.

Actensfresser. —

Euphron.

Euphron.

Han er jo Grevindens Procurator ?

Polidor.

Dertil er han tvungen. Han har foreslaget mig sin Fætter. —

Euphron.

Kære Greve ! jeg taler ikke ilde om nogen ; men jeg kan ikke lide Falskhed. Vogt Dem , hvem De bestroer sig til. —

Polidor.

Vær kun ikke bange ; han sikk aldrig min Fortroelighed. —

Euphron.

Tillad en Ven, at sige sin Meening. Hvad ? om man kunde finde Middel til et Forligg ? —

Polidor. (Hestig.)

Jeg vil ikke høre tale derom. —

Euphron.

Jeg siger ikke et Ord mere derom. De har Net. (sagte) Man maae bringe ham til Willighed lidet efter lidet.

Fierde Scene.

Henrich og De forrige.

Henrich.

Comtesse Rosaura ønskede et Døbleks Samtale. —

Polidor.

Polidor.

Om Fortladelse, Herr Euphron.

(han gaaer.)

Euphron.

Stakkels Barn! jeg beklager hende.

Henrich.

Herr Euphron! De er dog en Ven af min Herre;
De kunde give ham et meget got Raad. —

Euphron.

Nemlig :

Henrich.

At han sit Pernille saget bort. Hun er Skyld i
alle disse Keglerier. —

Euphron.

Jeg er selv bange derfor. Jeg vil see, om jeg
kan komme ester det; thi jeg vilde nödig giøre hende
Uret; men saer jeg at vide, det er saa, skal jeg skaffe
hende af Huuset. —

Henrich. (for sig.)

Jeg troer, han er Mand for at holde Ord.

Femte Scene.

Polidor, Rosaura og De forrige.

Polidor.

Kom kun, kiere Rosaura, vær ikke undseelig eller
bange for Herr Euphron. —

Euphron.

Euphron.

Min smukke Frøken, jeg er en gammel Dienee
af Huuset. —

Rosaura.

Om Forladelse, min liere Uncle, at jeg kommer
saa dristig; men jeg er i den største Forlegenhed, og
veed ikke, hvad der skal blive af mig. Min Moder
udøser al sin Vrede paa mig; men, hvorfor hun er
vreed, det veed jeg ikke. Min Broder er mig imod,
og vil have Ret til at begegne mig groot. Begge ville
hæve al Forbindelse med Baron Leander, og mig truede
at begrave inden fire Begge. Deres Brev trøster
mig. De giver mig Mod til at haabe og gribe til
noget. Her er jeg. Her i Deres Arme. Min allers-
kierreste Farbroder, hav Medynk med mig; beskyt mig
for en Fare, som vil gielde mit Liv; und mig den
Tilflugt, som min uskyldige Kierlighed; mit stakkels
Hierte og min elendige Ungdom fortiner.

(Hun græder.)

Euphron.

Jeg soler ret, at hun bevæger mig. —

Polidor.

Det er mig Rosaura, som er Skyld i Din Kum-
mer; men jeg skal vide at stille den. Fordi din Mo-
der hader mig, derfor vil hun bryde den Egtepagt,
som jeg har sluttet til Dit Bedstie; men frygt kun ikke,
jeg selv — —

Siette Scene.

Pernille, og De forrige.

Pernille.

Froken! Polidor.

Hvad vil I her?

Pernille.

Isald Fruen kommer hjem —

Polidor.

Vaf jer hersra, Dumdristige!

Pernille. (forundret.)

Til mig, min Herre.

Polidor.

Ta til Jer. Og hvis Du ikke inden i Morgen erude af Huset, saa skal jeg med Magt lade Dig bringe derhen, hvorfra Du ikke skal slippe ud igien. —

Pernille.

Mig?

Polidor.

Ta Dig vanartige! Du fiender mig. Vaf Dig; eller jeg holder Ord. —

Pernille.

Jeg bliver stum og forbunset, men — min Herre! —

Polidor.

Polidor.

Jeg svær ved min Ære. —

(han taler til Rosaura, og taler sagte med hende.)

Pernille. (sagte.)

Henrich! hvad vil deere sige?

Henrich. (sagte.)

Det vil sige, Mamsel, at saaledes hævner jeg mig over hendes Artigheder.

Pernille. (sagte.)

Hvordan?

• Henrich. (sagte.)

Lars kan fortælle hende Resten.

Pernille. (sagte.)

Nu begriber jeg det. Den forbandede Lars, han skal betale det.

(gaaer.)

Polidor.

Hvad siger Du, Rosaura, er Du villig til at følge mit Forslag?

Rosaura.

Min Farbroder kan intet raade mig, uden til mit Bedste. —

Euphron.

En saadan Farbroder er ikke i Stand til at lade Dem gisre et Heiltri. Greven er en findig og eleg Mand, han vil intet noverlagt foretage sig. (til Polidor)

Vil De holde mig værdig at tage Deel i Deres Beslutning?

(sænget omkring) *Holidor.*

Ja, det forstaaer sig. (til Henrich) Gaae til Side.

Henrich. (sagte.)

Jeg vil sige Verville Beskeed; kunde seg i det mindste saae min Daase igien.

(gået ud) *Verville.*

Syvende Scene.

Holidor, Rosaura, Euphron.

Holidor.

Jeg tænker saa: jeg vil bringe min Broderdatter hen til min Søster, Frue Virginia, og under hendes Opsyn, skal hun blive, indtil Brylluppet med Baron Leander er fuldbyrdet. —

Rosaura.

Min Farbroder har Ret. —

Euphron.

Og De vil giøre hendes Moder den Skam.

Holidor.

Hun fortiner det; en ubarmhertig Moder, som vil opofre sin Datter, kan ikke beklage sig over andre end sig selv, naar hendes Datter søger andre Udveye.

Rosaura.

Ja vist, min Farbroder veed nok hvad han siger. —

Euphron.

Euphron.

Men hvad vil Grevinde Leonores Paarørende sige?

Polidor.

Lad dem sige, hvad de vil, det er ikke dem, som betaler Medgisten. —

Rosaura.

Jeg kiender ingen Paarsrende uden min kære Farbroder.

Euphron.

Se til, min Herr Greve, at De ikke kommer nogen Ulykke afsted. —

Polidor.

I denne Sag maae De forlade mig, at jeg ingen Maad tager imod. Jeg har besluttet saaledes, jeg vil strax lade spende for, saa vi kører hen til Din Haast, der bliver Du eu-forten Dage eller tre Uger, og saa holder Du Bryllup med Baronen. —

Rosaura.

Fjorten Dage eller tre Uger? jeg vilde nødig være hende saa længe til Uleilighed. —

Euphron.

Sandt at sige, saa vil nok denne Dame ikke være alt for glad over at have saadan Brud i Huset. —

Polidor.

Min Søster er Højeligheden selv; hun gør det gjerne for min Skyld. —

P 3

Rosaura.

Rosaura.

Men, kunde man ikke lætte hende Uleiligheden?

Polidor.

Hvorledes?

Rosaura.

Gisre Ende paa Sagen i tre eller fire Dage. —

Euphron. (for sig.)

Det Middel var ikke saa galt.

Polidor.

Det ville vi nærmere overlegge. Tillad mig imidlertid, at jeg maac gaae hen at giøre de fornædne Anstalter. —

Euphron.

Men! denne unge Dame?

Polidor.

Jeg beder Dem, Herr Euphron, hold hende med Selskab til jeg kommer tilbage. —

Euphron.

Men om hendes Frue Moder kommer her? —

Polidor.

Paa mine Værelser kommer hun ikke. —

Euphron.

Men om hun kommer hjem, og finder hende ikke?

Polidor.

Polidor.

Saa skal jeg nok forsvere det. Jeg tager alting paa mig. Rosaura lad ikke Mødet salde. Jeg er her strax igien.

(gaaer.)

Ottende Scene.

Rosaura, Euphron, Leander uden for.

Rosaura. (for sig.)

Min Møder maae gierne komme for mig, her skal hun dog ikke kyse mig.

Euphron. (for sig.)

Jeg seer ikke, hvorledes jeg skal slippe hær fra. Jeg er bange for at komme i Forlegenhed.

Rosaura.

Kære Herr Euphron, er det muligt, at De ingen Medvynk har med mig?

Euphron.

Jo, min Frøken, det svier i mig for hende. Gib jeg kunde helspe hende; men paa en god Maade, uden at vi skulde give Folk noget at lee af. —

Rosaura.

Jeg vilde ikke gierne være til Latter for andre; men jeg skiotter ikke heller om at græde selv. —

Euphron.

Alting bliver nok got. Vær kun ikke bange. —

P 4

Rosaura.

Rosaura.

Geg er i min kiere Farbroders Hænder. —

Euphron.

Deres Farbroder er forblendet af Brede. De
maae bruge Forsigtighed. —

Rosaura.

Hvad vilde De vel raade mig at giore?

Euphron.

At gaae tilbage til Deres Kammer.

Rosaura.

Geg takker for det gode Raad. —

Euphron.

De bor ikke have det saa heedt for at blive gift.

Rosaura.

Hvad siger Hr. Euphron da om denne Heede?

Euphron.

Geg siger, at unge Piger, som elste Dydren, ven-
der ikke op og ned paa Husset.

Rosaura. (for sig.)

Var han ikke saa gammel, som han er, saa skulde
han faae Svar, som han fortiente.

Leander. (inden fra.)

Hvem er der? Er her ingen tilstede?

Rosaura. (glad.)

Baronen!

+

Euphron.

Euphron.

Hille Skam! Kom Comtesse! —
Rosaura,

Hvorhen?

Niende Scene.

Leander, og De forrige.

Leander.

Er her ingen? (forbøsset) Jeg beder om Forsladelse. —

Rosaura.

Hvorfor?

Euphron.

Deres ydmyge Tiener.

Leander.

Der er ikke engang en Betient i Forgemarket. —

Euphron.

Hvis De vil tale med Grev Polidor, saa er han i de andre Værelser; vil De ikke behage at træde derind. —

Rosaura.

Han kommer i Dieblket her tilbage. —

Leander.

Hvorledes? Comtesse! her hos Deres Farbroder?

Rosaura.

Ja, min Herre, min Moder er tagen ud, og jeg
er kommen hid for at bede om min Farbroders Hjelp. —

Leander.

Er der nu noget Nyt igien?

Rosaura.

Tilvisse, og det meget betydeligt. —

Leander.

Vær saa god, og underret mig —

Euphron.

Jeg beder Dem trine ind til Greven, han har
noget at sige Dem, han kan fortælle Dem alt. —

Leander.

Men kommer han ikke her hid igien strax?

Rosaura.

Han gør kun nogle saa Anstalter, saa har vi
ham strax.

Leander.

Saa vil jeg oppebie hans Ankomst. Riere Come-
tessé, fortæl mig —

Euphron. (for sig.)

Her staaer jeg i en kion Maade.

Rosaura.

Min Moder vil ikke, jeg magelblive Dereb. —

Leander.

Leander.

Og hvad siger De dertil?

Rosaura.

At jeg vil heller dse end miste Dem. —

Leander.

Tilbedelige Rosaura!

Rosaura.

Kiereste Leander!

Euphron. (for sig.)

Jeg arme Stymper. (høit) Herr Baron forsøm
ingen Tid; førend Grevinden kommer hjem, saa tal
dog med Greven.

(han stiller sig tæt op til Baronen.)

Leander.

Jeg vil da gaae — paa Raad.

Rosaura.

Min Uncle har fundet —

Leander.

Hvorledes?

Rosaura.

Han vil bringe mig hen til sin Søster, der bliver
jeg til vi har holdt Bryllup. —

Euphron.

Jeg har intet paa Greven at sige, kunde man
imidlertid mage det saa, at Brylluppet kunde staae her
hiemme. —

Rosaura.

Rosaura.

Det er umueligt. —

Euphron.

Om man kunde faae Grevinden tilfredsstillet. —

Rosaura.

Saa kiender De ikke min Moder. Hun er paas
staaende; giver man hende Tid, vil hun giøre det umuel-
ligt for min Farbroder at komme mig til Hjelp. Hun
indeslutter mig, og jeg vil tage min Dod af Græm-
melske derover. —

Leander.

Min Skjonneste! græd ikke, jeg vil ogsaa giøre
mit til Deres Besfrielse. De skal blive min, jeg svær
Dem det til. Kom, delige Engel, græd ikke.

(Han gaaer om til Rosaura.)

Euphron. (gaaer imellem dem.)

Tør Graaden af, vi holde alle med Dem. —

Rosaura. (til Euphron.)

Min Gud! hvor De piner mig.

Euphron.

Alt, hvad jeg gør, skeer til Deres Bedste. —

Rosaura.

Jeg skitter intet om Deres Omsorg for mit
Bedste. —

Euphron.

Euphron.

Hvad skal jeg sige. (sagte) Den Greve kommer ikke heller.

Leander.

Rosaura! har De Mod nok til en kief Beslutning?

Rosaura. — Ja, I nog, ann.

Jeg er villig til alt.

Euphron. (sagte.)

Jeg spiller en smuk Figur. (hoit) Hvad har De da i Sinde at gøre?

Leander.

Intet andet, end at give hinanden Haanden i Deres Nærværelse. —

Euphron.

I min Nærværelse?

Rosaura.

Sa, vær saa god, og lad Dem bruge som Vidne til vor Foreening. —

Euphron.

Undskyld mig — jeg kan ikke være tilstede i flig Tilselde — jeg vil gaae bort. — (for sig.) Dog vilde jeg ikke gierne lade Dem være allene. (hoit) Jeg underer mig over Dem, Herr Baron, at De vil griben til saadant uden Grevens Samtykke. —

Leander.

Leander.

Kiere Euphron! gør mig en Dieneste?

Euphron.

Gefal! —

Leander.

Gaae hen! og skynd paa Grev Polidors Hidkomst.

Euphron.

De maae ikke tage det ilde op — — Ah! der er
Henrich. —

Tiende Scene.

Henrich, De forrige.

Euphron.

Gaae strax —

Henrich.

Grevinden er kommen hjem.

Rosaura.

Geg Ulyksalige. —

Euphron. (til Henrich.)

Beed Greven strax at komme hid. —

Henrich. (for sig.)

Her vil blive et artigt Huus. (ganer.)

Rosaura.

Min Moder — O! Væ!

Leander.

Leander.

Og Grev Polidor kommer ikke.

Rosaura.

Vi har forsømt de kostbareste Dicblik, og det er
Deres Skyld, Herr Euphron!

Leander.

Ia Deres Skyld, Herr Euphron.

Euphron.

Jeg er en ørlig Mand.

Leander.

Men vi har endnu saa megen Tid tilovers. —

Rosaura.

To Ord er snart sagt.

Leander.

Giver De mig Deres Haand?

(Gaaer hen til Rosaura.)

Euphron.

Saa sagte! (Han gaaer imellem.) Hvad rager De
Dem for? Hvad er det for Overilelse? For Himlens
Skyld glem ikke, hvad De er Grev Polidor skyldig?
Haus Huus, hans Paarsrende. —

Rosaura.

Der er min Farbroder.

Euphron.

Euphron.

Saa meget desverre. —

Leander.

Vi vil tage Mod til os. —

Ellevte Scene.

Polidor, De forrige.

Euphron.

Jeg forlader Posten; Deres Ziener. —

Polidor.

Hvorhen?

Euphron.

At skifte Linned, jeg har svært Angestens Sveed.

Gæde Røg — (hængaaer.)

Polidor.

Hvad vil han sige dermed?

Rosaura.

Ah! min kære Uncle! min Moder er kommen
hjem. —

Polidor.

Vær ikke hænge, kom!

Leander.

Hvor vil De føre hende hen?

Polidor.

Følg med, Herr Baron.

Rosaura.

Rosaura.

Vil De bringe os derhen begge to?

Polidor.

Følg med mig, og bryd Dem om ingen Ting.

(han gaaer.)

Rosaura. (sagte til Leander.)

Saalænge jeg er hos Dem, frygter jeg for intet. —

Leander. (sagte.)

Ah, Elskov, Elskov, hvor let kan du forlede os?

Tolvte Scene.

(En nyrk Sahl uden Lys med adskillige Døre paa.)

Henrich, siden Pernille.

Henrich.

Endnu har jeg ikke faaet Leilighed, at læse Pernille sin Text; men jeg finder den vel. Jeg vil hvilse hende nogle smaae Dievle i Dret, som hun ikke skal lee ad. Nu har hun snart klædet sin Frue af: Jeg vil giøre lit Stoy, maaskee hun saa kom ud i Salen for at see om der er noget Hjelpestavn at tage op. Jeg vil vove derpaa. He, Ehe.

(han rommer sig.)

Pernille.

(Slukker en Dør op.)

Henrich.

Jeg hører en Dør knirke, jeg vil gaae til Side, for at see, hvem det er. —

O.

Pernille.

Pernille.

Jeg syntes, jeg hørte Henrich romme sig. —

Henrich.

Det er Pernille — Men, synes mig ikke nogen kommer ned af Trappen. — Hvem handen kan det være. (Gaaer til Side.)

Pernille.

St ! st ! Henrich. Han er floiten saa meget bess-
verre, jeg vilde fort ham af Drømmen; nu Fruen har
at tale med sin Procurator, uden at vide et Ord om
Datteren, var det den allerbeste Tid at tale med ham,
og giøre alting got igien. Kan jeg forlige det med
ham, er det ogsaa forligt med hans Herre. Vort Hers-
skab kan vi dreye om ved Næsen, saa meget vi lyster.
Den fordomte Lars, han har sagt til Henrich, at jeg
vilde hevne mig. Gaaer jeg Kloer paa ham, saa skal
han hoerken komme for tidlig eller for sildig. Der er
nogen; det maae være Henrich. —

Tretende Scene.

Lars, Pernille, (Henrich skjult.)

Lars.

Det er et Guds Under, om jeg ikke brækker min
Hals. Under Paaskud at spørge om min Herre, som
er her i Huuset, vilde jeg nok tale et Ord med Per-
nille. —

Henrich.

Henrich.

Det er Lars. Han kommer for at tale med min Troelose; men han skal komme ret til Paa.

Lars.

Jeg veed ikke selv, hvor jeg tosser om. Hvilket Hus! ikke engang et Lys i Salen. —

Pernille.

Hi, st, st.

Lars. (sagte.)

St, st.

Pernille.

Er det Dig.

Lars.

Ga.

Pernille.

Kom her min Engel; jeg vil bringe dit Sind i Noelighed. —

Henrich.

Uh! den Taske!

Lars.

Her er jeg. —

Pernille.

Jeg længes saa meget efter at tale med Dig. —

Lars.

Jeg ligesaa. —

Pernille.

Jeg elsker Dig saa høit, og Du begegner mig saaledes?

Q. 2

Lars.

Lars.

Begegner jeg Dig ikke vel? Henvnen er fuldført. —

Henrich. (for sig.)

Men nu vil jeg gribe Dem tilsammen.

Pernille.

Hvorfor vil Du have mig saget paa Døren?

Lars.

Leg?

Henrich.

Stille!

(Han hører næiere til.)

Pernille.

Jeg troede aldrig, at Henrich havde saadant et Steenhierte.

Lars.

Hvad har han gjort Dig?

Pernille.

Det er en smuk Kierlighed! at faae mig saget paa Døren, som en Kieltring. Min Ven, min kiere Henrich!

Lars.

Kiere Henrich!

Henrich. (sagte.)

Hør maae være nogen Misforstand under.

Pernille.

Sa, Du er min kiere Ven, jeg elsker Dig. —

Lars.

Men hvis Du elsker mig, hvorfor taler Du da —

Henrich.

Henrich.

(Kommer til, finder Lars, giver ham et Stod og jager ham bort.)

Pernille.

Hvad er der paa særde?

Henrich.

Intet! det var kun en Hund, som kom mig imellem Beenene.

Lars.

Her er for heedt for mig.

(Jager Doren og gaaer.)

Fjortende Scene.

Henrich, Pernille.

Henrich.

Oliv kun ved, hvor Du slap.

Pernille.

Det er altsaa Dig, som har bragt din Herre op imod mig for at faae mig bort hersra. —

Henrich.

Det er altsaa Dig, som har sat Lars ud paa mig, for at begegne mig ilde.

Pernille.

Jeg vil sige reent ud. Jeg er lidt hidsig, Du havde stieoldt mig ud for en Taafe, jeg udøste min Forbitrelse i Nærværelsen af Lars. Dog er det langt fra, at jeg bad ham giore Dig noget ondt; men han har

tænkt, at insinuere sig hos mig, og dersor maaſkee villet udføre min Hævn. Jeg beder om Forladelse, min kære Henrich! det er saa haarde at blive udfyldet af den Person man elsker. Du er skyld i, at jeg har grædt i tre Klokketimer og at jeg fra i Gaar Aftes lige til nu ikke har nydt en Draabe Vand. —

Henrich.

Kanskee Du har drukket Viin?

Pernille.

Nei, min Henrich. Min Sorg har hverken tiladt mig at spise eller drikke. —

Henrich.

Hvis Du havde holdt noget af mig, havde Du aldriſ funnet begegne mig saaledes.

Pernille.

Og hvis Du havde holdt noget af mig, saa havde Du ikke søgt at faae mig bort af Hunset. —

Henrich.

Vist er det, at alt, hvad Herren har sagt til Dig, har jeg faaet ham til. Jeg kan faae ham til alt, hvad jeg vil.

Pernille.

Og hvis jeg havde sagt til min Frue, at jeg ikke kunde lide Dig i Hunset, meener Du vel, Du da var blevet her? Har Du allerede glemt, hvad jeg har gjort for Din Skyld? havde jea ikke ynkedes over Dig, saa var Du blevet skikket til Regimentet i Jern. Og dog siger Du, jeg elsker Dig ikke. Utaknemmelige!

Henrich.

Henrich.

Got! — Vi saae see. — Der kommer nogen —
stille!

Pernille.

Lad os staae gandstæ stilte her. Ingen kan see os
her i Mørket. —

Femtende Scene.

Euphron, og De forrige.

Euphron.

Jeg kan ikke andet. Jeg maae asted til Grev-
vinde Leonore.

(Han gaaer henimod Grevindens Kammer.)

Pernille. (til Henrich)

Paa Gangen synes mig det er Euphron.

Henrich.

Denne Gamle roder allevegne omkring. —

Euphron. (for sig.)

Jeg synes her er Folk i Salen, jeg maae høre efter.

(Han bliver staaende ved Døren.)

Pernille.

Han er gaaet sin Vej.

Henrich.

Ta, hvem veed, hvor han nu skal have sin Mæse
hen? —

Pernille.

Han kommer dog ingen Bey.

Q 4

Henrich.

Henrich.

Et Ord af vor Mund gielder meere end alle hans
Raad.

Pernille.

Vi kan faae vort Hærskab til alt, hvad vi vil.—

Henrich.

Disse Herrer bilde sig ind, at de har slugt al
Værdi, og dog kan man tage dem ved Mæsen saa
meget man vil.

Pernille.

Min Frue kan jeg leede ligesom et Barn i Lee-
debaand.

Euphron. (sagte.)

Maatte jeg kuns komme til rette Tid, saa havde
jeg Spillet vundet.

(Han gaaer bort af den samme Dør.)

Henrich.

Men for at komme til Sagen igien, Pernille,
holder Du noget af mig?

Pernille.

Du gior mig Uret, at Du vil spørge derom.—

Henrich.

Men ligger Lars Dig ikke lidt om Hiertet?

Pernille.

Synes Dig, at det Uglebillede er staabt for at
behage mig?

Henrich.

Hvis jeg kunde slaae min Liid til —

Pernille.

Pernille.

Jeg kunde give Dig en fuldkommen Sikkerhed —
Henrich.

Hvori da?

Pernille.

I at blive din Kone.

Henrich.

Og naar Du saa blev min Kone, hvad Sikkerhed
har jeg da, at Du ikke tiere vil have mig til Mar?

Pernille.

Vare alle saaledes sindede, blev der aldrig noget
Givtermaal sluttet.

Henrich.

Bel an! Lad os slaae vore Pialter sammen, eg
forlade dette Huns; de skiedes altid, og det endes dog
skievtt engang. —

Pernille.

Jeg er selv saa feed af dette Liv, som Kat af
Senop. Og naar Hrnen faaer det om Datteren at
vide, vil her blive et Fandens Huns.

Sextende Scene.

Euphron og Leonore i Doren og De forrige.

Euphron. (Sagte til Leonore.)

Oliv staande her, hvis De vil have Loyer.

Henrich.

Jeg troer dog, Pernille, at vi to ere Skyld i al
denne Spliid.

Q. 5

Pernille.

Pernille.

Deri har Du Net, og dersor gør vi best, at vi pakke ind i Tide. —

Henrich.

Hvem skulde have tænkt, at vores Smule Mundhuggerie i Morges skulde have kommet al denne Uls der affsted?

Pernille.

Jeg maae tilstaae, jeg var saa opbrage, at jeg i min Forbittrelse sagde baade lost og fast til min Frue baade om Dig og om din Herre.

Euphron.

(Gjør Tegn til Grevinden at holde sig stille, og derpaa gaaer ganske sagte paa Teerne hen til Grevens Gemak.)

Henrich.

Jeg har ikke gjort det et Haar bedre med min Herre. Jeg var heed i Hovedet, og Du og din Frue maatte holde for. —

Pernille.

Jeg udvirkede dog saa meget, at hun strax sendte sin Son til Greven for at forlange din Afsted. —

Henrich.

Og jeg, at han svarte ham fort, og at de ikke levnede hverandre Ere for 2 Skilling. —

Syttende Scene.

Euphron, Polidor, og De forrige.

Euphron. (til Polidor.)

Har De Lyst til at høre en nydelig Samtale?

Pernille.

Pernille.

Ga ! hvem i al Verden skulde have drømt om at
Herstabet for vor Skyld skulde være blevne dødelige
Fiender. —

Henrich.

Min Herre har fortalt mig alt det , Du har bes-
rettet ham , at Din Frue har sagt om ham , og han
var nær blevet bindegal. —

Pernille.

Og sandt at sige, saa var det just ikke Evangelium,
alt, hvad jeg har fortalt ham.

Henrich.

Min Herre lufte heller aldrig Munden op i den
Hensigt at forkleine Grevinden ; men jeg sagde kuns saa,
for at bringe Dig, som tog hendes Partie, ret i Har-
nisk. —

Pernille.

Hvad siger min sode Engel om mit Paafund med
Nællikepotterne ?

Henrich.

Ga Du er mig en listig Her. At bilde hende ind,
at han havde stødt dem ned med Billie.

Pernille.

Men hvad siger Du om det Indsald at faae hende
til at bringe Stykket hort ?

Henrich.

Men det var mig, som raadte min Herre at labe
sin Hæl prøve Styrke dermed. —

Pernille.

Pernille.

Nei, det er alt for loyerligt, de giøre ret nu alt hvad vi ville have. —

Henrich.

Vi maae dog tage os i agt. Kommer de efter vore Puds'er, saa er Fanden løs.

Euphron.

(Skynder sig paa Eerne bort igennem den midterste Dør.)

Pernille.

Og Comtessens Partie? det var mig, som gjorde het; men det var ogsaa mig, som kastede det over Ende.

Henrich.

Men hvad skal der nu blive af?

Pernille.

Før mig maae der blive af, hvad der vil, det er min mindste Bekymring. —

Henrich.

Du plejer dog at tage Dig det saa nær for Din Frue.

Pernille.

Ga, jeg holder nok af hende; men forstaae, saas længe der er noget at fortíene derved. —

Henrich.

Da vil det blive magert nok her i Huuset for Fremtiden. —

Pernille.

Det er ret noget Gnier-Pak.

Henrich.

Henrich.

Arrige Trolde.

Pernille.

Gid Pokker trækkes længer med dem.

Attende Scene.

Euphron, en Tiener med Lys, og De forrige.

Polidor og Leonore ere komne frem for at overruimle deres
 Folk; men da de ses hinanden, gaae de nogle Skridt
 tilbage for ikke at tale til hverandre. Pernille og
 Henrich blive stumme med et.)

Euphron.

Net saa, I har viist, hvad I fører i Skiolde.
 Herstabet har hort alt, og I kan vente Drifkepenge
 efter Fortieneste. —

Henrich.

Jeg lod ogsaa Munden løbe i en usykkelig Tid.
 (løber ud.)

Polidor.

Skelm! Du skal betale mig det.

Pernille.

Det er første gang jeg har taltaabenhiertet; men
 Sandhed er ilde hørt.

(løber ud.)

Polidor.

Assum! Wie fun.

Euphron.

De snedige! Jeg har nok tænkt at Skylden var
 deres; men i Steden for at bebreyde dem deres Unders-
 fundige

fundighed, saa vil jeg haabe, at Sandheden, som nu er opdaget, vil let bringe et Forliig tilveye.

Polidor.

Ah ! Euphron, jeg er ude af mig selv af Forbitrelse. —

Euphron.

De bør meget mere være ret vel fornøjet. De har nu selv hørt, hvad jeg saa ofte har sagt Dem. Denne Dame har det beste Hjerte. Hun fornærmer ingen, altermindst en Svoger, sem Dem, hvilken det heele Huis er saa meget skyldig.

Polidor.

Himlen kiender best; hvor kier jeg har dem alle: jeg elsker disse Born, som om de vare mine egne, og det smørter mig, at jeg ikke nyder Gienkierlighed. —

Euphron.

De hører nu selv, Frue Grevinde.

Leonore.

Jeg er ikke ubillig, jeg skionner paa Fortjeneste, og har lært at være taknemmelig; men naar jeg ogsaa mærker, at man vil drille mig —

Euphron.

De har selv hørt, hvem der har drillet Dem. Tiesesefolkene.

Leonore.

De Troelose ! men skal de slippe saaledes ?

Polidor.

Polidor.

Nei, vist ikke. (til en af Tienerne.) Gaae strax og
lad Politiet paa mit Ansvar bringe dem i Fængsel. —

Tieneren. (for sig.)

Det Pak! det er mig kert. Det var, som om
de regierede det heele Huus.

(han gaaer.)

Leonore.

Vi skal da flotte hersra med det allersørste?

Polidor.

Det vil ikke giøres nødig, naar man frasalder den
Sag, man har anlagt imod mig. —

Euphron.

Hvad Sag? Hvad flotten? Alting er nu forbi,
alting forligt. Den velsignede Fred smiler igien ad os. —

Polidor.

Og Comessens Brællup? bliver det fuldbyrdet?

Leonore.

Jeg har intet derimod.

Polidor.

Naar saa er Frue Svigerinde —

Mittende Scene.

Lelio, og De forrige.

Lelio.

Min Moder! hvor er Rosaura?

Leonore.

Formodentlig i sic Kammer, —

Lelio.

Lelio.

Jeg har søgt hende overalt; men der er hun til-s
forladelig ikke. —

Leonore.

O! Himmel! jeg lyksalige! gesvindt —
(hun vil gaae.)

Polidor.

Vie lit Frue Grevinde. —

Leonore.

Min Datter —

Euphron.

Vie dog, vi vil snart finde hende.

Leonore.

Hvorledes? —

Lelio.

Himmel og Jord! hvor er min Soster?

Polidor.

Jeres Soster er i min Varetægt.

Lelio.

Her ere de fornødne Papirer. I morgen gaaer
hun i Kloster.

Polidor.

Jeres Soster er gift —

Euphron.

Og lader sig ikke meere indeslutte. —

Lelio.

Hvorledes? Af hvem? uden mig? hun skal dø
for min Haand. —

Polidor.

Vie —

Tyvende

Tivende Scene.

Leander med Kaarden i Haanden, De forrige,
siden en Tiener.

Leander.

Jeg forsvarer hende. —

Lelio.

Hvilken ublue Omgang! den skal hævnes. —

Polidor. (til Lelio.)

Jeg maae undres over, at I tor bruge slig Dris-
stighed i mine Værelser. —

Lelio.

Jeg maae undres over, at De tiltager Dem en
saadan Net over min Søster. —

Leonore.

Bring Dit Sind i Noelighed, min Son, og hør
mig. Grev Polidor er ikke vores Uven —

Tiener.

Maadige Herre!

Polidor.

Hvad har Du at sige?

Tiener.

Henrich og Pernille har taget Flugten. —

Polidor.

Det er mig ret ukiert —

Tiener.

Men Politiet, som jeg har sagt altting, har snusec
dem op, og bragt dem i Førvaring.

R

Polidor.

Polidor.

De Fal blive straffede.

Tiener. (for sig.)

Dette bliver tillige en lille Lærdom for mig, ikke
at tale ilde om Herskabet, eller sætte dem sammen.

(gaaer.)

Leonore.

Ga, min Son, fra dem kommer al den Sladder.
Henrich har ophidset sin Herre imod mig. Pers-
nille har ophidset mig mod Greven. Jeg har selv hørt
Sammenhængen med disse mine Øren. Vi ere nu Ven-
ner igien, og Du maae ikke sætte Dig imod denne Fred,
som vi især kan takke Hr. Euphron for.

Euphron.

Ga, min Herre, det har været mit ivrigste Ønske,
og Lykken har staet mig bie. Lad mig ingen Hindring
finde fra Deres Side. Jeg beder Dem. —

Lelio.

Og min Søster ægter Baron Leander ?

Polidor.

Hvad kan I have derimod ?

Leander.

Er jeg ikke saa god Cavalier som De, har jeg
ikke Deres eget Lovte ? —

Euphron.

Vi har nok seet hende, kom kun nærmere, unge
Froken, var ikke undseelig. —

En.

Første og tyvende Scene.

Rosaura, og De forrige, siden en Tiener.

Rosaura.

Min Moder, tør jeg haabe Forladelse. —

Leonore.

Tael ikke meere derom, alting skal være glemt. —

Leander.

Made jeg da modtage denne Haand, mit Livs Lyk-
salighed, i Deres Mærverelse ?

Leonore.

Dermed er jeg vel fornøjet. —

Lelio.

Og min Søster formodentlig ogsaa ? —

Rosaura.

Som en Dronning. —

Lelio.

Jeg siger ikke et Ord; jeg hanber Du kan og
saa tie.

Rosaura.

Du har talt, saa lenge Du har funnet, min Broe-
der, og jeg skal vist ikke tie, isald Du ved noget uan-
stændigt nødte mig til at tale. —

Lelio.

Vær kun ikke bange. —

Leonore.

Hvad vil alt dette sige ?

R 2

Lelio.

Lelio.

Det er en lille Spøg af min Søster. —

Tienier.

Procurator Actenfresser er her med sin Fætter. —

Lelio.

Erader han sig melde til Dem?

Polidor.

Ga, den ærlige Mand vilde tiene os begge. Søg ham, at han kan gaae og aldrig sætte sin Fod i mit Hus. —

Lelio.

Søg ham det samme fra mig!

Euphron.

Saa kan jeg da haabe, snart at see det Oprør dæmpet, hvori dette Huns har været. Huns-Klammer ere de verste af alle. De komme som øfest af ubetydelige Aarsager, og Tieneste-Folk pleye de fleste Tider at puste til Silden. Nedrigre Hyktere komme under dertil, og oprigtige Venner slukke den ud. En Velsonning vil jeg vente for min Rose, at De alle, hver i sær, vil giøre Deres til at vedligeholde Fred og god Forstaælse, uden hvilke det er umueligt et Hus kan blomstre. —

Ende.

DON

Don Juan,

eller

Den Ugudelige.

Comoedie i Fem Aeter,

oversat efter

Molieres Comoedie,

Don Juan

ou

Le Festin de Pierre.

N s

Per.

Personerne:

Don Juan, en Son af D. Louis.
Sganarell, Don Juans Kamertiner.
Donna Elvire, Don Juans Frue.
Gusman, Donna Elvires Tiener.
Don Carlos, } Donna Elvires Brodre.
Don Alfonse, }
Don Louis, Don Juans Fader.
Karen, } to Bonder-Piger.
Maren, }
Peer, en Bonde-Karl.
Commandantens Stotte.
Henric, }
Ragotin, } Don Juans Tienere.
Monsieur Knapingal, en Knapmand.
Et Spiegel.

Første

Første Act.

Første Scene.

Sganarel, Gusman.

Sganarel. (med en Tobaks-Danse i Haanden.)

Aristoteles og Philosophien maae sige hvad de ville, saa er der dog intet, der kommer imod Tobak: den er honette Helkes Hoved-Passion: og hvo, som lever uden Tobak, er ikke værd at leve: den ikke allene fornyer og renser Hiernen, men den over os endogsaa i Dyden, og man lærer ved den at blive maneerlige Folk; Seer man ikke hvor den giver Anledning til Omgjengelighed i Selskab, ved at tage og give deraf paa alle Sider? man bier ikke engang, til Folk beder derom, men man forekommer deres Ønske: saa vist er det, at de, som bruge Tobak, faae ved den honette og dydige Tanker. Men nok om den Snak, lad os komme til vor forrige Discours igien: Saa er det dog vist, min kiere Gusman, at Donna Elvire, Din Frue, foruroes liget over vores Vorreise, har strax givet sig paa Reisen efter os, og henbes Hierte, siger Du, som min Herre har vidst alt for stært at indtage, har ikke kunnet være i Noelighed, førend hun kom her at søge ham

op; vil Du at jeg i Fortsælighed skal sige Dig min Meening derom? Da frygter jeg, at hun bliver kuns set belønnet for sin Kierlighed; at hendes Reise paa dette Sted vil kun føre lidet Nutte med sig, og at I havde gjort bedre aldrig at flytte en God her hid.

Gusman.

Siiig mig dog, Sganarel, jeg beder Dig, hvad kan indjage Dig en saadan Frygt, hvoraf Du spaer dette Onde? har Din herre i saa Fald aabnet sit Herte for Dig? har han sagt Dig, at han havde en slags Kold sindighed for os, som har trunget ham til at reise bort?

Sganarel.

Ney, men jeg seer nok hvor hen vil, jeg begriser nok hvad Udfald Sagerne ville faae; og uden at han har aabnet sit Herte, torde jeg næsten vedde at det bliver Slutningen; jeg kunde maaske tage seil; dog fort sagt: Erfarenhed har i deslige Ting vel funnet give mig nogen Oplysning.

Gusman.

Hvorledes! denne usorventede Bortreise er en Ustroeskab af Don Juan? kan han begaae dette Meenceserie, uagtet Donna Elvires reene Kierlighed?

Sganarel.

Nei, men han er ung endnu, og har ikke det Med.

Gusman.

En Person af hans Stand skulde begaae saa nesdrig en Gierning?

Sganarel.

Sganarel.

En Person af hans Stand! det er en artig Snak;
Skulde hans Stand hindre ham fra Ting —

Gusman.

Men det hellige Ægteskabs Baand forbinder dem.

Sganarel.

O stakkels Gusman! her min Ven! troe mig, Du
veed endnu ikke hvad Don Juan er for en Karl.

Gusman.

Jeg veed, sandt at sige, ikke hvad Karl han kan
være; om han virkelig skal kunne have begaet denne
Troelsshed imod os; jeg begriber ikke, hvor han efter
saa stor udviist Kierlighed og Utaalmodighed, efter saa
mange sterke Bekræftelser og Forpligtelser, efter at have
udost saa mange Suk og salte Taarer, skrevet saa man-
ge Kierligheds Breve, aflagt saa mange Eder, viist saa
stor Attraae og Uroelighed i sit Sind, ja endog i sin
Ejers Hestighed forgrebet sig imod et Klosters hellige
Love, alt for at faae Donna Elvire i sine Hænder: jeg
kan ikke begribe, siger seg, hvor han efter alt dette,
skulde have det Hiertet i sit Liv, at gaae fra sit Lovte
og Ord.

Sganarel.

Da kan jeg uden stor Hovedbrud begribe det, og
kiendte Du Karlen saa sandt, da skulde Du see, at det var
en let Sag for ham: jeg siger ikke dersor, at han har
forandret sit Hiertelav til Elvire; thi derom har jeg
ingen Vished endnu; Du veed at jeg efter hans Ordre
reiste i Forveien, og efter hans Ankønst har han ikke

indladt sig t' nogen Samtale med mig : Men for Sikkerheds skyld vil jeg sige Dig, (dog imellem os) at Du seer i Don Juan, min Herre, den største Skielm, Jordens kan hære, et galt forstyrret Menneske, en Hund, en Satan, en Tyrk, en Kætter, som troer hverken Himmel eller Helvede, eller Dievel, som lever sin Tid hen, ret som et vild usornustig Beest, et Epicureisk Svin, en virkelig Gordanapalus, som lukker Øjnene til for alle de Formaninger, man kan give ham, og agter Troen for Vorne-Spil: Du siger mig, at han har øgtet Din Frue: troe mig, at han havde giort meer for at syldestgigre sin Begierlighed, og at han med hende gierne havde øgtet Dig, sin Hund og sin Kat; at Slutte Egteskab koste ham intet, og han betiener sig af intet andet Middel for at vinde Hruentimmere: han er færdig at øgte hrem der forekommer ham, Fruer, Honsfruer, Vorgerdøstre og Bonderpiger ere ham alle lige gode, intet er ham for koldt eller for varmt; og om jeg sagde Dig alle deres Navne, som han paa adskillige Steder har givket sig med, saa vilde det blive et Neglister, som varede til i Aften: Du falder i Forundring og Skister Farve over denne Tale; det er dog kuns et Udkast af hans Person: Penselen skulde meere bruges, om hans Portrait skulde bringes til Fuldkommenhed; men nok er det, han gør intet got for Himlen hævner sig engang over ham paa en skrækkelig Maade. Jeg ønskebe heller at være Handen i Bold, end hos ham; thi han lader mig see saa mange forskrækkelige Ting, at jeg var tilfreds han var, jeg veed ikke hvor. En stor Herre, som er et ugudeligt Menneske, er en forsædlig Ting: jeg maae være ham troe imod min Vilie.

lie. Frygten gisr mig nidskær, jeg maae tage min For-
nust sangen, og ofte sige: det er vel giort, som jeg i
mit Hiertre har stor Afskye for. Men der seer jeg ham
gaae at spadsere, vi maae stilles ad: Hør! dette har
jeg betroet Dig i stor Fortroelighed, og det er kommen
mig for hastig af Munden, men skulde der komme ham
noget for Dren deraf, sagde jeg reent ud, det var
Løgn.

Anden Scene.

Don Juan, Sganarel.

Don Juan.

Hvem var det, der talede med Dig? det kommer
mig for, som det var Gusman, Donna Elvires Tiener.

Sganarel.

Det er ungesær saa!

Don Juan.

Hvad? er det ham?

Sganarel.

Ja ret ham selv.

Don Juan.

Maar kom han her til Byen?

Sganarel.

I Saar Astes.

Don Juan.

Eil hvad Ende er han kommen her?

Sganarel.

Sganarel.

Jeg troer nok Herren selv kan viide, hvad ver
foruroeliger ham.

Don Juan.

Det er nok vores Vorreise?

Sganarel.

Gandste rigtig! den stakkels Karl er gandste allara
meret derover, og spurte mig om Alarsagen dertil.

Don Juan.

Hvad svarede Du ham da?

Sganarel.

At Herren havde intet talet med mig derom.

Don Juan.

Men hvad er Dine Tanker? og hvad synes Dig
vel derom?

Sganarel.

Jeg meener, uden at gisre Herren Uret, at han
har nye Kierlighed i Hovedet.

Don Juan.

Meener Du det?

Sganarel.

Ja.

Don Juan.

Virkelig Du tager ikke seyl, og jeg tilstaaer, at
en anden Skønhed har saaledes indtaget mig, at jeg
tænker ikke mere paa Donna Elvire.

Sganarel.

Sganarel.

O Gud see Lov! jeg kiender min Herre paa mine
Fingre, og jeg veed, at haus Hiere er et af de usta-
digste, der kan være til i Verden, som fornøyer sig ved
at løse sig af eet Baand, for at slutte sig i et andet,
og keedes ved at staae stille.

Don Juan.

Men synes Du ikke, jeg har ret at bære mig saa-
ledes ad?

Sganarel.

Hvordan Herre?

Don Juan.

He! hvad, tal?

Sganarel.

Herren har ret, siden han saa vil have det, og jeg
tor intet sige derimod, ellers kunde jeg kan see giore
nogle smaa Indvendinger derimod.

Don Juan.

Nu, jeg giver Dig Forlov at sige Din Meening
derom.

Sganarel.

Eftersom det er mig tilladt, saa vil jeg sige Her-
ren reent ud, at jeg paa ingen Maade bisfalder hans
Levemaade, og at jeg holder det lidertligt og skammeligt
saaledes at elsker isteng, som man gør.

Don Juan.

Hvad! vil Du, at man saaledes skal binde sig til
den første Skønhed, som indtager os, at vi deraf
skulle

skulle saa got som slae os fra Verden, og ikke have
 Dyne til at see nogen anden med; det er en herlig Ere
 at rose sig af at være croe, at begrave sig i en
 Passion, og i sine beste Ungdoms Aar ikke at kunne
 vase sig empfindlig mod andre Skionheder, som maatte kom-
 me os for Dyne: Nei, nei, det er kuns Taasser, som
 blive bestandige; alle smukke Fruentimmere have Retighed
 til at indtage os, og den Fordel, som een kan have for
 den anden i at komme først, bør dog ikke berøve de
 andre de retmæssige Fordringer, sem de alle har til
 vore Hierter. Skionhed indtager mig, i hvor jeg finder
 den, og jeg underkaster mig med Fornoielse dens angemis-
 me Herredome; om jeg endskont er bunden til een, saa
 forbinder dog den Kierlighed, som jeg har til et smukt
 Fruentimmer, mig ikke til at giøre de andre Uret. Jeg har
 Dyne til at see alle de andres Fortrin med, og jeg giver
 enhver de Retigheder, som Naturen forbinder os til at
 give dem. I hvorom alting er, kan jeg ikke nægte nogen,
 som jeg finder at være elseværdig, mit Hierter, og saasuar
 et smukt Ansigt fordrer det af mig, giver jeg det bort, om
 jeg end havde Tusinde. Og foruden dette, har Kierligh-
 heden, naar den er nye, store Behageligheder hos sig, eg
 Forandrings er den største Godhed deri. Hvad Fornoielse
 er det ikke, at kunne ved en Hoben Kierligheds:Forplig-
 tesser forsore et smukt ungt Fruentimmers Hierter, og at
 kunne see Dag for Dag, hvor man vinder hende meer og
 meer; at kunne ved idel Overhæng, Sukken og Græden faae
 Bugt med hendes Kydshed, som ugierne overgiver sig; haade
 med det onde og gode at kunne trænge sig igennem de smaa
 Forhindringer, som hun kan sætte os i Veyen; at kunne over-
 vinde de Samvittigheds:Skrupler, som hun gior sig en Ere
 af,

af, og at kunne saa usormerket føre hende hen, hvor man vil have hende. Men naar vi saa ere blevne Messere over hende, saa er det beste til Ende, saa har man intet meer at sige, eller at ønske sig, og man kunde da snart blive dysset i Sovn ved saadan stille Kierlighed, om ikke en nye Skionhed kom og opvækkede vor Begierlighed og gav os Leilighed til at erhverve et nyt Bytte. Med et Ord: intet er saa angenemt, som at kunne vinde Seyer over den Modstand, som et smukt Fruentimmer kan giøre, og jeg har i den Henseende Seyervindernes Sind, som flyve fra een Seyer til en anden, og kunne ikke styre deres Altræae. Der er intet, som kan standse min heftige Lyst og Begierlighed, og jeg mærker, at jeg har et Hierge til at elsee heele Jorsden med, og jeg ønsker ligesom Alexander, at der var endnu en anden Verden, at jeg og der kunde giøre nogle Elskovs Crobringer.

Ganarel.

Vohausend! hvor kan han staae og præke, man fulde snart tænke, at han havde lært det uden ad, eller at han stod og læste det af en Bog.

Don Juan.

Hvad har Du at sige derimod.

Ganarel.

Saa men jeg har at sige, jeg veed ikke hvad jeg skal sige derimod; thi Herren veed at dreye Meeningen saadan om, saa det lader, som han havde Ret, da det dog er vist, at han har Uret. Jeg havde de smukkeste Indfald af Verden, men den Tale han har holdt, har bragt alting i Bilderede for mig: Jeg vil sætte det op til en anden gang, saa vil jeg give mine Tanker skrifstlig, naar jeg vil disputere med Herren.

Don

Don Juan.

Deri gør Du meget vel.

Sganarel.

Men Herre, maatte jeg vel endnu engang betiene mig af den Tilladelse, han har givet mig til at tale hvad jeg vilde, for at sige ham, at jeg er noget forarget over det Levnet, han fører.

Don Juan.

Hvad ! hvordan Levnet fører jeg ?

Sganarel.

O et meget got og upaaflageligt, som for Eempel, saaledes at gifte sig hver Maaned, som han gør.

Don Juan.

Ga kan der vel noget være mere behageligt ?

Sganarel.

Det er sandt nok, jeg finder det selv angenemt og behageligt nok, og jeg skulde selv kunne vænne mig dertil, om der var intet ondt deri; men Herre, saaledes at spille Giek med Egteskab, som —

Don Juan.

Oh, kier Du Dig kuns intet om det, den Sag skal jeg nok selv vide at asgiøre, uden at Du bekymrer Dig derom.

Sganarel.

Saa men Herre ! Skiemt passer sig her meget ilde.

Don Juan.

Hør Slyngel! har jeg ikke sagt Dig, at jeg ikke kan lide Dine Prækener.

Sganarel.

Sganarel.

Geg taler ikke heller til Herren, Gud bevare mig bres fra : Han veed nok, hvad han gior ; og om han er noget ryggeslos, saa har han nok sine Aarsager : men der ere visse Folk i Verden , som ere urimelige, uden at vide selv hvorfor og egensindige, fordi de troe, at det lader dem vel, og havde jeg saadan en Herre, da vilde jeg sige ham lige i Øinene : Det staer jer vel an, Jusle Leerkar og Madike, som I er. (Jeg taler til den Herre, som jeg skulde have) Det staer jer vel an at spille Gieb med det , som alle Folk har Respect og Erbodighed for. Meener I, at, fordi I er af Rang og Verdighed, fordi I har et smukt cafferet Haar, smukke Plumas er paa jer Hat, en galoneret Klædning og andre smukke Ting paa jer. (Det er ikke til Herren, jeg taler, men til den anden.) Meener I, siger jeg, at I dersor er bedre, end en anden; at alting er jer tilladt, og at man ikke tor sige jer Sandheden; lar af mig, som er jer Tieuier, at ryggeslose Folk aldrig faae en god Ende — og at —

Don Juan.

Hold Mund , siger jeg.

Sganarel.

Hvad har Herren at sige mig ?

Don Juan.

Dette, at en nye Skionhed ligger mig paa Hiertet, og at jeg, indtagen af hendes Yndighed, har esterfuldt hende til denne Bye.

Sganarel.

Men Herre, frugter han intet for Commendanten, som han slog ihel for 6 Maaneder siden.

S

Don

Don Juan.

Hvorfør skulde jeg frugte, slog jeg ham ikke got ihiel ?

Ganarel.

Så meget got, han har ikke Marsag til at beklage sig.

Don Juan.

Og jeg har jo faaret min Oprisning.

Ganarel.

Heel vel, men det kan ikke dæmpe den Empfindlighed hans Familie og Venner har derover, og —

Don Juan.

Ei lad os ikke tænke paa det Onde, som kan hændes os, lad os heller tænke paa, hvad der kan fornoie os; den Person, jeg taler om, er et ungts forlovet Kruentimmer, meget smuk, og hun er blevet ført her hid af hendes tilkommende Brudgom. Jeg saae ved en Hændelse disse to forlakte Folk 3 a 4 Dage førend de reiste; men aldrig har jeg seet to Personer saa vel forniede med hinanden, og som lod see meer Kierlighed end de: dens kiendelige Hestighed bevægede mig strax, jeg blev slagen derover og min Kierlighed begyndte af Galoufie. Jeg kunde ikke længer taale at see dem saa vel foreenet sammen. Den Fortrydelse, jeg havde derover, formeerede meer og meer min Begierlighed, da jeg forestillede mig en inderlig Fornsielse af at kunne stiske Urenighed imellem dem, og bryde den Forening, hvorved mit forlakte Hjerte fandt sig fornærmet; men hidindtil har al mit Arbeide været forgives, og jeg har i Sinde at drive Sagen til det yderste; Brudgommen har sat sig for at spadsere med sin Kiereste ved Vandet, og der at tractere hende, jeg har uden at have talt et Ord til Dig derom, altting færdig, for at syldes

fyldestgiore min Kierlighed, og jeg har en siden Baad og nogle Folk paa reede Hænder, med hvilke jeg haaber at kunne bortsnappe denne Skionhed.

Sganarel.

Ey Herre! — —

Don Juan.

He, hvad vilde Du vel sige?

Sganarel.

Oh, alt hvad han gør er vel gjort, han veed at gribe Sagen ret an, der er intet behageligt til i Verden, end naar man saa kan finde paa at fornse sig.

Don Juan.

Lav Dig da til at følge med mig, og Du skal sørge for mine Gevær, at de blive bragte derhen, saa at — (han seer Donna Elvire komme) Ah ubehagelige Møde! Din Skielm, Du sagde mig intet, at hun var her selv.

Sganarel.

Herren spurte mig intet derom.

Don Juan.

Er hun taabelig, at hun ikke har taget andre Klæder paa, og kommer saaledes anstigende i sit Reise-Tog her paa dette Sted.

Tredie Scene.

Donna Elvire, Don Juan, Sganarel.

Donna Elvire.

Kan jeg vel vente mig den Ere, Don Juan, at I vil kende mig igien, eller i det mindste at I vil værdiges til at see paa det Sted, jeg staer.

S 2

Don

Don Juan.

Madame, jeg tilstaaer, at jeg er forundret over hens des Aukomst her, som jeg saa lidet ventede.

Donna Elvire.

Sa jeg mærker nok, at J ikke ventede mig, og jeg seer, at J er forundret derover, men paa en lange anden Maade, end jeg kunde forestille mig, og det kommer mig just til at troe det, som jeg tilforn ikke vilde troe; jeg maae ret undre mig over min Taabelighed og mit Hiertes Svaghed, som ikke vilde tillade mig at troe, at J var en Bedrager, som saa mange Kiendestegn nockom forsikrede mig om. Jeg tilstaaer, det var en meget taabelig, eller rettere at tale, en meget eensfoldig Gierning af mig, saaledes at gaae hen og firere mig selv, og bryde mig saa meget med at gisre mine egne Hine og Fornuft til Lognere; jeg har sogt ester Alrsager for at undskynde den Koldindighed, som jeg syntes jeg sandt hos jer, og jeg forestilte mig 100 Urimeligheder for at finde rimelige Alrsager til jeres pludselige Reise. De billige Evivlsmaal, som jeg havde om jeres Opsorrel, maatte sige mig hvad de vilde, saa forkastede jeg dog altid det, som kunde gisre jer skyldig, og horte med Fornsielse paa nogle latterlige Fabler, som kunde gisre jer igien uskyldig i mine Tanker. Men den Maade, som J tager imod mig paa, tillader mig nu ikke meer at tyvle, og det Dickest J tog imod mig med, da jeg kom herind, underviser mig om meer, end jeg skottede om at vide: ikke desmindre skulde det dog være mig en Fornsielse, at høre af jer egen Mund Alrsagen til saadan Reise: Tael dog, Don Juan, jeg beder jer

ser derom, og lad os høre hvorledes I kan undskyde jer.

Don Juan.

Madame, der stager Sganarel, han veed hvad der er Aarsag til min Bortreise.

Sganarel.

Geg Herre, jeg veed intet deraf, om han saa behager.

Donna Elvire.

Nu vel da, Sganarel, tael, det er mig lige meget, hvem jeg faaer det at vide af.

Don Juan.

(Giver Sganarel Tegn til at komme nærmere.)

Kom og tael med Fruen.

Sganarel.

Hvad vil Han, at jeg skal sige?

Donna Elvire.

Kom dog nærmere, siden de saa vil have det, og sig, hvad der har forvoldt jeres Hassige Bortreise.

Don Juan.

Wil Du intet svare!

Sganarel.

Geg har intet at svare, Herren behager at skierse med sin ringe Tiener.

Don Juan. (truer.)

Wil Du svare, siger jeg.

Sganarel.

Frue. — — —

S 3

Donna

Donna Elvire.

Hvad?

Sganarel.

(vendende sig imod sin Herre.)

Herre —

Don Juan. (struende ham.)

Dersom —

Sganarel.

Gode Frue, Seyer-Herrerne Alexander og den anden Verden er Alrsag til vor Reise, se der Herre, det er alt det jeg kan sige.

Donna Elvire.

Vil I vel være af den Godhed, Don Juan, at forklare mig disse mørke Taler.

Don Juan.

Skal jeg sige hende Sandheden, Madame, saa —

Donna Elvire.

Oh hvor veed I set at forsvare jer for en Højsmand at være, som bør være vant til sligt: jeg ynfes over jer, nu jeg seer I er saa raadvild, hvil bliver I ikke fortrydelig over min Tiltale, hvorsor fører I ikke at I har altid et Sind og eens Kierlighed for mig, og at intet uden Doden er mægtig til at skille jer fra mig? hvorsor siger I ikke, at Sager af den yderste Vigtighed have tyunget jer til at reise saa hastig bort, uden at give mig Udderretning derom? at I maae imod jer Villie blive her, at jeg kunde kuns reise bort igien, og at I skulde følge mig efter, saa snart det var muligt, at I havde visselig en brændende Længsel efter at nyde,

nyde min Mærvoerelse igien, og at I hørte fra mig, leed det samme, som et Legeme der er uden Siel; se saadan burde I viide at forsvarer jer, og ikke staae saa forsagt, som I gior.

Don Juan.

Jeg bekender, Madame, at jeg har ikke Gaver til at hykle, og at jeg har et oprigtigt Hjerte; jeg kan ikke sige, at jeg har samme Hjertelav til hende, som tilforn, og at jeg har en inderlig Længsel efter at kunne være hos hende igien; eftersom det er gandste vist, at jeg er reist bort for at sine hende: ikke for nogen af de Karssager, som hun tænker, men alleneste for at have en roelig Samvittighed, eg fordi jeg troede, at jeg ikke lunde leve længere med hende uden Synd; der ere komne mig nogle Scrupler i Sinde, Madame, og ved at betragte det, jeg har gjort, har jeg esterkanst, at, da jeg øgede hende, tog jeg hende ud af et helligt Kloster, hvorved hun har brudt de Løfter, med hvilke hun havde forbundet sig til det Sted, og at Himlen er meget nidskier over sligt; jeg har da en kunnet andet, end fortryde det, og frygte for Himlens billige Bredes. Derover er jeg kommen paa de Tanker, at vor Egetestab, som var funs gjort i London, ikun tilbragte os Straf fra Himmelten, og at jeg dersor burde slaac hende af Tankerne, og derved give hende Lejlighed til at gaae derhen, hvor hun kom fra; vil hun vel, Madame, sætte sig imod saa gudeligt et Forsæt, og at jeg, ved at beholde hende, skulde bringe mig Himlens Bredes paa Halsen, som —

Donna Elvire.

Ah, din Skielm, nu er det først jeg fiender Dig ret, nu, da det ikke kan tine til andet, end til at giore

mig førtvivlet; men viid at Din Udyd skal ikke gaae ustraf-
ses bort, og at den samme Himmel, som Du spiller Giæk
med, skal hævne mig over Din Troloshed —

Don Juan.

Madame — —

Donna Elvire.

Det er alt nok sagt, jeg vil ikke høre meere tale derom,
og jeg har desverre hørt for meget: det er empfindligt at
høre for meget af sin egen Skam, og i saadanne Tilfælde
bør et ødelt Hjerte tage sin Beslutning ved det første Ord,
som salder: Tænk ikke, at jeg nu skulde bryde ud i mange
Skældsord og Bebreidelser: Nei, nei, min Vrede stilles
ikke ved mange umyttige Ords Udgydelse. Hævnen allene
er mægtig til at dæmpe den. Jeg siger Dig det endnu,
Dit troelæse Skam, at Himlen skal straffe Dig for den
Hjerte-Sorg, som du gør mig, og om Himlen har intet,
som Du frygter for, saa frygt dog i det mindste for et
opirret Fruentimmers Vrede.

Sganarel.

Ah, gud han vilde omvende sig.

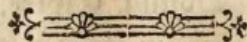
Don Juan.

(esterat have grundet lidt.)

Kom lad os sætte vort forliebte Forsæt i Værk.

Sganarel.

Hvilket forbandet Menneske har jeg dog til Herre. —

Anden

Anden Act.

Forste Scene.

Karen, Peer.

Peer,

Der kom Du saa gon meget vel tilpas. Drolen splide
de mig ad fattedes der et Knappaals Hoved i, at de jo
nær var druknet begge to.

Karen.

Var det da den sterke Wind i Morges der havde
fastet dem om med Baaden?

Peer.

Jeg skal saa marri fortælle Dig altting, Karen,
hvordan det er tilgaaet.— Jeg og den lange Hans var
neere ved Vandet og spilte Keiler; thi Du veed vel at
den lange Hans gjerne spiller Keiler, og at jeg iblant
for en Forandrings Skyld og spiller Keiler: da vi da
stod bedst og spilte Keiler, saae jeg noget plaske i Vandet,
og som Strommen drev hen imod os, jeg saae det
saan gon gandste grant, men om et Dieblik saae jeg igien
ester det, og see jeg saae intet: Hans sagde jeg da, jeg
syntes at jeg saae to Mennesker neere i Vandet. Oh,
sagde han, det har været en dod Kat eller Hund, som
de har druknet, sagde han, Du har intet vist Syn; Drolen
splide mig ad, sagde jeg, om det er ikke to Mennes-
ker, jeg har et vist Syn nok; som jeg siger Dig, vil

S 5

Du

Du vedde, sagde jeg, at jeg har seet ret, sagde jeg, og at det er to Mennesker, som svømme lige herhid. Jeg vedder, taa mig Dixelen, sagde han, at nei: tør Du vedde en Rixort derpaa, sagde jeg: det tør jeg vel, sagde han: og saa viiste han mig Pengene strax, og sagde: Det er de. Jeg vedste, at jeg var hørken fuld eller gal, jeg lagde mine Penge hos, og det lige saa kæk, som om jeg kunde have druket et Glas Brændevis; thi jeg er, gid jeg saae Skam, forvoven, jeg, og uden det vidste jeg min Sial nok, hvad jeg gjore. Hvad Kede, nerve havde vi veddet, for de kom saa nær, at de naaede Grunden, og gav os Legn til at komme dem til Hjelp, og mig til at tage mine Penge. Da det var gjort, sagde jeg til Hans, kom og lad os hjelpe dem — Drolen splide mig ad, om jeg giv, sagde han, thi jeg tabte for de Kieltringers Skuld; endelig piinte jeg ham saa længe, til han lod sig overtale, og saa satte vi os i en Baad, eg med meaen Misie hialp dem op af Vandet, saa vaade, som Muus, hi, hi, hi, og derefter bragte jeg dem hjem til vores, hvor de klædde sig gandstæ nøgne af, og torrede sig, derefter kom der nok et Par af samme Folge, som havde reddet sig selv, saa kom siden Maren til dem, og hende kastede de alle et venligt Die til. Saadan er heele Historien.

Karen.

Siger Du ikke, Peer, at der er een af dem, som seer bedre ud, end de andre.

Peer.

Jo, det er Herren, det maae være en stor Mand; thi han har Sølv paa sig fra Top til Lane; De, som tineer

tiener ham, ere ogsaa Herrer; Men saa stor en Herre,
som han og er, saa havde han saa marri druknet, havde
jeg ikke været ved Haanden.

Karen.

Ah! Tænk engang!

Peer.

Drolen splide mig ad, havde han ikke lagt i Vand-
det endnu, vare vi ei komme ham til Hielp.

Karen.

Er han da gandske nogen hjemme hos Dig endnu?

Peer.

Nei vist ikke, de klædte ham gandske om i vor Nær-
værelse. Barke dod! jeg har aldrig seet saadan Paar-
klædning, og hvilken Dievels hohen Historier og Din-
geldangel har de Hoffolk ikke paa sig. Jeg kunde drukne i
det, og jeg var færdig til at tage baade Nose og Mund
ved at see det. Tænk engang, Karen, de har Haar,
som intet sidde fast paa Hovedet, og dem sætte de paa,
ligesom jeg kan sætte min forede Lue paa. I deres
Skorter har de saa store Ærmer, at Du og jeg giers-
ne kunde bygge og hoe deri. Deres Kjoler staae saa
stive om dem, som Fruens stoppede Skort. De har
et Halsbaand, som vor Porthund. Deres Liv er saa
indkueben, at de gaae og gabe for at tage Veiret. Ja
endtil deres Skoe, saa knibe de Goden saa ind vermed,
at sit jeg saadan et par Skoe paa, salst jeg vist nok
om og brækede min Hals i tu.

Karen.

Karen.

Jeg maae saa gi hen og see det, Peer!

Peer.

Oh, tsv lidt, Karen, jeg har noget at sige Dig.

Karen.

Nu, hvad er det?

Peer.

Veed Du hvad, Karen, jeg fager engang lse op
for en fuld Sæk, som de siger. Du veed jeg kan nok
lide Dig, og har i Sinde at tage Dig til min Kone:
men skal jeg sige min Sandhed, saa er jeg intet tilfreds
med Dig.

Karen.

Hvornu! hvad vil det sige?

Peer.

Det vil sige saa meget, at Du gisr mig Hoves
det kruset.

Karen.

Hvormed da?

Peer.

Du holder jo intet af mig, dit Skarn!

Karen.

Intet andet end det.

Peer.

Ta intet andet end det, er det ikke nok det?

Karen.

Jeg kan intet slide, Peer, at Du kommer saa altid
med det samme og samme,

Peer.

Peer.

Saa gon, jeg saaet vel komme med det samme og samme, siden det altid er det samme og samme med Dig, var Du ikke saa, saa var jeg ikke saa.

Karen.

Men hvad Handen vil Du have af mig?

Peer.

At Du skal holde en Klat af mig.

Karen.

Det gør jeg jo eg.

Peer.

Du gør Handen, skont jeg gør alt hvad jeg kan for at vinde din Kierlighed. Der gaaer aldrig noget Market forbie, jeg jo klober noget at forcere Dig, skont Du aldrig erindrer mig derom: Skal der hentes noget i Byen, lobet jeg, som Handen var i Hælene paa mig, for at bringe Dig det i en Hast. Jeg klober Almanak allene for at vide Din Navne:Dag, og skasse Dig Dands og Spil paa den Dag. Men der er ikke mere Holesse i Dig end i en Steen. Det er, Dævlen fare i Handen, hverken smukt eller klokt, at være saa kold mod dem, der har det saa heede for os, seer Du vel det.

Karen.

Nu i tusind Pokker, elsker jeg Dig ikke ogsaa,

Peer.

Ja Du elsker paa en feed Maade.

Karen.

Hvordan vil Du jeg skal bære mig ud?

Peer.

Peer.

Saadan, som man bør sig ad, naar man elsker,
som man bør.

Karen.

Elsker jeg Dig ikke og, som jeg bør?

Peer.

Nei vijt ikke; thi naar saa er, lader det sig see i
Gierningen, og man givt den man elsker tusinde Cres-
dentser. See engang hvor heedt den store Maren har
det for den unge Thomas. Hun er altid om ham, og
logriger for ham, og lader ham aldrig i Roe. Maar
hun gaaer ham forbi, trofker hun ham i Haanden: og
forleeden Dag, da han sad paa en Steen ved hende,
trak hun ham need til sig: see, det kan man kalde Kier-
lighed. Men Du taler aldrig et Ord til mig: Du er
ligesom et Stykke Træ, og jeg kunde gaae Dig ti gan-
ge forbi, uden at Du fulde røre Dig af Stedet, for
enten at spøge med mig, eller sige mig et eeneste venligt
Ord. Det er, gid jeg saae Skam, ikke ret, at være
saa koldstindig mod den, der elsker Dig saa inderlig.

Karen.

Ja, mit Sind er nu ikke anderledes, hvad kan
jeg til det?

Peer.

Hvilket forbistret Sind er da ikke det. Maar man
kan lide Folk, lader man dog see nogen Tegn dertil.

Karen.

Snik, Snak, jeg elsker Dig saa meget, som jeg
kan, og er Du ikke tilfreds dermed, kan Du søge Dig
en

en anden op, som Du bedre kan finde din Reigning
ved.

Peer.

Nei holdt, er det min Tak, jeg skal have? Men
om Du elskede mig, kunde Du vel tale saa?

Karen.

Hvi kommer Du da med Din unyttige Sladder
at bryde mit Hoved.

Peer.

Ei nu: hvad omt gisr jeg Dig, jeg anmorder Dig
jo kuns om lidt Kierlighed.

Karen.

Lad mig da være og plag mig ikke meer, det skal
komme, naar Du mindst venter det.

Peer.

Giv mig da Din Haand derpaa, lille Karen.

Karen.

Der har Du den.

Peer.

Lov mig, at Du vil herefter elске mig meere.

Karen.

Giv Tid, saa skal Du faae, hvad Du vil have
Peer, er det Herren, som Du talede om for?

Peer.

Sa det er ham selv.

Karen.

Ei han seer fin ud, det var Skade, om han skulde
have druknet.

Peer.

gaaer ikke med min nei Peer.

Havel! jeg kommer strax igien. Jeg gaaer kunghen at drikke et Glas Brændevin, for at vedergrave mig, efter det arbeide, jeg har haft.

Aanden Scene.

Don Juan, Sganarel, Karen.

Don Juan.

Udsaldet blev ikke efter Ønske, Sganarel, og den stærke Storm har tillige med Baaden fuldkastet vor Project. Men skal jeg sige Dig Sandheden, saa kan den kionne Hunde-Pige, vi nys har seet, nok oprette Skaden, og jeg har suadet hos hende saadan Behageligheder, sem nok kan forslindre den Fortrydelse mit Projects slette Udsald har foraarsaget mig. Dette skal i det mindste ikke slaae mig fejl; thi jeg har allerede sat mine Sager paa saadan fod, at jeg ikke skal længe sukke, inden jeg faaer min Villie med hende.

Sganarel.

Jeg kan ikke noksom forundre mig over Herren, thi neppe ere vi slapne af een stor Fare, som truede os med Doden, forend han, isteden for at takke Himlen for den ham beviiste Maade, siger med sin Kamelige og uguadelige Opforsel at bringe sig dens Breede paa Halsen igien, og den nye Kierlighed, som —

Don Juan.

Hold Munden, din Skurk, Du veed ikke hvad Du siger.

Sganarel.

Sganarel.

Min Herre veed nok hvad han gør.

Don Juan. (bliver Karen vær.)

Ah Sganarel, hvor kommer denne Bonde-Pige fra: har Du vel i dine Dage set noget deiligere, og finder Du hende ikke nok saa kion som den anden?

Sganarel.

Jo vist. Der har vi igien noget nyt.

Don Juan.

Hvad kan jeg tilskrive den Lykke af Seres anges nemme Mode, min Engel? Kan man og paa Landet blant Træer og Skove finde saadanne Skønheder?

Karen.

Som De seer, min Herre.

Don Juan.

Er I fra denne Bye, med Forlov?

Karen.

Ta jeg er saamen.

Don Juan.

Boer I ogsaa der?

Karen.

Ta jeg gør, gode Herre.

Don Juan.

Hvad hedder I, om jeg mane spørge?

Karen.

Karen til Dieneste.

Z

Don.

Don Juan.

Ah, hvilket deiligt Menneske! hvor ere hendes Dine
gjennemtrængende?

Karen.

Herren gør mig gandstæ skamfuld.

Don Juan.

Undsee jer intet ved at høre Sandhed! Sganarel,
hvad siger Du vel om hende! kan der vel være noget
smukkere til i Verden! vend jer lidt om, min Dukke.
Ah, hvilken vel proportioneret Tælle! Hovedet lidt i
Været, om jer saa behager: ah, hvilket Engle-Ansigt!
Luk Dinene ret op: Ah hvor ere de levende! Lad mig
se jeres Tænder: Ah hvilke Elsenbeens Passisader! og
hvor ere de Lipper kysselige! Jeg er gandstæ slagen, og
jeg har aldrig seet saa deiligt et Menneske før.

Karen.

Det behager Herren saa at sige, og jeg veed ikke
om han gør det for at fixere mig.

Don Juan.

Jeg fixere jer! Gud bevare mig deraf, jeg holder
alt for meget af jer dertil, og det er af Hiertets Ops-
rigtighed jeg taler.

Karen.

Er det saa, da er jeg Herren dersor megen Tak
skyldig.

Don Juan.

Aldeles intet. I er ingen uden jer egen Skion-
hed dersor Tak skyldig.

Karen.

Karen.

Dette er alt for vel sagt for mig, gode Herre,
og jeg veed ikke hvad jeg skal svare dertil.

Don Juan.

Betrægt engang hendes Hænder, Eganarel.

Karen.

Phy, gode Herre, de ere jo saa sorte som Jord.

Don Juan.

Ei hvad siger I nu, de ere jo de smukkeste Hæn-
der af Verden, tillad mig at kyss dem paa det samme.

Karen.

Herren gior mig al for stor Ere, havde jeg vidst
det noget for, skulde jeg saamen have toet dem i Søbe.

Don Juan.

Siig mig engang, min deilige Karen, er I gift?

Karen.

Nei jeg er ikke, gede Herre, men jeg skal med den
første giftes med min Naboe-Kones, Mettes, Son,
Peer.

Don Juan.

Hvad! saa deiligt et Fruentimmer, som I er, skulde
blive en Bonde-Kone! nei, det var at vanhellige saa
megen Skionhed, og I er ikke sed til at boe i en Lands-
by. I fortienner visselig en bedre Lykke, og Himlen,
som vel kionner dervaa, har expresse fort mig her hid
for at hindre dette Egefestab, og for at sætte den Pruis

paa jer Skionhed, som den fortiner; thi jeg elsker jer af mit inderste Herte, skonne Karen, og det beroer paa jer alleme, om I vil lade mig fare jer fra dette Slette Sted, og sætte jer i den Stand, I for lange siden burde være i. Denne Kierlighed kommer vel noget hastig, men, deilige Karen, det er en Virkning af jeres usortnigelige Skionhed, og jeg elsker jer saa meget i et Qvarter, som en anden i et halvt Aar.

Karen.

Meener De og det De siger, gode Herre. Jeg ved snart ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad, naar De taler; thi det De siger, er meget behageligt, og jeg vilde hertelig gierne troe det: men man har sagt mig, at man set intet kan troe store Herrer, mindst de til Hove; thi de syge kuns at forlokke de unge Piger.

Don Juan.

Jeg er ikke af det slags Folk.

Sganarel.

Det er han saamen ikke heller, det var Synd at sige ham paa.

Karen.

De kan vel selv tænke, gode Herre, at det er ingen Fornsielse at lade sig bedrage: Jeg er kuns en satlig Bonde-Pige, men jeg har min Ære meget kier, og jeg vilde heller døe, end see mig vancet.

Don Juan.

Jeg! skulde jeg vøre af saa vanartigt et Gemyt, at ville bedrage saa deiligt et Fruentimmer, som I! nei, det

bet tilled min Samvittighed mig aldrig. Jeg elsker jer, lille Karen, af et ærligt Hjerte og med velberaad Hu: og til Beviis paa hvad jeg siger, saa tilbyder jeg jer herved min Person, og vil holde mig det for en stor Lykke at faae saa deilige en Kone: Hvad større Beviis vil I forlange? Jeg er færdig til at fuldbyrde hvad jeg har sagt, naar I vil, og jeg tager ham, der staar, til Vidne derpaa.

Sganarel.

Nei, frygt kuns intet, han gister sig gierne med jer, naar I kuns vil.

Don Juan.

Ah, lille Karen, jeg mærker nok, I kiender mig endnu ikke ret: I giør mig sandelig stor Uret, om I dommer mig efter de andre. Og er der starns Mensnesker til, som søger at forlokke unge Piger, saa unddrag mig dog af deres Tal, og tvivl ei om min Optighed. Overalt er jer egen Skjønhed jer det sikreste Vant paa min Ærlighed. Saa smukke Fruentimmer, som I, tor ikke ved at frygte for Utroeskab. Jeres Slaverie er alt for livlig til at man skulde skigte om Frihed. Jeg skulde partere mit Hjerte i hundrede Stykker, om deri opsteeg den mindste Tanke, som kunde være jer fornærmelig.

Karen.

Jeg veed Marri intet, om De taler sandt eller ei, men De mager det saa, at man maae troe Dem.

Don Juan.

Saa snart I troer mig, skal I tillige befinde, at
I ikke gior uret i at troe mig. Jeg igentager mit
forrige Tilbud: Samtykker I i at være min Kone?

Karen.

Jamen, om Fader vil.

Don Juan.

Seer da, I saaer hende overtalt, min herte Karen.

Karen.

Men i hvad De gior, gode Herre, saa bedrag mig
intet; thi det var en Samvittigheds Gierning, eftersom
jeg giver mig saa paa Troe og Love.

Don Juan.

Hvad! twivler I endnu om min Oprigtighed.
Vil I at jeg skal bekræfte det med dyre Eder? at
Himlen —

Karen.

Før Guds Skyld sværge intet, jeg troer jer uden
des.

Don Juan.

Giv mig da et lille Kys til Pant-verpaa.

Karen.

O hie til vi blive giste, gode Herre, saa kan vi
kysses saa meget vi ville.

no ②

23

Don

Don Juan.

Nu vel, min deilige lille Karen, jeres Villie er
min Villie, men giv mig dog jeres Haand, og tildad
at jeg ved tusinde Kys udviser min Glæde over —

Tredie Scene.

Don Juan, Sganarel, Peer, Karen.

Peer.

(Gaaer imellem hem og stoder D. Juan bort.)

Kun sagt, kun sagt, gode Junker, om det jer saa
behager; I overuuler jer for meget, I kunde snart faae
Ondt deraf.

Don Juan.

(Stoder Peer bort igien.)

Hvor kommer denne Nærvise Slyngel fra?

Peer.

Vær saa god og skyt jer selv, og hold jer Næse
fra vore Fæste-Mær,

Don Juan.

(Bliver ved at stode ham bort.)

Ingen Allarm, Slyngel.

Peer.

Det er, Drolen splide mig ad, intet Ret saadan
at stode Folk.

Karen.

Wild in giden (stager Peer under Armen.)

Ei kan Du ikke ogsaa lade ham raade lidt.

L 4

Peer.

Peer.

Hvordan! jeg skulde lade ham raade! nei der skal
Dævlen forbyde ham.

Don Juan.

He.

Peer.

I bider jer nok ind, Junker, at fordi I er en
stor Herre, kan I cortisere med vore Koner, og kneppe
os paa Næsen oven i Kibbet.

Don Juan.

He, endnu engang.

Peer.

Ja he. (D. Juan giver ham et Drefigen.) Droten
splide mig, slaaer I mig. (giver ham endnu et.) Dæv-
len — (endnu et.) Far — (end et.) Det er mon Seel
og mit Sige ikke ret, saaledes at handle med Folk, og
det er en slet Belonning, fordi jeg reddede jer af
Stranden for.

Karen.

Nu, nu, ørgre Dig intet, Peer.

Peer.

Jeg vil ørgre mig. Maae man ikke blive gal
over fligt, eg Du er en Laptasse, som taaler saaledes
at andre holde af Dig.

Karen.

Det er andet, end Du tenker, lille Peer; Herren
har i Sinde at øgte mig, Du har ikke nødig at blive
saal bitter over.

Peer.

Peer.

Hvordan! veed Du ikke Du er forlovet med mig.

Karen.

Det gør intet til Sagen: Eller Du mig ret,
saa bør Du være glad over at jeg bliver Frue.

Peer.

Du Frue! jeg skal, Drolen splide mig ud, før vre
Halsen om paa Dig.

Karen.

Nu, nu, giv Dig tilfreds, Peer, bliver jeg Frue,
skal Du intet tæbe derved, Du skal altid bringe Ost og
Smør paa Gaarden til os.

Peer.

Jeg skal bringe Dixelen, og ikke Ost og Smør,
hvor dyre Du og vilde betale mig det. Saa lader Du
Dig saadan snakke for. Ha gid jeg havde vidst det lidt
før, jeg skulde smukt have ladt ham blive i Strandens,
og givet ham en god Steen for hans Pande-Braaf med.

Don Juan.

(nærmer sig for at slæae ham.)

Hvad siger Du, Lommel?

Peer. (gaaer bag Karen.)

Go see hvor bange de ikke er.

Don Juan. (gaaer efter ham.)

Kom frem din Pralhals.

Peer. (ved den anden Side.)

Jeg blæs ad jer.

Don Juan. (Isber efter ham.)

• • • Oh, det faaer vi at see.

Peer. (bag Karen.)

• • • Jeg har seet saadan en Karl som I før.

Sganarel.

Ei Herre, lad den arme Dævel være i Noe, det er Synd at slaae ham. Hør Kammerat, gaae din Ven og hold din Mund.

Peer.

(Gaaer forbi Sganarel med Nøverne i Siderne.)

Jo jeg tor see Karlen under Dine, jeg.

Don Juan.

Closter Haanden for at give ham et Drestigen, men han bukker sig, saa Sganarel faaer det.)

Ah, jeg skal lære din Knegt til.

Sganarel. (Seer til Peer.)

Skam faae Du dit Bagbeest.

Don Juan.

Du har fortient det for din narriske Medlidenhed.

Peer.

Jeg skal saa god gaae lige hen til hendes Kastel, og fortælle hende heele Historien.

(Gaaer.)

• • •

• • •

Don

Don Juan.

Nu bliver jeg endelig det lykkeligste Menneske paa
Jorden. Jeg vilde ikke bytte med et Kongerige. Hvad
Glæde vil det ikke blive mig at faae jer til Kone,
og hvor — —

Fierde Scene.

Don Juan, Sganarel, Karen, Maren.

Sganarel. (bliver Maren var.)

Ah, ha, ha, ha.

Maren. (til D. Juan.)

Hvad har Herren med Karen at bestille? holder
han Kierligheds Samtale med hende ogsaa? kan see.

Don Juan. (sagte til Maren.)

Nei tvertimod: hun har faaet Lust til mig, og har
staat og friet en heel Time, at jeg skulde tage hende
til Kone; men jeg sagde hende reent ud, det kunde ikke
lade sig giøre, eftersom jeg havde givet jer mit Lovte.

Karen. (til D. Juan.)

Hvad vil Maren ham?

Don Juan. (sagte til Karen.)

Hun er fortrydlig over at see mig snakke med jer:
Hun vil med Handens Magt have mig til Mand; men
jeg svarede: at hun giorde best, hun lod de Tanker fare,
eftersom jeg hadde udvalt jer til min Kone.

Maren.

Maren.

Hvad Karen?

Don Juan. (til Maren sagte.)

Hvad I end vil sige, saa hielper det intet; thi
hun har faaet det i Hovedet, og Pøkker kan ikke præke
hende det af igien.

Karen.

Hvordan Maren? siger Du —

Don Juan. (sagte til Karen.)

Det hielper ikke meer, end om I slog Vand paa
en Gaas.

Maren.

Har han — —

Don Juan. (sagte til Maren.)

Hvad vil I spilde jeres Ord paa hende.

Karen.

Teg vilde — —

Don Juan. (sagte til Karen.)

Hun er for paastaaende paa sin Meening.

Maren.

Saa min sant det er — —

Don Juan. (sagte til Maren.)

Tael intet til hende, hun er gal.

Karen.

Teg troer — —

Don

Don Juan. (sagte til Karen.)

Hvad vil I snakke med et ræsende Menneske.

Maren.

Nek jeg maae tale med hende.

Karen.

Geg saaer dog høre, hvad hun vil sige.

Maren.

Hvad —

Don Juan. (sagte til Maren.)

Jeg vedder hun siger: jeg har lovet hende Ægteskab.

Karen.

Jeg — —

Don Juan. (sagte til Karen.)

See kuns, om hun ikke siger, jeg vil have hende.

Maren.

Det er ikke ret, Karen, saaledes at falde en anden ind i Kibbet.

Karen.

Det er heller ikke artigt af Dig, Maren, at være fortrydelig over at Herren taler med mig.

Maren.

Det er mig, som Herren først har seet.

Karen.

Har han seet Dig først, saa har han seet mig sidst, og lovet mig Ægteskab.

Don

Don Juan. (sagte til Maren.)

Hvad sagde jeg? du din venske & lid daug.

Maren. Maren sagte.

Ydmigste Tienerinde, han har giort mig og ikke
Dig det Lovte.

Don Juan. (sagte til Karen.)

Sagde jeg det ikke nok.

Karen.

Gak til Bloksbierg, det er mig, siger jeg.

Maren.

Du narres for Drøg, det er mig, mig, siger jeg i
Diævels Skind og Been.

Karen.

Der staer han selv og skal give mine Ord Magt.

Maren.

Jeg lader det eg komme an paa ham, om han
tor sige, jeg far med Usandhed.

Karen.

Har Herren vel giort hende Egteskabs-Lovte?

Don Juan. (sagte til Karen.)

Ah, det siger I for at spottet mig! I haa gildquæstio

Maren.

Er det vel sandt hun siger: at Herren har lovet
hende Egteskab?

Don Juan. (sagte til Maren.)

Er det muligt I kan have slige tanker om mig?

Karen.

Karen.

Han seer dog hvor fast hun staer derpaa.

Don Juan. (til Karen.)

Kan G ikke sagte lade hende fornøie sig med Indbildungen.

Maren.

Mærker han ikke dog, hvilken Forsikring hun siger det med.

Don Juan. (sagte til Maren.)

Ei lad hende kuns snakke.

Karen.

Nei, jeg maae have Sandheden for en Dag.

Maren.

Jeg maae have Oplysning heri.

Karen.

Jeg vil, at Herren skal vise Dig, at Du tager feil, Maren.

Maren.

Og jeg vil, at Herren skal lukke Munden paa din Sladdehank og flye Dig en lang Næse at ligbe med.

Karen.

Gode Herre, stil Trætten imellem os.

Maren.

Døm i vor Sag, gode Herre.

Karen.

Nu skal Du faae det at see.

Maren.

Maren.

Nu skal Du selv faae at see.

Karen. (til D. Juan.)

Sæg frem.

Maren. (til D. Juan.)

Tæl da.

Don Juan. (svarer dem begge.)

Hvad vil *I*, jeg skal sige ? *I* foregive begge to ;
at jeg har lovet jer *Ægteskab*. *Weed ikke enhver* af
jer, hvad *Sagen* er, uden at jeg forklarer min *Meening*
nærmore. Hvorfor vil *I* forpligte mig til at sige et og
det samme faa tit ? den, som jeg virkelig har lovet
Ægteskab kan jo lee af den andens *Snak* og kiere sig
om intet, naar jeg kuns holder mit *Løfte*. *Snak* givt
intet *Sagen* af, *Gierningen* skal afgjøre det. Jeg vil hels-
ler ikke paa anden Maade skille *Trætten* ad; den af jer,
som jeg ægter, den elster jeg meest. (sagte til Maren.)
Lad hende tænke, hvad hun vil. (sagte til Karen.) Lad
hende kuns glæde sig i *Indbildung*. (til Maren.) Nok
er det jeg tilbeder jer allene. (til Karen.) Nok er det *I*
er min *Hiertens Allerkiereste*. (til Maren.) De andre
Fruentimmere ere intet imod jer at regne. (til Karen.)
I er det deiligeste *Fruentimmer* af *Verden*. Men jeg
har lidt at forrette, om en halv *Time* skal *I* see mig
igen.

Karen. (til Maren.)

Det er dog mig han holder meest af.

Maren. (til Karen.)

Det er dog mig, han tager til sin *Kone*.

Sganarel.

Sganarel.

Hør, I smaa Gæs, jeg har Medynk med jer, og jeg kan ikke taale, at I stunner saa til jer egen Ulykke. Vil I folge mit Raad, saa gaaer smukt hjem, hver til sit, og kier jer intet om det Slidder-Sladder, han har staet og snakket for jer.

Don Juan. (Kommer tilbage igien.)

Jeg gad vidst, hvorsor Sganarel ikke følger mig.

Sganarel.

Min Herre er en Skielm, han søger kuns at narre jer; thi han har narret saa mange andre: det er en Karl, som giver sig med alle dem han seer, og som — (Han bliver D. Juan vaet.) Det er Logn altsammen, og skalde nogen komme og sige jer sligt, da svarer: at det er Logn i hans Hals. Min Herre er ikke den, som giver sig med det heele menneskelige Kion, han er ingen Skielm, han har ikke i Sindet at bedrage jer, han har ei heller bedraget andre. Men see der er han, spørg ham kuns selv derom.

Don Juan.

Ta, ja.

Sganarel.

Eftersom Verden er fuld af Bagvæstere, saa søger jeg at forekomme Bagvæstelsen, ved at sige dem, at om nogen vilde tale ondt om Herren, skal de ikke troe det, men svare dem: de have lyset som Skielmer.

Don Juan.

Sganarel!

Sganarel.

Min Herre er en brav Herre, det siger jeg.

Don Juan.

Hei, her dog, naar, man falder.

Sganarel.

De, som sige andet, ere nogle Kieltringer, Skæbe
halse — —

Femte Scene.

Henric, Personerne af forrige Scene.

Henric.

Seg kommer for at lade Herren vide, at det er
ham ikke tienligt at holde sig længere op her.

Don Juan.

Hvorfor det?

Henric.

Tolv Personer til Hest sage efter ham, og de ere
her nok om et Djeblig: jeg veed ikke af hvad Marsag de
sætte efter ham: Jeg veed det allene af en Bondes Si-
gende, som de have malet Herren af for, og spurt om
han ikke havde seet Herren: Tiden er knap, og jo snas-
rere han kan undgaae, jo bedre.

Don Juan. (til Karen og Maren.)

En Sag af yderste Vigtighed trænger mig til at
forslade jer. Husk imidlertid paa, hvad jeg har sagt
jer: inden morgen Aften skal I have Tidender fra mig.
Siden Partiet er ulige, saaer jeg sage ved List at und-
gaae

gaae den Ulykke jeg trues med : Hør Sganarel, Du
skal tage mine Klæder paa, og jeg —

Sganarel.

Herren behager at skiertse med sin ringe Tiener,
det var jo at exponere mig selv for at ihielstlaes i Herts-
rens Klæder, og —

Don Juan.

Saa hurtig, hurtig, det er en stor Ere, jeg bes-
viser Dig ; lykkelig er den Tiener, som kan have den
Ere at døe for sin Herre.

Sganarel.

Jeg takker underdanigst for Slig Eres-Beviisning.
Ah Himmel! eftersom Doden er forhaanden, saa bevüss
mig den Maade, at jeg ikke bliver taget for en anden.

Tredie Act.

Første Scene.

Don Juan, Sganarel i Doctor-Dragt.

Sganarel.

Maae Herren ikke tilstaae mig, at jeg havde ret,
og at vi nu begge ere meget vel forklaæte. Hans første
Anslag duede intet, men saasom vi nu ere klædte, skal
i neppe nogen siende os.

Don Juan.

Det er sandt, nu er Du meere sikker; jeg gav
ellers nef vidst, hvor Du har faaet denne naragtige
Dragt fra.

Sganarel.

Det er en gammel Doctor-Dragt, som er blevens
sat i Pant paa det Sted, hvor jeg fandt den: den har
kostet mig mine reede Penge. Men veed Herren vel,
at denne Dragt har allerede bragt mig i Anseelse? at jeg
bliver hilset af Folk, som misde mig, og at man kommer
og raadsører sig med mig, som med en berømt Doctor.

Don Juan.

Hvordan da?

Sganarel.

Kem til sex Bonder og Bonder-Koner har spure
mig til Raads i adskillige Sygdomme, saasnart de saas
mig.

Don Juan.

Saa svarede Du dem vel, at Du forstoed Dig
intet derpaa.

Sganarel.

Nei ingenlunde, jeg vilde underholde Eren af min
Dragt: jeg raisonnerede om Sygdommen, og foreskrev
dem Medicamenter.

Don Juan.

Og hvad for Medicamenter?

Sganarel.

Saamen Herre, ja sagde hvad jeg kunde hitte
paa, og jeg ordinerede paa Lykke og Frommes det skulde
ellers.

ellers vere artigt nok, om de besandt sig vel derefter,
og kom og takkede mig deraf.

Don Juan.

Ga hvorfor ikke? hvilke skulde Du ikke have samme Privilegier, som andre Doctorer, hvis meeste Videnskab bestaaer i Dragten: De have ikke mere Deel, end Du, i de Syges Lægedom; al deres Konst er bare Slumpslykke: de saae Eren, om det falder vel ud, og Du kan ligesaa vel som de tage Deel i den Syges Lovke, og høre paa, at han tilskriver det dine Medicamenters Kraft, som er en puur Virkning af hans gode Natur, eller af en Hændelse.

Sganarel.

Hvordan! Herren er og uguadelig i Medicinen.

Don Juan.

Det er een af de største Vildfarelser og Bedragerier, der ere i blant Folk.

Sganarel.

Saa troer han da hverken paa Nababarba eller China?

Don Juan.

Hvorfor skulde jeg vel troe derpaa?

Sganarel.

O hvilken vantroe Siel. I midlertid snakkedes der ei om andet, end de vpperlige Virkninger af China, hvilket har omvendt endog de meest Vantroe: on døg er ikke tre Uger siden jeg selv personlig saae, hvilken skionne Virkning China havde.

Don Juan.

Hvordan da?

Sganarel.

Der var et Menneske, som i sex Dage havde haft et Slag, og man vedste ikke til sidst, hvad man skulde give ham, eftersom intet Medicament vilde staae an; thi greeb man til at give ham China.

Don Juan.

Kom han sig da?

Sganarel.

Nei vist ikke, han døde!

Don Juan.

En fortrefsig Virkning!

Sganarel.

Taahvad andet. Tænk engang, Manden havde ligget i sex Dage og kunde ikke døe, og nu døde han strax. Kan man vel forlange bedre Virkning af et Medicament?

Don Juan.

Nei vist ikke, Du har ret.

Sganarel.

Men nok om Medicinen, han troer dog intet deraf. Lad os tale om noget andet; thi denne Dragt giver mig Forstand, og jeg synes jeg har Lust at disputere; Herren husker vel han har tilladt mig at disputere, naar jeg eens holder mig fra Formaninger og Tretresættelser.

Don

Don Juan.

Nu vel, tael da.

Sganarel.

Jeg vilde gierne vide hans Hiertes Tanker, og lære
at kende ham bedre, end jeg gør. Hør engang Herre,
naar vil han engang ændre sit lidelige Levnet, og føre
sig op som et skikkeligt Menneske.

Don Juan, (giver ham et Dresigen.)

He Esel! Du begynder strax med Grettessættelse.

Sganarel.

(Vigende et par Trin tilbage.)

Jeg er og virkelig en Esel, at jeg vil raisonnere
med Herren; gør hvad han vil, jeg kier mig Tanden
om, enten det da gaaer ham vel eller ilde, og —

Don Juan. (vred.)

Hold Munden og lad os tænke paa, hvad der staaer
os for. Kan ikke vi ere gaet vild. Kald paa den
Karl, der gaaer, og spørg ham om Veien.

Sganarel.

Hola ho — et Ord Kammerat.

Auden Scene.

Don Juan, Sganarel, En Bonde.

Sganarel.

Wær saa god, Karlle, og stig os Veien til Byen.

Bonden.

I kan kuns blive paa den Vej I er, og naar I kommer ud af Skoven, da dreyer om vaa jer hoire Haand; men jeg raader jer, at toge jer i acht; thi paa nogen Tid har her her været meget slemt med Rovere.

Don Juan.

Tak skal Du have, Kammerat, for din Umage og gode Underretning.

Sganarel. (Seer ind i Skoven.)

Hei, hvad er der for Alarm paa sørde?

Don Juan.

Hvad seer jeg! Et Menneske oversaldet af tre. Partiet er alt for ulige, det var Skam at staae stille og see vaa saadan en Sammelig Gierning. (han gaaer hen til dem, som staaes.)

Tredie Scene.

Don Juan, Sganarel, Don Carlos.

Sganarel.

Min Herre er ret et forstyrret og galt Menneske, at han saaledes uden Modvendighed vover sig i Fare; men jeg seer dog, at hans Tilkomst har hulpet, og at to har faaet Bugt med tre.

Don Carlos. (med Kaarden i Haanden.)

Man seer ved disse Roveres Flugt, af hvid Kraft og Styrke deres Arm er. Villad, min Herre, at jeg afslægger

aflegger min skyldigste Taksigelse for saa ødelmodig en
Gierning, og at —

Don Juan. (med Kaarden i Haanden.)

Min Herre, jeg har intet andet gjort, end det
De og selv havde gjort, om Tilsfældet havde truffet
mig. Vor egen Ære er interesseret i sligt. Og disse
Røveres Oversald var saa skammelig, at det var at
tage Deel deri, om man ikke gjorde Modstand. Men
ved hvad Hændelse faldt han i deres Hænder.

Don Carlos.

Jeg var just føret vild fra min Broder og vor
hele Folge, og da jeg sagte efter at komme til dem
igien, blev jeg oversalden af disse Røvere, som strax
dræbte min Hest og havde visselig gjort det samme
ved mig, om min Herres Tapperhed ikke havde hin-
dret det.

Don Juan.

Har De i Sinde at følge Vegen til Byen.

Don Carlos.

Ja, men ikke at tage derind. Jeg og min Bro-
der maae opholde os paa dette Sted formedelst et af
de fortrædeligste Tilsfælde, som noder os Adelsmænd at
opføre os og vor Familie for at redde vor Ære:
estersom, hvordant Udfaldet end bliver, er det dog
altid bedryveligt, i det vi enten maae forlade Niget,
eller vores vorke Liv, og deri finder jeg en Adelsmands
Kaar meget slette, at han ikke kan forlade sig paa sin
egen fornuftige og upaaklagelige Opsørel, men for sin

Eres Skyld, er ligesom Slave af en andens Udyd, og manee see sit Liv, sin Roe og sin Velfaerd at hænge af et usornuftig Menneskets Daarlighed, naar saadan een falder paa at giøre ham een af de Torter, som en æragtig Mand ei kan forsone, uden at sætte sit Liv i Vove.

Don Juan.

Men saa har man dog igien den Fordeel, at man kan flye andre det samme at frygte for, og at det ikke bekommer dem alt for vel, som af bare Overmod faaer i Sinde at giøre os Tort. Men torde jeg vel tage mig Den Frihed at spørge Dem, hvem De har Sag med, og hvad Anledning dertil er?

Don Carlos.

Det er alt kommen saa vidt, at det er usornudent at tie længer, og naar den os tilfoiede Skam og Tort engang er blevne aabenbaret, saa søger vor Ere ikke at dylge den, men lade vor Hævn og Forstet blive fundbar. Dersor vil jeg ikke dolge for min Herre, at den Tort vi har i Sinde at hævne, er os tilføjet af en vis Don Juan Tenorio, Don Louis Tenorios Son, som har forsøgt vor Søster og bortført hende af et Kloster. Vi har alt i negle Dage søgt efter ham, og i denne Morgenstund har vi sat meget sterk efter ham, efter en Tieners Rapport, som sagde, at han med fire eller fem andre var reden langs med Strandbredden: men al vor Umage har været forgives, og vi have ikke funnet spørge ham op.

Don

Don Juan.

Kiender min Herre den Don Juan, han taler om,

Don Carlos.

Nei, jeg har aldrig set ham, men jeg har hørt
ham beskrive for min Broder: han har Ord for at
 leve et meget uordentligt Levned, og at være et Mens-
neske, som —

Don Juan.

Min Herre maae ei tage mig ilde op, at jeg beder
ham holde inde med en Tale, som jeg ikke kan anhøre
uden Empfindlighed, eftersom Don Juan er min me-
get gode Ven.

Don Carlos.

For Deres Skyld, min Herre, skal jeg ikke tale
meer derom, og den mindste Høflighed. Jeg kan bevise
den, der har reddet mit Liv, er at tie med en Person,
som har den Ære at være fiendt af ham; helst da jeg
ikke kan sige meget got om ham: men hvor stor Ven
De end er af ham, er jeg dog vis paa, De ikke
billiger hans Opsæsel, eller fortænker os, at vi søger
Hævn.

Don Juan.

Nei tvertimod. Jeg skal tine Dem deri, og spa-
re Dem megen unyttig Uimage. Vel er jeg Don Juans
Ven, det kan jeg ikke fragaae, men han bør ikke have
bestemmet en adelig Familie for intet, og jeg forbinde
mig til at forstørre Dem Hyldestgivelse af ham.

Don

Don Carlos.

Ga hvad Hyldestgivelse kan han vel skaffe for saa
Kammelig en Gierning.

Don Juan.

Alt hvad Deres Ere kan forlange; og uden
at De skal giøre sig meer Umage for at sige Don
Juan op, saa forbinder jeg mig til, at han skal møde
Dem paa hvad Tid og Sted De vil.

Don Carlos.

Det er et angenemt Haab for forstørrede Hierter.
Men efter det jeg er Dem skyldig, skulde det giøre mig
alt for ondt, om De skulde være af Partiet med.

Don Juan.

Don Juan og jeg ere saa nær foreenede, at han
ikke kan fægte, uden jeg er med. Men hvormod alting
er, saa er jeg Borgen for ham, som for mig selv, og
De har kuns at beramme Tid og Sted, han skal visselig
møde, og give Dem fuldkommen Satisfaction.

Don Carlos.

Ah, hvor er jeg dog ulykkelig. Jeg har Dem at
takke for Livet, og Don Juan er Deres Ven.

Fierde

Fierde Scene.

D. Alfonse med tre i Folge, D. Carlos, D. Juan, Ghanarel.

Don Alfonse.

Vander Hestene her, og trækker dem saa ester os !
thi jeg vil gaae lidt. Ah Himmel, mon Frere, staar
Du der, og taler med vores dødelige Fiende.

Don Carlos.

Med vor dødelige Fiende ?

Don Juan.

(Gaaer tre Trin tilbage, og med en stolt Mine sætter Haanden
paa Kaarden.)

Ja jeg er Don Juan, Mængden skal ikke skræf-
ke mig.

Don Alfonse.

Ha, din Bedrager, Du skal dø, og —

Don Carlos.

Holdt inde, mon Frere ! jeg har ham at tække for
mit Liv, havde han ikke kommet mig til Hjelp, var jeg
bleven ihielslagen af Rovere, som oversaldte mig.

Don Alfonse.

Wil Du derfor sætte Hævnen op, mon Frere ! al-
den Dieneste, som en fiendtlig Haand gior os, bor ei-
være mættig til at formilde et billig fortsnet Sind.
Og naar man ligner det, Du derfor kan være ham skyldig,
imod den Vestkæmpe han har gjort os, saa er
din

din Erkiendtlighed latterlig, mon Frere, eftersom Æren er kostbarere end Livet, og Du er din Fiende intet skyldig for han har reddet dit Liv, naar han har anstrebet din Ære.

Don Carlos.

Jeg veed meget vel, kiere Broder, hvad den ene Adelsmand er den anden skyldig, og den Erkiendtlighed jeg føler over den mig af ham beviiste Dieneste, dæmper ikke den Fortbittresse, jeg bær over den mig af ham tilfsiede Tort. Men tillad mig at give ham det igien, han har laant mig, og lad ham i nogle Dage høste Frugten af min Belgierning, som et fuldkomment Beviis paa den Erkiendtlighed, med hvilken jeg skionner paa hans Nedebonhed i at redde mit Liv.

Don Alfonse.

Nei ingenlunde, at sætte vor Hævn op, er saa got som reent at overgive den, og den Leilighed vi har i Dag, kommer kan skee aldrig meere. Him'en selv sender os den, og vi bor betiene os deraf. Maar vor Ære er blevne angrebet har vi intet Overlæg længer at tage i acht: og vil Du ikke være med, saa gaae kuns din Vei, og overlad mig den Ære at opofre ham.

Don Carlos.

Jeg beder for ham, mon Frere, —

Don Alfonse.

All Bon er forgieves, han maae døe.

Don Carlos.

Holdt inde, siger jeg, jeg taaler ingenlunde, at Du lægger Haand paa ham, og jeg sværger ved alt hvad som

som hellige er, at jeg skal forsvare ham mod hvem som
tør anfalde ham. Jeg skal bedække ham med det Liv,
som han har reddet, og vil Du dræbe ham, skal Du
først dræbe mig.

Don Alfonse.

Hvad, mon Frere, holder Du med vor Fiende
imod mig? og langt fra at blive opirret ved hans Mærs
værelse, som jeg, lader Du see største Mildhed og Lem-
fældighed. —

Don Carlos.

Kiere Broder, lad os gaae lemfaeldig til Værks,
hvor retmæssigt end vort Forehavende er; og lad os ej
hævne med saadan Fremfusenhed, lad Verden see at vi
have Hierter, som vi ere Mestre over, Tapperhed uden
Bildskab, som vi ikke øve uden efter Fornuftens Tils-
sigelse, og ikke efter en ubetænksom Overuilelse. Jeg
vil ikke være min Fiende forbunden for noget; denne
gang er jeg det, og den Gield vil jeg betale, førend
jeg foretager noget imod ham. Vor Hævn taber intet
ved en lidet Opsættelse, den bliver derimod desto meere
fordeelagtig og vil finde mildere Dommere for Verdens
Dine.

Don Alfonse.

Ah hvilken urimelig Sagtmadighed, hvilken afsky-
lig Forblindelse, saaledes at sætte sin Mærs Interesse i
Vove formedelst en daarlig Indbildung, at jeg er min
Fiende forbunden!

Don Carlos.

Bekymre Dig kunst inter, mon Frere! forseer jeg
mig, skal jeg nog vide at oprette det. Jeg skal sorge
for

for vor Ære, jeg veed hvad den forbinder os til, og den ene Dags Opsættelse, som min Erkiendtlighed fordrer af mig, formeerer kuns meer og meer den Begierlighed, jeg har efter at hævne mig. Her seer De, Don Juan, med hvilken Omhyggelighed jeg søger at give Dem det Gode igien, som jeg har faaet af Dem. De kan deraf domme om Resten, og være forsikret, at med samme Midkierhed, som jeg søger at lønne det Gode, søger jeg at hævne Uret. Jeg vil ikke tvinge Dem til strax at sige Deres Tanker, men give Dem Tid til at betænke sig paa, hvad der er for Dem at giøre. De begribe selv, hvor stor den Skindsel er, som De har tilføjet os, jeg vil lade Dem selv domme, hvad Vedderlag vi derfor bør have. Det staar til Dem at stille os tilfreds enten med det Onde eller Gode: men hvilken af Declene De falder paa, saa husk paa, at De har lovet mig, at Den Juan selv skulde skaffe mig Hyldestgiorelse. Hold det Øfste, og viid, at fra denne Time af, er jeg ingen, uden min Ære noget skyldig.

Don Juan.

Jeg har intet forlangt af Dem, og hvad jeg har lovet, skal jeg holde.

Don Carlos.

Belan, mon Frere, vi tæbe intet ved at vise os en soie Tid sagtmadige.

Gemte

Femte Scene.

Don Juan, Sganarel.

Don Juan.

Hei, Sganarel.

Sganarel.

Hvad besaler Herren.

Don Juan.

Du løber bort, naar man oversfalder mig.

Sganarel.

Forlad mig det, Herre, jeg var her i Nær værelsen.

Don Juan.

Skam faae Du din Esper, Du maatte dog vide paa en høflig Maade at skille dit forsagte Mod. Veed Du vel, hvem det er, jeg har reddet Livet?

Sganarel.

Nei.

Don Juan.

Det er Donna Elvires Broder.

Sganarel.

Donna Elvires Broder?

Don Juan.

Ja. Det er et meget artigt Menneske, hans Omgang stod mig ret an, og det gjør mig ondt, at jeg har Dispute med hain.

X

Sganarel.

Sganarel.

Ei, da er det jo Herren en let Sag, at gisre
Tingen af i Mindelighed.

Don Juan.

Sa det er got nok, men jeg kan ikke lide Donna Elvira længer, og Ægteskabs Evang passer sig ikke med mit Humeur. Jeg elsker meget Frihed i Kierlighed, og mit Hierte kan ikke finde sig i, at være indelukt inden fire Vægge. Jeg har sagt Dig det Sneese gange. Jeg har en naturlig Tilbøjelighed til at elsker alt hvad, som er elskværdigt. Alle smukke Fruentimmer har Met til mit Hierte; jeg giemmer mit Hierte ikke meer for den eene end for den anden, de maae intage det, og beholde det saa lange, som de kan. Men hvad er det for en prættig Bygning, jeg seer derinde iblant Træerne.

Sganarel.

Det lader, som Herren intet veed det.

Don Juan.

Nei.

Sganarel.

Got, da skal jeg sige ham det, det er den Com-
mendants Begravelse, som Herren slog ihiel for nogen
Tid siden.

Don Juan.

Ah, det er sandt: jeg vedste ikke at det var her
paa Stedet. Jeg har hørt dette Epitaphium meget
rose, saavel som Commandantens Støtte, jeg har Lyst til
at gaae hen og besee det.

Sganarel.

Sganarel.

Gaae ikke derhen, Herre.
Don Juan. Hvorfor ikke?

Sganarel.

Det er intet artigt at gaae hen og besøge et Mens-

neske, som han har staaet i hiel.

Don Juan.

Evertimod: det er en stor Høflighed af mig, at jeg
gør ham denne Besøgelse, og er han galant Hemme,
bør han takke mig meget deraf. Kom lad os gaae
derind. (Gravenaabner sig, og de see et prægtig Epitaphium,
og Commandantens Statue.)

Sganarel.

Ah, det er virkelig smukt, der er nogle smukke Po-
stementer, deilige Marmor, prægtige Villarer, det er no-
get meer end gemeent, hvad siger Herren derom?

Don Juan.

Jeg siger, at man ikke kan se nogen større Pro-
ve paa en død Mand's Elegierrighed; og det, som mest
forunderer mig, er, at en Mand, som i levende Live
lod sig nse med en maadelig Bygning, vil have den
saa prægtig efter sin Død.

Sganarel.

See! der er Commandantens Statue.

Don Juan.

Sapperment, han seer ret ferm ud med sin fulde
Rustning, han staaer i.

Sganarel.

Det er meget vel giort, man skulde snart tenke
han var levende, og vilde begynde at tale: han seer saa
vist paa os, at jeg blev bange, om jeg var alleene.
Jeg troer han seer os ikke med fornøjelse.

Don Juan.

Det havde han stor uret i, og det var kuns sleek
at skionne paa den Ere, vi beviser ham. Spørgh ham
engang, om han vil komme og spise hos mig i Asten.

Sganarel.

Jeg troer han har det ikke nödig.

Don Juan.

Spørgh ham strax, siger jeg.

Sganarel.

Herren skertser visselig, det var jo et Galstab at
tale til en Stotte.

Don Juan.

Flux giort, somigg siger Dig.

Sganarel.

Hvilken Daarlighed! Herr Commendant — Jeg
maae lee af mit eget Galstab, men min Herre har kom-
met mig dertil. Herr Commendant! min Herre, Don
Juan, beder, at J vil giøre ham den Ere, og spise
hos ham i Asten.

(Stotten nikker med Hovedet.)

Sganarel. (Kriger.)

Aa, Aa, Aa — —

Don

Don Juan.

Hvad er det! hvad har Du at sige? Siig frem,
vil Du tale?

Sganarel.

(gjør det samme Tegn, som Stotten.)

Stotten — —

Don Juan.

Nu vel, hvad vil Du sige, Slyngel.

Sganarel.

Deg siger at Stotten —

Don Juan.

Hvad vil Du sige med din Stotte? taler Du ikke
reent ud, skal jeg kløve dit Hoved ad.

Sganarel.

Stotten gav mig et Tegn.

Don Juan.

Du skal faae en Ulykke, din Skielm.

Sganarel.

Den gav mig et Tegn, det er saa sandt som jeg
staaer her. Taal nu Herren selv til ham, for at see,
om det er saa, kan see —

Don Juan.

Kom nu hid forsagte Stomper! kom jeg skal vise
Dig, hvad for en Coujon, Du er! Giv nu aqt paa.
Herr Commendant, vil han giøre mig den Acre, at
spise med mig i Aften.

(Stotten nikker igien.)

X 3

Sganarel.

Sganarel.

Saae den Skam, der vilde være derfor. Hvad siger Herren nu?

Don Juan.

Kom lad os gaae.

Sganarel.

Saa skal I have, I haarnakkede Genyutter, som ingen Ting vil tree.

Fierde Act.

Første Scene.

Don Juan, Sganarel.

Don Juan.

Det maae nu være, hvad det vil, saa ville vi intet længer tænke derpaa. Det er kuns en Bagatel. Enten har det forekommet os saa, eller det har været en Besværgelse i Blodet, som har strækket os.

Sganarel.

Ei Herre, lad os ikke sege at giøre det til intet, som vi have seet med disse vore Hine: der er intet visse, end det Tegn vi saae ham giøre med Hovedet: og jeg er forsikret paa, at Hunlen, forarget over hans Levermaade, har ladet dette Mirakel skee, for derved at lede ham til Omvendelse, at —

Don

Don Juan.

Hør, Sganarel, dersom Du endnu fortsæter med din flyngelagtige Moraliseren, eller om Du drister Dig til, at tale et eenesse Ord mere herom, saa skal jeg kalde paa een, der skal give mig den bedste Hesselkær, han kan finde; jeg skal lade Dig holde af tre til fire Karle, ogsaa igienneimprygle, at der skal ikke være heel Hudlap paa Dig, forstaaer Du mig vel.

Sganarel.

Heel vel, Herren forklarer sig meget tydelig, og det finder jeg godt hos ham, at han ingen Omsæb bruger, men hvad han siger, siger han, saa man strax kan forstaae ham.

Don Juan.

Nu, lad mig komme til at spise det suareste muesligt er. En Stoel her.

Auden Scene.

Don Juan, Henric, Sganarel.

Henric.

Herrens Kistmand, Monsieur Knapmaal, er her inde, og vilde gierne tale med ham.

Sganarel.

Saa til Pokkers, nu er vi nok i Lune til at tage imod Visite af en Creditor. Hvad Fanden tænker han, at han vil kræve Penge af os? Hvi sagde Du ham ikke, at Herren var intet hiemme.

X 4

Henric.

Henric.

Jeg har nu spist ham af med den Snak i tre
Quarter, men han vil intet troe det: han har sat sig
need i Forstuen, for at oppebie Herren.

Sganarel.

Saa lad ham bie længe nok.

Don Juan.

Nei tvertimod, lad ham kuns komme ind, det er
en flot Politique at skule sig for sine Creditorer. Det
er billigt at betale dem dog med noget, og jeg veed en
herlig Maade at stille dem tilfreds, uden at betale dem
een Skilling.

Tredie Scene.

Don Juan, Mr. Knapmaal, De forrige.

Don Juan.

(gør ham mange Complimenter.)

Ah, Monsieur Knapmaal, kom nærmere, det er
mig en inderlig Hornsielse at see ham vel. Jeg er
meget vred paa mine Folk, at de ikke strax lode ham
komme ind: Jeg havde besalet dem at nægte mig hjem-
me, men den Ordre strakte sig ikke til ham, min
fiere Monsieur Knapmaal; thi han er mig altid vel-
kommen. —

Knapmaal.

Jeg er Herren høiligt forbunden for hans store
Aktighed.

Don

Don Juan. (til sine Tienere.)

I Slyngler, I skal faae en Ulykke, naar I labee
Monsieur Knapmaal saaledes staae og varte i Forstuen.
Jeg skal lære jer til at giøre Forstiel paa Folk.

Knapmaal.

Ah, det giør intet, velbaarne Herre.

Don Juan.

At gaae mig saadan hen og nægte mig hitemme for
Monsieur Knapmaal, min bedste Ven.

Knapmaal.

Jeg er Deres Velbaarenheds ydmygste Tienere
Jeg er kommen for —

Don Juan.

Saa hurtig sæt en Stoel til Monsieur Knapmaal.

Knapmaal.

Herren skal ikke umage sig, jeg vil heller staae.

Don Juan.

Nei ingenlunde, han skal saamen sidde hos mig.

Knapmaal.

Det giøres ikke nødig, jeg vil sandelig heller staae.

Don Juan.

Den Stoel bort, og en Læhnestoel i Stedet.

Knapmaal.

Herren er alt for artig, og —

Don Juan.

Geg kan ikke være artig nok mod saa brav en Mand, som jeg desuden er saa meget skyldig, og jeg vil, at man ingen Forstiel skal giøre imellem os.

Knapmaal.

Min Herre —

Don Juan.

Nu vær saa god og sæt sig need.

Knapmaal.

Det giøres ikke nødig, min Herre, jeg har kunst et par Ord at sige ham. Jeg —

Don Juan.

Ah sæt sig dog need, hvortil nytter alt det Væsen.

Knapmaal.

Geg er ret vel som jeg er. Jeg kommer for —

Don Juan.

Geg vil ikke høre et Ord, førend han har sat sig.

Knapmaal. (Sættende sig.)

Hør at efterleve Ordre. Jeg er —

Don Juan.

Sapperment, Monsieur Knapmaal, hvor seer han frist og sund ud.

Knapmaal.

Geg befinder mig ogsaa ret vel, til Herrens Dienste. Jeg er kommen —

Don

Don Juan.

Han seer virkelig ud, som en ung Somfrue;
Har smukke rode Kinder, friske Lipper og muntere Dine.

Knapmaal.

Jeg vilde gierne —

Don Juan.

Hvorledes befinder sig hans gode Kiereste,

Knapmaal.

Det vel, Gud skee Lov!

Don Juan.

Det er en meget brav Kone.

Knapmaal.

Hun er hans Tienerinde. Jeg er —

Don Juan.

Og hvorledes befinder sig hans lille Datter Lisgen,

Knapmaal.

Fortreflig vel —

Don Juan.

Det er et allerkiereste Barn, jeg holder mangfols
dig meget af hende.

Knapmaal.

Herren gør hende al for stor Ere. Jeg bes-
der — —

Don Juan.

Og lille Hængsen, spiller han brav paa sin Trom-
me.

Knapmaal.

Knapmaal.

Han er altid eens, Velbaarne Herre, jeg er —

Don Juan.

Og lille Nette, bieffer den brav af Folk.

Knapmaal.

Ta meer end nogen Tid tilforn, og det faaer vel
aldrig Ende.

Don Juan.

Forundre sig ikke over, at jeg saa usie erknydiger
mig om hans Families Velgaaende, eftersom jeg tager
saa stor Deel deri.

Knapmaal.

Vi ere Deres Velbaarenhed dersor hoiligen forbunds-
ne. Jeg — —

Don Juan. (rekende ham sin Haand.)

Min Herr Knapmaal, gi⁹ mig da sin Haand paa,
at han er min Ven.

Knapmaal.

Jeg er Velbaarne Herres ydmygste Tiener.

Don Juan.

Jeg er min Siæl haus af gandske Hierge.

Knapmaal.

Deres Velbaarenhed beviser mig alt for stor Ere.

Jeg — —

Don Juan.

Jeg vil giøre alting for ham med største Fornsielse.

Knapmaal.

Knapmaal.

Deres Godhed gør mig skamfuld.

Don Juan.

Og det uden nogen egennyttig Hensigt, det forsikrer jeg ham til.

Knapmaal.

Det er meere end jeg har fortient; men Velbaarde Herre —

Don Juan.

Brug nu ingen Complimenter, men bliv og spis hos mig i Asten.

Knapmaal.

Det gør mig ondt, at jeg ei kan være saa lykkelig, at profitere deraf; thi jeg maae strax hjem. Jeg —

Don Juan. (staar op.)

Lad der da strax blive tændt Lys i Logterne for at lyse Monsieur Knapmaal hjem, og lad fem eller sex af mine Folk følge med ham.

Knapmaal.

Naadige Herre, det gisres ikke nødig, jeg kan not gaae allene. Men — —

(Spanarel tager Stolene bort i en Hast.)

Don Juan.

Han skal saamen ikke gaae allene, mine Folk skal følge med ham, jeg er alt for omhyggelig for hans Person til at lade ham gaae allene i saa mørk en Asten. Jeg er hans ydmynghste Tiener, ja hans Debitor tillige.

Knapmaal.

Knapmaal.

Ah Deres Velbaarenhed, det er just —

Don Juan.

Det er en Ting, som jeg ikke dølger for noget
Menneske.

Knapmaal.

Dersom —

Don Juan.

Maae jeg folge Dem.

Knapmaal.

Herren behager at skiertse. Jeg vilde —

Don Juan.

Lad mig da omfavne ham, min kiere Knapmaal,
og vær forsikret, at jeg er hans oprigtige Ven, og skal
altid findes bereedvillig til at bevise ham al optæn-
kelig Dieneste. (Han gaaer.)

Sganarel.

Jeg maae bekende, han har en Ven i Herren,
som holder meget af ham.

Knapmaal.

Det er sandt, han overvalder mig med saa megen
Høflighed, naar jeg kommer til ham, at jeg troer, jeg
kommer aldrig til at kræve ham mine Penge.

Sganarel.

Jeg forsikrer, Monsieur Knapmaal, at vort hele
Hus vilde døe for ham. God kuns een vilde brekke
Arm

Armen eller Been i Stykker paa ham, eller giøre ham noget andet Ondt, da skulde han see med hvilken Ridkierhed —

Knapmaal.

Zeg troer det nok, Sganarel; men Du kunde dog nok ved Leilighed engang tale om mine Venge.

Sganarel.

Ah, frygt intet for jeres Venge, de ere i gode Hænder, og dem er I vis nok.

Knapmaal.

Men jeg har vist ogsaa noget til gode hos Dig, Sganarel, om Du husker det.

Sganarel.

Phy, phy, tael intet derom.

Knapmaal.

Hvad! jeg — —

Sganarel.

A phy! Veed jeg ikke nok jeg er i Gield hos jer,

Knapmaal.

Ja, men —

Sganarel.

Kom Herr Knapmaal lad mig lyse jer hjem.

Knapmaal.

Men mine Venge —

Sganarel. (tager ham ved Armen.)

Ah, snak for jer.

Knapmaal.

Zeg vil — —

Sganarel.

Sganarel. (trækende ham ved Armen.)

Ah tag ikke saadant noget i jer Mund.

Knapmaal.

Geg mærker — —

Sganarel. (støder ham bort.)

Bagatel, bagatel.

Knapmaal.

Men — —

Sganarel. (bliver ved at støde ham.)

Phy — —

Knapmaal.

Geg — —

Sganarel.

(støder ham reent ud af Theatret.)

Phy, phy, siger jeg.

Fierde Scene.

Don Louis, Don Juan, Henric, Sganarel.

Henric.

Herrens Faber er her ude, og vilde gierne tale med ham.

Don Juan.

Saa til Pokkers, den Besøgelse skulde jeg have oven i Risbet, for at blive reent fortumlet i Hovedet.

Don Louis.

Jeg seer nok, at I er ilde tilfreds med min Besøgelse, og at I ønskede heller, jeg var langt borte; og

og Sandhed at sige, er det en stor Taabelighed af os,
at vi saaledes falde hinanden besværlig paa begge Sider:
og er I feed af at see mig, saa gjør jeres skammelige og
uværdige Opsørel mig ikke mindre feed af at see jer.
Ah hvor veed vi lidet, hvad vi gjøre, naar vi ville ikke
lade Himmelten raade for vort Bedste, men paastaae at
være klogere end den, og trætte den med vores daartlige
Dusker, og usornuftige Bonner. Jeg har orfset mig
en Son med en Altraae uden lige, og udbedet mig den
af Himmelten med uafsladelige Bonner: og just den Son,
som jeg saa inderlig og idelig har anmodet Himmelten
om, skal isteden for at være mig til Trøst og Glæde
i min sorte Levetid, være mig til største Bedrøvelse og
Hiertesorg. Med hvad Dine meener I vel jeg kan see
paa alle de mangfoldige Udyder, I begaaer, som jeg har
saar megen Umage for at skule for den ærbare Ver-
dens Dine. Denne idelige Sviir og Liderlighed,
som hvert Dieblik trætter Monarkens Maade, og har
udslettet hos Hans Majestet ald den Hoiagtelse, han
hårde for mig, eg for min troe Dieneste. Hvilket ne-
drigt Gemyt maae I dog ikke have! Skammer I jer
ikke ved, at gjøre jer eders Herkomst saa uværdig:
meener I vel, at I kan gjøre jer til af den! Hvad
adeligt har I vel gjort i Verden! Meener I det er
nok at have adeligt Øavn og Vaaben! og at det er os
en Ere at være komne af adeligt Blod, naar vi leve
hen i Nyggestashed? Nei Herkomst og Fodsel er intet,
hvor ingen Dyd er hos. Vi har ingen Deel i vores
Forsædres Ere, uden for saa vidt vi tragte efter at
ligne dem; og gjøre de os deelagtige i den Ere, de

have erhvervet ved adelige Gierninger, ere vi forbundne
at forstasse dem samme Ere ved at træde i deres
Fodspor, og ikke at vanskægte fra deres Dyder; saas-
fremt vi ellers vil holdes for deres øgte Askom. Saas-
ledes er det sorgieves, at J vil bronte af jeres adelige
Hersædre; de vil skamme sig ved at kiendes ved jer, og
J kan ingen Foddeel trække af deres adelige Gierninger:
tvertimod de tiene funs til jeres desto større Vanere,
og den Ere, jeres Familie har indlagt sig, er som et
Lys, ved hvis Skin jeres skammelige Gierninger blive
desmære aabenbare for Verden. Viid, at en Adelss-
mand, som fører et ugudeligt Leynet, er et Misfester
i Naturen; at Dyden er den fornemmeste Titul en
Adelsmand kan bære; at jeg agter meer paa deres Gier-
ninger, end paa det Navn, de skrive sig med; og at jeg
agter meget meere en Haandverks-Karl, der fører sig op
om et skikkeligt Menneske, end en Konges Søn, der
lever som J.

Don Juan.

Om min Herr Fader vilde behage at sætte sig need,
kunde han tale med des større Magelighed.

Don Louis.

Nei, Du usorskammede Menneske, jeg vil ikke sætte
mig need, eg heller ikke tale meer med Dig, estersom
jeg seer, at mine Ord intet kan udrette hos Dig. Men
viid uværdige Son, at den faderlige Kierlighed forme-
delst Din ugudelige Opsørsel nu gandske er forsvunden;
at jeg skal giøre en Ende paa alle dine Uordentlighes-
der, naar Du mindst venter det, forekomme Himmelens
Breede over Dig, og astoe ved din Straf den Skam
jeg har af at være din Fader.

Gemte

Femte Scene.

Don Juan, Sganarel.

Don Juan.

(Taler endnu til sin Fader, skønt han alt er borte.)

Saa dse det næreste J kan, det er det bedste J kan giøre. Enhver har sin Tid, og man maae blive gal over at see Forældre leve ligesaa længe, som deres Børn. (Han kaster sig i en Lænestoel.)

Sganarel.

Af! Itael ikke saa, Herren har jo dog Uret.

Don Juan.

Har jeg Uret?

Sganarel.

Herre — —

Don Juan. (Staaer op af sin Stoel.)

Har jeg Uret, siger Du?

Sganarel.

Ia Herren har Uret i det han har taalt, at hans Fader sagde ham saa meget, han burde sinnek stode ham ud, og slaet Øren i efter ham: har man vel seet Magen til saadan Dristighed: En Fader tor komme og formane sin Son, raade ham at bedre sit Levnet, at betraue, hvad Familie han er af, at leve sem et skikkeligt Menneske, og hundrede saadanne Dumheder. Kan vel saadan oplyst Herre, der veed saavel hvorledes man bør leve, fordyse sligt? Jeg undrer mig virkelig over Herrens Taalmodighed, og havde jeg været i hans

Sted, skulde jeg paa en høflig Maade viist min Fader
Døren. (sagte.) O forbandede Høflighed, hvad kommer
du mig dog ikke til at giøre og til at sige!

Don Juan.

Saaer jeg snart Mad?

Siette Scene.

Don Juan, Donna Elvira, Ragotin,
Sganarel.

Ragotin.

Et Fruentimmer, klæd som en Nonne, er her ude
og vilde glerne tale med Herren.

Don Juan.

Hvem mon det kan være?

Sganarel.

Det saaer vi at see.

Donna Elvire.

Korundres ikke over at see mig paa denne Tid,
og i denne Dragt. En Ting af yderste Vigtighed har
kommet mig til at giøre jer denne Besøgelse, Don Juan!
og det jeg har at sige jer, kan ingen Opsættelse taale.
Jeg kommer langt fra ikke med den Hidsighed, som jeg
før lod see, og jeg er vel blevet forandret siden i Mor-
ges, jeg talede med jer. Det er ikke meer den Donna
Elvire, som ønskede Ondt over jer, og som i sin For-
bittrelse brød ud i idel Truseler og rægtede til Himlen

om Hævn. Himmelten har reiset mit Siel fra al uanständig Hestighed: den Overielse, som kom af en uordentlig Tilbøjelighed til jer, er forsvunden; mit Sind er frie for den Forbitrelse, som en jordisk og lastværdig Kierlighed, der saae sig forsmaaet, kom afsted; derimod har rodfæstet sig hos mig en Kierlighed, uden Overielse, en hellig Tilbøjelighed, og kierlig Medslidenhed, som ikke er bekymret for sig selv, men af yderste Magt søger at besordre jeres Bedste.

Don Juan. (Hemmelig til Sganarel.)

Du græder vel.

Sganarel.

Forlad mig det.

Donna Elvire.

Denne reene og fuldkomne Kierlighed er det, som driver mig hershed til jer eget Bedste, og for at lade jer vide Himmelens besluttede Raad, og derved at afvende fra jer den overhængende Ulykke. Ja, Don Juan, jeg veed, hvor uordentlig et Levnet I fører, og den samme Himmel, som har bevæget mit Hjerte, og bragt mig i Kundskab om min egen Vildfarelse, har indskudt mig at komme til jer, for at forkynde jer paa dens Begne, at jeres Synder endelig har udtommet dens Barmhertigheds Kilder, og at dens retsfærdige Vrede er særdig at vde sin Hævn paa jer, saa fremt I ikke ved en hastig Omvendelse søger at undgaae den, og kanske I har ikke en Dags Krest til at redde jer fra den allerstørste Ulyksalighed, der er overgaet noget Menneske paa Jordens. Hvad mig er angaaende, da er jeg ikke ved noget verdsdig Baand bunden til jer. Jeg er, Himmel stee

Lov, salden fra min Daarlighed igien. Min Eenlighed er besluttet, jeg onsser mig kuns saa lang Leverid, at jeg fuldkommeligen kan forsonc mig med Himmelnen for den Horscelse, jeg har begaaet, og ved en alvorlig Poenitence bevæge den til Medlidenshed over min forrige Horbluindelse, der blev foraarsaget ved een saa fordommelig, som heftig Elskov. Men i denne min Eenligheds Stand skulde det være mig en inderlig Bedrovelse, om Himmelnen i sin billige Vrede skulde vise et bedrøvet Exempel paa det Menneske, som jeg saa høit har elsket. Derimod skulde det være mig en utrolig Glæde, om jeg kunde bringe jer til at bede Himmelnen om Fraade, og derved at undgaae den Ulykke. I trues med. For alt hvad jeg bede kan, Don Juan, saa giv mig nu til sidste Venstabs-Tegn denne Trost, nagt mig ikke jer egen Velfaerdens Kremme, som jeg med grædende Zaarer anmoder jer om at sørge for. Og kan Børragning af jer eget Bedste ikke bevæge jer, saa lad jer bevæge af mine indstændige Bonner, og spar mig den Hierte-Sorg at see jer fordæmt til æwig Straf og Gienvordighed.

Ganarel. (sagte.)

Stakkels Kone.

Donna Elvire.

Jeg har elsket jer med en Kierlighed uden lige, anseet jer, som mit dyrebareste Klenodie i Verden. Jeg har for jeres Skyld forglemt min Pligt, for at esterkomme jeres Villie: den eeneste Belønning, som jeg derfor udbeder mig af jer, er, at I vil bedre Eders Liv og Levnet; og selv forekomme jeres Ulykke. Ned jer, meddens I endnu kan, om ikke af Kierlighed til mig, saa dog

dog af Kierlighed til jer selv. Jeg beder jer endnu en gang derom med Saarene i Vinene, og kan de Saarer, som en Person, der inderlig har været elsket af eder, i Hobetal udgyder, ikke overtale jer, saa besværger jeg jer ved alt hvad I har kierest i Verden.

Sganarel.

(Hemmelig i det han seer paa Don Juan.)

Steenhiertede Menneske !

Donna Elvire.

Nu gaaer jeg da bort : See det var det, jeg vilde sige jer.

Don Juan.

Madame, det er temmelig sildig, vil hun ikke behage at blive her, hun skal blive saa got beværtet, som muligt.

Donna Elvire.

Nei, Don Juan, hold intet længer paa mig,

Don Juan.

Jeg forsikrer hende, Madame, at hun gisr mig en fornisielse, om hun vil blive her.

Donna Elvire.

Nei, siger jeg, lad os ikke spilde Tiden med unytlig Snak. Gisr ingen Anstalter til at lade mig folge hem, lad mig kun strax gaae. Men lad mig see at I legger paa hjerter, hvad jeg har sagt jer.

Svende Scene.

Don Juan, Sganarel, &c.

Don Juan.

Veed Du vel, at jeg blev dog lidt beveget af hense, eg fandt et slags Behag i denne underlige Forandrings. Hendes ærbare Dragt, alvorlige Udseende, og hendes Saarer opvakte hos mig en Rest af Kierlighed, som var næsten ganske uddød.

Sganarel.

Men hendes Ord og Tale har intet virket hos Herren.

Don Juan.

Lad mig snart komme til Bordet.

Sganarel.

Heel vel.

Don Juan. (i det han sætter sig til Bordet.)

Sganarel, jeg faaer dog nok at tænke paa at bedre mig.

Sganarel.

Dog saa tidlig?

Don Juan.

Ga jeg maae min Siel tænke paa at bedre mig; jeg vil endnu leve saadan hen en tyve til tredive Aar, saa vil jeg siden see til hvad der kan blive af.

Sganarel.

Oy, — —

Don

Don Juan.

Hvad siger Du derom?

Sganarel.

Slet intet. See der er Madden.
(Han tager et Stykke af et af Fadene, og putter det i Munden.)

Don Juan.

Zeg synes Du er saa pluekjestet, hvad er det, Da
har i Munden.

Sganarel.

Intet.

Don Juan.

Lad see: hillemen, det er en Wyld han har faaet
paa Kinden, bring mig strax en Lancette hid, at jeg
kan strikke den igienem. Arme Tyv, han kunde snart
blyve qualt; see engang hvor mort det er. — Ah din
Skielm.

Sganarel.

Zeg vilde kuns forsøge, om Herrens Kok havde
kommet for meget Salt eller Peber paa Maden.

Don Juan.

Sæt Dig need og øed, jeg har Dig nødig, naar
jeg har spist: Zeg seer nok Du er fulsten.

Sganarel. (sætter sig ned.)

Det troer jeg selv, Herre, jeg har ikke spist siden
i Morges. Spiis af den Ræt, den synes mig at være
den bedste. (Saasmarc Sganarel faaer noget paa sin Taller-
ken, tager een af Tienerne det bort.) Hei, hei, min Tallerken,

min Tallerken: See til den Junker Stens hvor skont han veed at give een tomme Tallerkener. Og S. Monsieur Henric, det er vidst jer, der staaer for Skienken. (naar en Tiener giver Sganarel at drikke, tager den anden hans Tallerken bort.)

(Gudværelse med hvidt Garn) Don Juan.

Hvem mon det være, som banker saa sterk.

(RØR JIG INGEN) Sganarel.

Hvem Pokker kommer der nu og forstyrre os i vort gode Maaltid?

(Gudværelse med hvidt Garn) Don Juan.

Jeg vil i det mindste have Madroe; I maae ingen lade komme ind.

(RØR JIG INGEN) Sganarel.

Lad mig kuns sørge deraf, jeg vil selv gaae hen og seel hvem det er. (Sganarel kommer løbende ind, friser og falder.)

(Gudværelse med hvidt Garn) Don Juan.

Hvem er det? hvad er der paa Færde?

(Gudværelse med hvidt Garn) Sganarel. (rystende.)

Den som — (han nikker med Hovedet, ligesom Støtten tilforn havde gjort.) — er der.

(Gudværelse med hvidt Garn) Don Juan.

Lad ham komme ind, og lad os vise, at intet er nægtig til at skække os.

(Gudværelse med hvidt Garn) Sganarel.

Ah arme Sganarel, hvor skal du finde et Hul at putte dig i?

(Gudværelse med hvidt Garn) Ottende

Ottende Scene.

Don Juan, Commandantens Støtte (sætter sig til Bord) Sganarel, &c.

Don Juan.

En Stoel og en Tallerken her, (til Sganarel.) sæt
Dig til Bords.

Sganarel.

Jeg er intet længer sulten, Herre.

Don Juan.

Sæt Dig need, siger jeg. Giv os noget at drikke.
Jeg bringer Dig Commandantens Sundhed, Sganarel.
Giv ham noget Vin i sit Glas.

Sganarel.

Jeg er intet tørstig, Herre.

Don Juan.

Drik, og syng en Viise for at fornøie vores Giest.

Sganarel.

Jeg er gandske hees, Herre, jeg kan intet synge.

Don Juan.

Det er ligemegent. Nu hystig. Kom I andre og
syng med.

Stetten.

Det er alt nok, Don Juan, jeg inviterer jer til
at spise hos mig i morgen Aften: har I vel Mod og
Hierte dertil.

Don

Don Juan.

Jeg skal visselig komme og tage Sganarel med.

Sganarel.

Det er i morgen min Fastedag, Herre.

Don Juan.

Lys Commandanten ud.

Sættet.

Man har ikke Lys nødig, naar man er ledsgaget af Himlen.

Don Juan.

Ta jeg skal komme, om det var Diævlen selv, for at see hvorledes man bliver tracteret hos de Døde.

Femte Act.

Første Scene.

Don Louis, Don Juan, Sganarel.

Don Louis.

Ah, min Son, er det mueligt, at Himlen har bonhørt mig! er det vel sandt hvad I siger! glæder I mig ikke med et falskt Haab! tor jeg vel føste Troe til den saa behagelige som uventende Tidende, at I har omvendt jer?

Don

Don Juan. (med en hykelsæ Tone.)

Ga kiere Fader, jeg er nu kommen i mine Syn-
ders Kundskab. Jeg er ei meer den, jeg har været,
Himmelens har giort en forunderlig Forandring hos mig,
den har ørt mit Hjerte og aabnet mine Øine, saa jeg
med Gruelse anseer min forrige Verdenslighed og For-
blindelse. Maar jeg eftertænker mine forrige Ugudeligh-
heder, saa maae jeg forundre mig over Himmelens Lang-
modighed, der saa længe har baaret over med mig, da
jeg for længe siden fortalte, at sole Virkningen af dens
billige Breede. Jeg erkender med sonlig Ydmighed dens
Naade, i det den ei har straffet mig efter Fortieneste;
samme skal opmunstre mig til en aabenbare Omvendelse
for heele Verdens Øine: Jeg skal stræbe ved et hedre
Levnet at oprette den Forargelse, jeg har givet ved mit
ugadelige Levnet, og for samme bede Himlen iidelig om
Forladelse. Dette er mit fornemste Øieeed, og jeg heder
min herte Fader at være mig behelpelig i dette mit chris-
tige Forsøt, og udsoge mig et Menneske, som kan led-
sage mig, som et vildfarende Haar, paa rette Vej.

Don Louis.

Ah, min Son, hvor er dog en Faders Brede snart
stillet. Saasnart han seer ringeste Tegn til Omvendelse
hos sin Son, tænker han ikke længere paa hans Forseel-
ser. Nu har jeg alt glemt al den Fortræd Du har
giort mig: de Ord, Du nu har tale, udslette hos mig
al Empfindlighed. Jeg tilstaaer at jeg kan ikke finde mig
i min Glæde, Taarene staac mig i Øinene af bare Glæ-
de, nu har dog Hjulpen hørt mine Øønner, nu har jeg
intet meer at begiere af den. Lad mig omfavne Dig,

min

min fiere Son, og jeg beder Dig inderlig bliv ved Dit edle Forældre. Jeg vil nu strax gaae hen til din Moder, og forkynde hende denne glædelige Tidende, giøre hende delagtig i min Hornsels, og saa ville vi begge takke Himmel for dens hellige Gnæssydelse i dit Hjerte.

Aanden Scene.

Don Juan, Sganarel.

Sganarel.

Ah hvor inderlig glæder jeg mig over Herrens Omvendelse! længe har jeg ønsket den, og nu er, Gud stee Lov! mit Ønske opfyldt.

Don Juan.

Gaae Fanden i Vold, din Kieltring.

Sganarel.

Hvordan? gaae Fanden i Vold din Kieltring?

Don Juan.

Hvad! er Du endnu saa taabelig, at vil antage mine Ord for Troes Artikler, og meener Du, jeg mente noget med det jeg sagde?

Sganarel.

Hvad! er det ikke — mente han — var hans — Ah hvilket Menneske, hvilket Menneske.

Don Juan.

Nei jeg er set intet forandret, og min Opsørel skal altid blive den samme.

Sganarel.

Sganarel.

Er Herren da set intet bleven bevæget over den forunderlige Hændelse med Støtten, som gif og talede.

Don Juan.

Vist nok er det, at der er noget i, som jeg ikke kan begribe, men saadant er dog for svagt til at for andre mit Sind, og bringe mig paa andre tanker. Det jeg sagde før, at jeg vilde forbedre mig og leve et stikkeligere Levnet, var bare Spog, Forstillelse og Politique for at holde mig i Credit hos min Fader, som jeg i een og anden Ting har nødig, og for at sætte Verden en Bornæse paa. Dig vil jeg betro det, Sganarel, og ingen anden; thi jeg vil dog gjerne have, at een skal vide, hvad der driver mig til fligt.

Sganarel.

Hvad hører jeg, saa losagtig og uguadelig, som han er, vil han dog passere for et stikkeltig Menneske.

Don Juan.

Ta hvorsor ikke det, der ere flere der giøre det end jeg, og under et Helligheds Skin bedrage hele Verden.

Sganarel.

Ah hvilket Menneske, hvilket Menneske.

Don Juan.

Oh, det er intet Ondt deri: Hyklerie er en Modens Lyde, og de Lyder, som ere i Moden, blive anseete som Dyder. En Hykler har store Fordeele. Det er en Konst, som altid er i Ære; thi om man end mærker

Bedra-

Bedrageriet derunder, tor dog ingen tale derpaa. Alle andre Laster ere underkastede Kritik, og enhver tor aabenbar tale om dem, men Hyklerie er en privilegeret Lyde, som stopper Munden til vaa Folk, og undgaer altid Straf og Paatale. En Hykler kan ved bare Forstillelse forskaffe sig et heelt Selskabs Undest, som han aldrig har seet for; derimod gior man een eeneste af et Selskab imod, saaer man alle de andre paa Halsen. De som meest foregive at kiende Hyklere, og best vide at kunne tage sig vare for dem, de blive juist allersnaest bedragne; thi vi ere af Naturen tilboielige til at troe vor egen Noes, og de hoie Tanker, vi har om os selv, forsore os til at finde Behag i Hyklerie. Oh hvor mange kiender jeg ikke, som paa den Maade vide at skule deres Ungdoms Norden, og som under Helligheds Skin have Frihed til at være de allerverste, farligste og stemmeste Mennesker paa Jordens. Om man endskient veed deres Levemaade og kiender dem for det de ere, saa kan dog nogle Forstiller, som at hælde med Hos vedet, sukke dybt, vende det hvide ud af Vinene, giore alting got igien. Det er paa den Maade jeg vil bringe mine Sager i Sikkerhed: Jeg vil intet derfor forlade Vellyst, men jeg vil skule den for Folkets Nine, og fornsie mig i Smug, og dersom min Levemaade skulde blive aabenbaret, maae jeg lade Folk snakke lidt, men skal strax ved en forstilt Hellighed oprette det igien. Jeg skal give noget til de Fattige, være nedslaet i nogle Dage, sukke og lofte Vinene op til Himmelens, saa tor Folk ikke troe sig selv engang. Med et Ord, det er den bedste Maade og ypperligste Leilighed for mig at giore, hvad jeg vil, uden at nogen skal finde noget at

at sige derpaa. Jeg skal klage over Tidernes Ondskab, laste den heele Verden, og ikke have gode Tanker om nogen, uden mig selv. Hørsee en sig imod mig, skal jeg aldrig give ham det til, men bære et uafladeligt Had till ham. Under Skin af at henvne Dyden skal jeg giøre mine Fiender ulykkelige, jeg skal beskyde dem for aabenbare Ugudelighed, saa indfinder der sig strax nogle nidskiere egennyttige Døsser, som fordømme dem, uden at vide selv hvorför. Saaledes skal man føre sig det menskelige Kjøns Strebeligheder til Nutte, og vide at vende Kaaben efter Været.

Sganarel.

Himmel og Jord, hvad hører jeg! der fattedes ham intet for at være complet ugudelig, uden at blive Hukler tillige. Nu er i haun ret en Samling af alle Vederstyggeligheder. Nei nu gaaer det for vidt, eg jeg kan ikke bare mig for at tale. Slæae, prygl, stæeg, svie, brænd mæg, ja slæae mæg ihiel, om han vil, jeg maae, som en ærlig Liener sige ham min Hiertens Meerning. Viid da, Herre, at saa lange gaaer Krusken til Vandet, at den omsider gaaer i Stokker. En vis Auctor, som jeg ikke kender, har sagt meget zürligien: Mensket er her i Verden ligesom Huglen paa Greenen, Greenen sidder fast i Træet, hvem som holder sig fast til Træet folger sunde Regler, sunde Regler ere bedre end zürlige Ord og Talemaader, zürlige Talemaader har man til Hove, til Hove er Hoffolk, Hoffolk rette sig ester Moden, Moden er en Phantasie, Phantasie er en Sælens Evne, Sælen opholder Livet, Livet endes ved Doden — Ei! tank paa, hvordan det da vil gaaae ham.

Don Juan.

Ah, hvor er det deiligt taelt.

Sganarel.

Vil han da intet omvende sig, saa desverre for ham.

Tredie Scene.

Don Carlos, Don Juan, Sganarel.

Don Carlos.

Det er mig kiert, Don Juan, at jeg træffer Dem her saa beleiligt. Jeg vil heller tale med Dem her, end hjemme, for at erfare Deres endelige Beslutning. De veed at jeg har paataget mig at bringe denne Sag til Rigtighed, eftersom Aftalen stede i Deres Overværelse. Jeg ønsker af mit gandske Hjerte at Tingen maatte gaae af i Stilhed, og der er intet, som jeg jo gjerne vilde forsøge, for at bringe Dem til, offentlig at erklære min Søster for Deres Kone.

Don Juan. (med en hykkelst Tone.)

Ah, jeg vilde hertelig gjerne give Dem al den Hyldestgiorelse. De kan forlange, men Himlen er derimod den har opvakt i mig et alvorlig Forsæt til at forandre mit Levnet, og nu tænker jeg ikke paa andet, end at afsondre mig fra Verden, rense mit Sind fra al slags Forfængelighed, eg ved en stille og sindig Opsørel, at oprette al den Norden, min ubesindige Ungdom har bragt mig i.

Don Carlos.

Sædant Forsæt, Don Juan, strider intet imod hvis jeg har sagt, og et lovlig Egteskab kommer meget vel overs eens med de priselige Tanker, Himmel har indgivet ham.

Don Juan.

Ah nei ingenlunde: det samme er og hans Søsters Forsæt; hun har besluttet at leve i Enighed, og vi ere begge blevne bevægede paa een Tid.

Don Carlos.

Det kan ikke stille os tilfreds, at hun har besluttet at leve i Enighed; thi Folk tænker, at hun har gjort det, formedelst den Foragt, I har havt for hende og hendes Familie: Vores Øre udfordrer at hun skal leve med jer.

Don Juan.

Jeg forsikrer Dem, at det kan ikke lade sig giøre. Jeg for min Person vilde gjerne, og jeg har endog i Dag for samme Aarsags Skold raadsørt mig med Himmelnen; men saa hørte jeg en Røst, som sagde: at jeg ingenlunde kunde blive salig, om jeg tænkte meer paa Deres Søster.

Don Carlos.

Men meener I, min kiere Don Juan, at vi kan lade os nseie med saadanne Undskyldninger.

Don Juan.

Jeg adlyder Himmelens Røst.

Don Carlos.

Hvad, skal jeg lade mig spise af med saadan Snak.

Don Juan.

Himmelens Villie see!

Don Carlos.

I skulde ei have bortsørt min Søster fra et Kloster,
for siden at forlade hende?

Don Juan.

Det har nu saa været Himmelens besluttede Maad.

Don Carlos.

Vi skulde taale den Klik i vor Familie.

Don Juan.

Hold jer til Himmelens!

Don Carlos.

Kan man intet faae noget andet Ord af jer, end
det Himmelens, Himmelens.

Don Juan.

Det er Himmelens Villie.

Don Carlos.

Det er alt nok, jeg forstaaer jer, det er ikke her
vi vil gisre Sagen klar, Stedet vil ikke tillade det,
men jeg skal nok trefse jer inden kort Tid.

Don Juan.

Ligesom jer behager. I veed at Hiertet sidder
mig paa det rette Sted, og at jeg forstaaer at bruge
min Kaarde: jeg vil strax gaae hen i den lille Gade
ved Klosteret; men det siger jeg forud, at det er ikke
mig,

mig, som vil staaes, Himmel forbyder mig at tønke paa sligt. Antaster I mig da, saa skal vi faae at seé, hvad der vil blive af.

Don Carlos.

Sa det skal vi saamen.

Hierde Scene.

Don Juan, Sganarel.

Sganarel.

Hvad Pokker er det for en Talemande, Herren nu bruger: dette er endnu verre, end al Resten: Maer endelig Ondt skulde være, holdt jeg meer af ham, som han var for: Jeg har hidindtil dog haft noget Haab om ham, men nu mistvirveler jeg aldeles: Og jeg troer nuueligt, at Himmelnen, som har overbaaren saa mange Skræbeligheder med ham, taler dette sidste; thi det er alt for vederstyggeligt.

Don Juan.

Oh! Snak! Himmel er ikke saa nsie regnende; og om Menneskene alle de gange de —

Sganarel.

Ah! Herre, det er Himmel som taler til ham og advarer ham.

Don Juan.

Dersom Himmel vil give mig Advarsel, maae den tale lidt tydeligere, om den, ellers vil at jeg skal forstaae den.

33

Sganarel.

Sganarel.

Ah! Herre, lad sig dog bevæge, af saa mange
Prover, og omvend sig endnu, medens det er Tid.

Don Juan.

Nei, nei, i hvad der og skal skee, saa skal det
ikke siges om mig, at jeg var stukket til Fortrydelse;
fort folg med mig.

Femte Scene.

Don Juan, Sganarel, Et Spøgelse som et
Fruentimmer med bedækket Ansigt.
Spøgelse.

Don Juan har kunst kort Tid at profitere af Hims-
lens Barmhertighed, og dersom han ikke strax omven-
der sig, er hans Ulykke besluttet.

Sganarel.

Hør han vel Herre?

Don Juan.

Hvo tør understaae sig at tale saaledes til mig?
jeg synes jeg kender Rosten.

Sganarel.

Ah Herre, det er et Spøgelse, det kan jeg kende
paa Gangen.

Don

Don Juan.

Spøgelse, Gespenst, eller Dievel, saa vil jeg see
hvad det er.

(Spøgelsen forandrer Gestalt og forestiller Tiden
med sin Segel i Haanden.)

Sganarel.

Ah Himmel! saae han den Forvandling, Herre?

Don Juan.

Nei, intet er mægtig til at skække mig hersra,
jeg vil forsøge med min Kaarde, om det er et Legeme
eller en Geist.

(Spøgelsen forsvinder just som Don Juan vil slaae til.)

Siette Scene.

Stotten, Don Juan, Sganarel.

Stotten.

Hold stille, Don Juan, I lovede mig i Gaar, at
vilde spise med mig.

Don Juan.

Ta hvor skal vi hen?

Stotten.

Giv mig Haanden.

Don Juan.

Der er den.

Støtten.

Naar en Synder forhørdes i sin Synd, solacer
der en bedrøvelig Død efter, og naar han forkaster Himmels
Maade, som ham Tid efter anden tilbydes, styr-
ter han sig selv i Himmels Bredes fortærende Lynild.

(Don Juan farer ned.)

Sganarel.

See ved hans Død er enhver stillet tilfreds, Himmel,
som han havde fortørnet, Lovene, som han havde
overtraaet, unge Tomfruer, som han havde forsørt, for-
nemme Familier, som han havde vænget, Forældre og
Slægtinge, som han havde gjort Hiertesorg, gifte Koner,
som han havde besværgret, gifte Mænd, som han havde
bragt til Desperation; heele Verden er fornæret ved hans
Død, undtagen jeg arme Karl, som for mange Aars
Tjeneste, har ingen anden Belønning, end at see min
Herres Ujudelighed straffet paa den allergruesomste
Maade.

Ende.

Bædde-

Veddemaalet.

Comoedie i Een Act,

oversat af det Franſke

ester

Herr Sedaines

La Gageure.

Per.

Personerne:

Marquisen af Blainville.

Marquis af Blainville.

Herr af Tieulette.

Frauen Adelarde.

Gotte.

Dubois.

la Fleur.

Frauen Adelades Hofmesterinde.

Handlingerne gaae for sig paa Marquisens Lystgaard.

La Gagette

Forste

Bæddemaaleet.

Comoedie.

Første Scene.

Gotte.

Bi Detientere beklage os stedse, men vi giøre uret deri. Det er sandt, at vi maae taale vor Herstsabs Indfald, Egensindighed, Oversuseen og øste blive igennemheglede, uden at kunne begribe Marsagen dertil; men dersom det opvækker Fortrydelse saa forjager det dog i det mindste Keedsomheden. Ha! Keedsomhed! Keedsomhed! det er en forstærkelig Ting! — Holder den endnu ved i to Timer, saa kostet den min Hrue Livet. Men at et vittigt Fruentimmer ikke har Wittighed nok til at moere sig selv, det sætter mig i Forundring. Maaske kommer det deraf, at jo-meere Vid man har, jo mindre Udveie har man til at forjage Keedsommelighed. Ja love Laasser! de kan moere sig med altting! der er hun, nu er hun endelig gaaet af Vinduet.

Anden Scene.

Gotte, Marqvisen.

Gotte.

Har Fruen set mange Folk komme forbi?

Marq.

Marqvisen.

Ja — igennemblodte Folk, Fragkudste, Fattige, man maae ynges over. — Denne Dag er saa føl, saa bedrøvet. — Regnen tager alt mere og mere til.

Gotte.

Jeg veed ikke om Fruen længes, men jeg forsikrer Dem, at jeg — jeg veed ikke selv hvordan man er til Mode i saadan et Veir.

Marqvisen.

Jeg havde faaet det ravgaleste Indfald — Ifald der var kommen een paa Landeveien som havde haft en menneskelig Skabning, saa havde jeg ladet ham falde ind for at holde mig med Selskab.

Gotte.

Der findes sikkert ikke een Cavalier, som jo havde været vel tilfreds dermed. Men troer Fruen, at Marquien vil have Aarsag til at glæde sig meget, ved at være paa Jagt i Dag?

Marqvisen.

Det gør mig slet ikke ondt.

Gotte.

De raadte ham det jo selv i Aftes.

Marqvisen.

Han døde jo af Længsel derefter, og jeg ventede Besøgelse. Grevinde Bordacle —

Gotte.

Hvad! den hæslige Dame? —

Mar-

Marqvisen.

Jeg hader ikke hæslige Fruentimmere.

Gotte.

Ja De kunde elskে endog de smukke.

Marqvisen.

Det var Spøg ; jeg hader ingen. Flye mig den Bog. (hun tager Bogen.) Ha ! Moral ! jeg vil ikke læse. Dersom mit Clavecin — Jeg havde ogsaa sagt Her, at I skulde lade det sætte i Stand, men I tænker paa ingen King. Havde det nu været stemt, saa havde jeg sat mig til at spille.

Gotte.

Det er stemt, Frue ! Organisten var her i Morges.

Marqvisen.

Saa kan jeg spille i Asten, det vil moere Marqvien. — Tag mig min Ramme. — Nei, sæt mig det Bord hid, jeg vil skrive. O ! Gud !

Gotte. (bringer Bordet.

Der er det.

Marqvisen. (besører Pennene og kaster dem.)

Ha ! Ikke en eeneste Pen, man kan skrive med.

Gotte.

Der ere nogle gaudste nye.

Marqvisen.

Troer I at jeg seer dem ikke. — Luk det vindue i. — Nei, jeg vil gaae hen i det igien ! lad det staae. (hun gaaer hen i Vinduet.)

Gotte.

Gotte.

Hun er endog avindsy; det gaaer noget vidt.
Dette er da Moral, det maae jeg læse for at faae at
vide hvad Moral er. (Hun læser.) Korsog om Mennesket.
Det er en besynderlig Moral. Den maae jeg læse.

(Hun legger Bogen bort.)

Marqvisen.

Gotte, Gotte!

Gotte.

Frue!

Marqvisen.

Ring ester een af Folkene. Det vil være laiers
sigt — Ha! det er lidet vel — Mit gode Navn, maae
faae paa faa sikker en God som det staer, for at vove
dette Spieg.

Tredie Scene.

De forrige, En Tiener.

Marqvisen. (til Tieneren.)

Gaae gesvindt need til den lille Laage i Dyrehaven,
saa seer I en Officier i en blaa Sartout med
Solvresser og en solvborde Hat at komme der for-
bie. Til ham skal I sige: Min Herre! en Dame, som
jeg strax skal fore Dem hen til, lader Dem bede, at
træde ind for et Dicblik. I skal føre ham hid igiens-
 nem Baggaarden. Sporger han om mit Navn, saa
skal I svare: Grevinde Bordaele.

Tieneren,

Tieneren.

Grevinde Wordacle ?

Marqvisen.

Ja. Skynd eder noget.

Fierde Stene.

Marqvisen, Gotte.

Gotte.

Grevinde Wordacle ?

Marqvisen.

Ja.

Gotte.

Denne gamle, hæslige Grevinde ?

Marqvisen.

Ja, det vil blive ret moersomt. For overalt hvor min Officier saa gisr hendes Beskrivelse, vil han blive udleet.

Gotte.

Kiender De denne Officier ?

Marqvisen.

Nei.

Gotte.

Men om han kiender Dem ?

Marqvisen.

I saa Fald, skal Tienerens Dumhed bære Skylden ; saa har han nævnt et galt Navn.

Gotte,

Gotte.

Men Frue ! har De overveiet —

Marqvisen.

Jeg har overveiet alting : jeg vil ikke spise allene.
Og paa Landet tager man til Tafke med Selskabet, som
man kan saae det.

Gotte.

Men dersom det var een, der ikke var Fruen ans-
tændig ?

Marqvisen.

Haaer jeg nu ikke at see , hvad der er ved ham ?
Lad vinduerne lukke. (Gotte ringer.)

Femte Scene.

De forrige , La Fleur.

(Marqvisen tager sit Sæil af Lommen, hun esterseer om hen-
des Haar ikke er kommen i Norden, om der røde
paa Kinderne er vel anbragt. Maer La Fleur
har lukket vinduerne, hvisker han noget til Got-
te, og ender det med at sige høit :)

La Fleur.

Jeg har seet hende.

Gotte.

Ha Frue ! Her er en splinter nye Tibende til at
moechte Dem, der er et Fruentimmer indelukket i Mar-
qviens Kammer.

Marqvisen.

Hvad vil det sige ?

Gotte.

Gotte. (til La Fleur.)

Tael, tael. Fortæl det dog.

La Fleur.

Frue — (til Gotte.) Sladderhank.

Marqvisen.

Naa! lad høre.

La Fleur.

At tale Frue med Complimenter —

Marqvisen.

Vad Complimenterne ude.

La Fleur.

Med Respect for Fruen —

Marqvisen.

Hvor disse Folk ere uudstaaelige med deres Respect
og Complimenter. Nu videre.

La Fleur.

Leg kom gaaendes ved Enden af Gangen, Frue!
da jeg ved det lille Vindue i Herrens Cabinet, som ven-
der ud til Haven, saae, ligesom jeg nu har den Ere
at see Fruen —

Marqvisen.

Saa! der har vi Eren til. Nu da! Hvad
saae J?

La Fleur.

Leg saae et Gardin røre sig bag Vinduet i Her-
rens store Cabinet, og siden efter en lille Haand, enten
hoiere eller venstre; jo det var den høire Hånd, der

A a

træk

træk Gardinet fra, som saa. Jeg blev da vaer, ja, jeg saae livagtigen en ung Frøken paa sytten, eller atten. Alar, dog tor jeg ikke sige for vidst om hun var atten, men jeg torde svære paa, at hun har fyldt sytten.

Marqvisen.

Men — er I ogsaa vis paa det I siger?

La Fleur.

Skulde jeg vel, Frue —

Marqvisen.

Det er da formodentlig et Gruentimmer, som Forsvalteren har ført derind. Kald mig paa Dubois. La Fleur! har I sagt det til nogen?

La Fleur.

Ei ingen uden Mademoiselle Gotte.

Marqvisen.

Hvilken af eder, som understaaer sig at tale derom, skal paa Dieblikket have sin Afsted. Kald nu paa Dubois.

Siette Scene.

Marqvisen, Gotte.

Gotte. (Stiller sig an som hun græder.)

Jeg troer aldrig Frue, at jeg har været saa uhyggelig at give Dem Anledning til at tvivle om min Troeskab; jeg har aldrig aabendbaret nogen Hemmelighed —

Marqvisen.

Jeg giver eder Lov at fortælle mine.

Gotte.

Ha! ha! Ha! Gotte.

Er det mueligt Frue! — at De kan — troe —
at —

Marqvisen.

Ha! ha! I vil til at græde, jeg er ingen Elser
af slige Grimacer, hold dersor op eller gaae ind i eders
Kammer, saa gaaer det nok over.

Syvende Scene.

De forrige, Dubois.

Marqvisen.

Hvad er det for et ungt Fruentimmer, Monsieur
Dubois, som er i min Mands Kammer?

Dubois.

Et ungt Fruentimmer, som er i Herrens Kammer?

Marqvisen.

Ieg mærker, at I vil lyve mig for, men betenk,
at I derved sætter Erbodigheden imod mig til Side,
og det tilgiver jeg ikke.

Dubois.

Frue! i de syv og tyve Aar, jeg har havt den
Ære at være Herrens Kammertjenier, har han aldrig
havt Aarsag til at troe, at jeg manglede i min Æ. hs-
dighed for ham, og naar vores Herfkab findet for godt
at spørge os — Det er nu elleve Aar Frue! —

Marqvisen.

I søger at undvige mit Spørsmaal, men jeg bes-
der eder at besvare det efter Bogstaven. Hjem er
Aa 2 det

det unge Fruentimmer der er i Herr Blainvilles Cabinet?

Dubois.

Af Frue! De kan bringe mig i Fortræd; og dersom Herren vedste at jeg havde sagt Dem — Maaske han vil have det holdt hemmeligt.

Marqvisen.

Mu vel! I er jo ikke kommen til mig for at fortælle mig det. Han skal faae at vide, at jeg har spurgt eder om en nsiere Oplysning af det jeg allerede vedste, og at I hverken torde lyde mig for, eller være ulydig.

Dubois.

Af Frue! Hvilken Skade kunde det ikke giøre mig.

Marqvisen.

Aldeles ingen; lad det kun være min Sag; jeg formaer saa meget hos ham —

Dubois.

De formaer alting, Frue! og dersom De spørger Herren, saa er jeg vis paan, at han siger Dem —

Marqvisen.

Det er meget godt, men lad os komme igien til Spørgsmalet; gaae ud Gorte.

Ottende.

Ottende Scene.

Marqvisen, Dubois.

Marqvisen.

J kan ikke have det mindste at frygte for.

Dubois.

J Gaar Morges sagde Herren til mig: Tag dette Papiir, Dubois, og folg Post for Post hvad det indeholder.

Marqvisen.

Hvilket Papiir?

Dubois.

Jeg troer jeg har det endnu. Her er det.

Marqvisen.

Læs det.

Dubois.

Det er Marqviens egen Haand. „Torsdagen den 16de om Morgen. J Eftermiddag naar Klokkens slaer sem, skal Dubois sige til sin Kone, at hun skal pynte sig og tage en Kiol paa. Klokkens halvgaaen syv skal han gaae ud med sin Kone under Korevending af at spadsere. Klokkens halvgaaen otte, skal han være ved den lille Laage af Dyrehaven. Naar Klokkens slaer otte skal han betroe sin Kone, at de ere dersor at vente paa mig. Klokkens halvgaaen nie —

Marqvisen.

Det er meget omstændeligt. Giv hid. (hun lober det igienem med Vinene.) Videre.

A a 3

Dubois.

Dubois.

Herren kom da Klokk'en var slagen ti. Min Kone
var næsten død af Kulde, men de tövede saa lange fordi
Bognen var kommen noget til paa Beien. Herren havde
sin Diligence, der steeg to Fruentimmere ud af den, den
eene var ung, den anden albrende. Han sagde til min
Kone: Bring dem i mine Bærelser, men op af eders
Trappe. Herren gik ind; han sagde kum et på Ord til
den Unge, og anbefalede dem til os.

Marqvisen.

Og hvor har de tilbragt Natten?

Dubois.

I min Kones Kammer, hvor jeg satte en Seng
til dem.

Marqvisen.

Og Herrens Omsorg deg Agtelse gik ikke videre?

Dubois.

Forlad mig det Frue, han kom til os i morges
førend han tog paa Søgt, han bad om Tilladelse at
komme ind, og beviiste det unge Fruentimmer mange
Høfsligheder, meget Vensteb, meget, meget —

Marqvisen.

Det er ikke det jeg spørger om. Men kan I ikke
omtrent see hvad slags Fruentimmer det er?

Dubois.

Jeg har allene fulgt min Ordre, men min Kone
siger, at det er fornemme Folk.

Mar-

Marqvisen.

Bring dem ind til mig.

Dubois.

Af Frue!

Marqvisen.

Ga, bed dem, siig : at jeg udbad mig den Ere at
see dem hos mig.

Dubois.

Men dersom —

Marqvisen.

Gier som jeg siger, og frygt ikke for noget. Kald
mig paa Gotte.

Niende Scene.

Marqvisen.

Dette kommer mig besynderlig for — Nei ; jeg
kan ikke troe — O hvor ere ikke Mandfolkene bedra-
gelige — I øvrigt, saa faaer jeg nu at see —

Tiende Scene.

Marqvisen, Gotte.

Marqvisen.

Jeg beder at beholde hos eder selv, haade hvad I
veed og hvad I ikke veed. (Sagte.) For nærværende Tid
er jeg fortredelig over mit Fusentasterie og min Officier.
(Hør) Saa snart han kommer —

A a 4

Gotte.

Gotte.

Hvem, Frue?

Marqvisen.

Officieren. Saa for ham ind i mit lille Cabinet,
beed ham blive der et Dieblik, og kom saa tilbage til mig.

Ellevte Scene.

Marqvisen, Dubois, Adelaide, Hovmesterinden.

Marqvisen. (til Adelaide.)

Det gør mig ondt at have forstyrret Deres Eensomhed: Men Marqvin maae have haft meget væsentlige Aarsager til at dølge for mig, at De var i hans Værelser. Jeg haaber altsaa at faae Oplysning hos Dem om saa besynderlig en Hemmelighed.

Hovmesterinden.

Jeg kan sige Dem, Frue, at —

Marqvisen.

Hører dette Fruentimmer Dem til?

Adelaide.

Ja Frue! det er min Hovmesterinde.

Marqvisen.

Tillad mig at bede hende træde ind i mit Cabinet.

Adelaide.

Hun har aldrig været fra min Side, siden jeg var et Barn. Tillad hende at blive her.

Mar-

Marqisen. (til Dubois.)

Sæt en Stoel hid, og gaae saa bort. (Dubois bringer en Stoel, Marqisen sætter sig paa een der staarer noget fra dem.) Sæt Dem der, min kiere, sæt Dem. Det anständige og beskeedne Væsen som jeg bliver vaer hos Dem, burde ikke have tilladt Marqvien et Diebliks Twivsraadighed om at føre Dem til mig.

Adelaide.

De Aarsager, der har forhindret ham at giøre det ere mig gandske uvitterlige; Jeg havde udbedet mig det, som en Gunst af ham, dersom jeg ikke først i dette Dies blik havde faaet at vide, at jeg havde den Ære at være i Deres Huus.

Marqisen.

Det vedste De ikke?

Adelaide.

Nei Frue.

Marqisen.

Det sordobbler min Nygierrighed.

Adelaide.

Jeg har ingen Aarsager, der kunde holde mig fra at tilfredsstille Deni, siden Marqvien aldrig har paalagt mig Taushed i hvad der angaaer mig.

Marqisen.

Har han længe haft den Ære at kiende Dem?

Adelaide.

Fra min Barndom af Frue; i det Kloster hvor jeg har henbragt min Levetid, har jeg ikke kiendt nogen

uogen anden Formynder, Paarørende eller Bon, end ham.

Marqvisen. (til Hovmesterinden.)

Maae jeg spørge Dem om hendes Navn?

Hovmesterinden.

Froken Adelaide.

Marqvisen.

Intet andet?

Hovmesterinden.

Nei Frue!

Marqvisen.

Nei! — Og De siger mig, Froken, at De er uvidende om Marqviens Hensigter med at føre Dem i sit Huus og undrage Dem alles Dine?

Adelaide. (alvorlig.)

Naar man har Agt for en Person, falder man den ikke besværlig med Spørsmaale, Frue, og jeg ører Marqviens alt for høit, til at nøde ham at sige mig noget, som han vilde tie med.

Marqvisen.

Det er al den Beskedenhed man kan vise.

Adelaide.

Og jeg har desuden allerede haft den Ære at sige Dem, Frue! at jeg ikke vedste jeg var i Deres Huus.

Marqvisen.

Det havde De bragt mig til at glemme.

Adelaide.

Adelaide. (creiser sig.)

Geg vil forlade Dem, Frue!

Marqvisen. (stagende med en mildere Tone.)

Geg ønsker Froken, at Marqvien ikke længe vil berøve mig den Fornsielse at kende Dem.

Adelaide.

Det ønsker jeg iligemaade.

Marqvisen.

Han har uden Tvivl have sine bevægende Marsager, som jeg i ingen Maade troer at være fornærmede enten for Dem eller for mig; men tilstaae mig, at denne Taushed trænger til alt det Fordeelagtige, Dere's Nærværelse indskryder, for ikke at blive ilde udtolket.

Adelaide.

Det tilstaaer jeg Frue, og for at styrke Dem i de Begreb, som jeg fortinierer, at De skal giøre sig om mig, vil jeg sige Dem hvorledes Herr Blainvilles Opsørelse har været i Henseende til mig. Det er nogle Maaneder siden —

Marqvisen.

Sæt Dem dog, jeg beder Dem.

Adelaide.

(Sætter sig, Marqvisen og Hovmesterinden bag efter.)

Hør nogle Maaneder siden kom Herr Blainville til mit Kloster og havde een af hans Venner med sig, som han fremstillede mig, og udbad sig paa hans Begne, at han imøllemstunder maatte komme til mit Tralværk, hvilket jeg bevilgede. Han kom der — jeg saae ham undertiden — ja, endog ofte; forrige Mandag kom Marqvien igien til

mig,

mig, eg sagde mig : at jeg maatte belave mig paa at forlade Klosteret. I den Samtale han havde med mig, lod han sig forstaae med, at jeg snart kom til at forandre Stand. Og i Gaar Aftes sildig kom han for at hente mig fra Klosteret. Jeg forlod det med en slags Græmelse, jeg havde været der fra min Barndom ; og uden at jeg vidste hvor jeg skulle hen, bragte han mig her hid. Her seer De min heele Tildragelse, og dersom det var muligt at udfinde nogen Anledning til at frugte for den Mand, som jeg ører høiest, da skulle det være hos Dem, at jeg vilde søger Tilflugt.

Tolvte Scene.

De forrige, Gotte.

Gotte.

Han falder sig Herren af Tieulette.

Adelaide.

Herren af Tieulette !

Hovmesterinden.

Herren af Tieulette ?

Marquisen.

I mit Cabinet ?

Gotte.

Nei ; han er der.

Marquisen.

Koer ham her ind, — om et Dieblik. Frøken ! jeg eroer ikke, at Herr Plainville bør over mig længe den For-

nøjelse

nsielle at see Dem. Jeg vil ikke sige ham noget om den
Frihed jeg har brugt at forstasse mig den forud, og jeg
beder Dem, Frøken! ikke heller at tale med ham derom.

Adelaide.

Jeg skal heri være ligesaa taut som De.

Marquisen. (til Gotte.)

Lad Dubois komme ind — Ha —

Trettende Scene.

De forrige, Dubois.

Marquisen.

Dubois! bør al muelia Omhyggehed og Opmærksomhed for Frøkenen. Men I behover ikke at sige Marquien, at Frøkenen har villet have den Godhed at komme til mig, saafremt han ikke spørger derom. Jeg haaber Frøken! at —

Adelaide.

Jeg beder Fruen! —

(Marquisen følger dem ud; Gotte er bleven tilbage, hun seer Herren af Tieulette komme ind.)

Gotte.

Han seer ikke ilde ud, hun kan gierne lade ham blive
og spise til Middag.

Fjortende

Giortende Scene.

Tieulette, La Fleur.

Tieulette.

Tiener Du her?

La Fleur.

Ja, hos Marqvien af Blainville.

Tieulette.

Hos Marqvien af Blainville? Og man hilsede mig
fra Grevinden af Wordacle.

La Fleur.

Fruen havde besalet det saaledes.

Tieulette.

Besaledt at falde hende Grevinden af Wordacle?

La Fleur.

Ja, min Herre!

Tieulette.

Og hvad skal det sige?

La Fleur.

Det veed jeg ikke.

Tieulette.

Hvor er Marqvien?

La Fleur.

Man siger: paa Jagten.

Tieulette.

Er han ikke paa Montfort? Jeg gjorde Regning
paa at finde ham der. Kommer han tilbage i Asten?

La

La Fleur.

Ga. Fruen venter ham.

Tieulette.

Man giver sig ud for Grevinde af Bordacle, det
begriber jeg slet ikke.

La Fleur.

Min Herre, er Champagne endnu i Deres Dieneste?

Tieulette.

Ga, jeg reed fra ham, hans Hest kunde ikke folge
min; — men det er en beryderlig Hændelse, og Du
veed slet ingen Grund —

La Fleur.

Nei, min Herre! men lad Dem ikke forstaae med —
Ha! der er Fruen.

Femtende Scene.

De forrige, Marqvisen, Gotte.

Marqvisen.

Hvordan min Herr Baron! De vil drage forbi
min Gaard uden at giøre mig den Ere — Ha! min
Herre! — O hvor mange Undskyldninger har jeg ikke
at giøre Dem, jeg saae Dem an for een af min Mands
Vaarsrende, og dersor lod jeg Dem bede at træde ind
for et Diblik. Jeg belavede mig paa at giøre Bebreis-
delsner og jeg skylder Dem Undskyldninger. — Af! min
Herre, hvor giør det mig onde, at have foraarsaget
Dem Uleilighed.

Tieulette.

Tieulette.

Fru ! —

Marqvisen.

Hvor mange Undskyldninger har jeg ikke at giøre
Dem !

Tieulette.

Zeg er denne Heiltagelse megen Tak skyldig ; den
forskaffer mig den Ære at giøre Fru Grevinden min
Opvarming.

Marqvisen.

O min Herre ! det er umueligt at være mere
skamfuld end jeg er. Men Gotte, betragt engang hvor
liig Herren er Baronen !

Gotte.

Man kan neppe kiende Dem fra hinanden.

Marqvisen.

Zeg kan ikke komme mig igien af min Forundring !
Samme Højde ! samme Væsen —

Sextende Scene.

De forrige, Huushovmesteren.

Huushovmesteren.

Der er anrettet, Fru !

Marqvisen.

Min Herre ! De har maaske ikke spist endnu,
giør mig den Ære og bliv her, endfort jeg ikke er saa
lykkelig at være kiendt af Dem.

Tieulette.

Tieulette.

Frue ! —

Marquisen. (til Hunshovmesteren.)

Herren bliver her.

Tieulette.

Seg veed ikke Frue Grevinde om jeg bor ruge
mod den Ære —

Marquisen.

De bør min Herre ! for at give mig Tid til at
udrydde det Begreb hos Dem , som min Fremfusenhed
mage have givet Dem om mig.

(Hun giver ham Haanden, og de gaaer ind at spise.)

Syttende Scene.

Gotte. (allene.)

Bedre end hun, kan vel neppe nogen spille Come-
die. Ha ! hvad deg Fruentimmerne har ypperlige Ga-
ver. Hun sagde det nok, at hun ikke vilde spise allene ;
jeg kan ikke andet end falde i Forundring over hende.

Attende Scene.

Gotte , La Fleur.

(Gotte tager en Manchette frem, og begynder at sye paa ;
La Fleur kommer ud, hun vil giemme den, men da hun
seer hvem det er, saa bliver hun ved at sye. La Fleur
har en Serviet i Haanden, som een der varter op ved
et Bord.)

La Fleur.

Nu kan vi sladdre.

B b

Gotte.

Gotte.

Er Du der? Jeg tænkte juſt paa Dig. Varet
Du ikke op ved Bordet?

La Fleur.

Behøves der da tolv Personer til at varte to op?

Gotte.

Men dersom Fruen spørger om Dig?

La Fleur.

Julius er der. Simidertid fortryder jeg dog, at
jeg ikke blev inde; jeg havde kunnet hørt til.

(Han træffer Traaden af Gottes Syndaal.)

Gotte.

Lab være.

La Fleur.

Det er fordi jeg elsker Dig.

Gotte.

Ha! Du elsker mig: det maae jeg troe. Men
man maae tilstaae, at Dine Kofferter ere besynderlige.

La Fleur.

Hvori det?

Gotte.

Med Respect for Fruen. At tale med Complimen-
ter. Jeg har den Ære at gaae i Enden af Gangen.

La Fleur. (Leer neden syn siger dette.)

Gotte.

Hvoraf leer Du?

La

Hvordan? Du har lader Dig narre berved?

Gotte.

Hvad, narre?

La Fleur.

Ja, naar jeg taler i sleg en Stiil med Fruen, saa
tager Du det for ramme Alvor?

Gotte.

Uden Lovol.

La Fleur.

Naar jeg stiller mig an som en Tosse?

Gotte.

Hvorledes?

La Fleur.

Der skeer med velberaad Hu.

Gotte.

Med velberaad Hu?

La Fleur.

Du veed ikke hvor behageligt det er herstabet, at
vi give dem Leilighed at sige: O hvad disse Folk dog
ere dumme! Hvilket svagt Begreb! O hvilken tosset Art!
De skulde sættes paa Græs med Kvæget! og tusinde
saadanne smukke Ting. Det er just det samme, som om
de sagde til sig selv: O hvad har jeg dog ikke Forstand!
O hvilket igienemtrængende Begreb! O hvor meget er
jeg dog ikke over alt dette. Hvorfore kan man ikke
unde dem denne Hornsielse? Jeg for min Part gior det

ved alle Leiligheder, og besindrer mig ret vel derved. Det kostet mig jo intet?

Gotte.

Geg tiltroede Dig ikke saa megen List og Be-
hændighed.

La Fleur.

Geg har tient sem Herstaber; de tre høje mig bort
fordi jeg viiste, at jeg begreb en Ting, og overtrydeder
dem om, at jeg havde meere sund Hornust end de. Fra
den Tid af har jeg just gjort etvertimod, og det er lyk-
fedes mig; thi jeg har allerede bragt en artig lille Skil-
ling for mig, som jeg vil legge for Fodderne af den
nydelige Syepige, der vil —

(han vil oversavne hende.)

Gotte.

Vær stille, siger jeg, eller jeg bliver vred.

La Fleur.

Kom Gotte. Jeg har læst i en indbunden Beg,
at deres Lykke, som hverken have Ere eller Villie,
var gjort.

Gotte.

Din er altsaa gjort paa Villien nær?

La Fleur.

Troe mig, jeg gior Lykke.

Gotte.

Du har læst det, siger Du. Duer Du til at læse?

La

La Fleur.

Det forstaer sig. Jeg sagde vel, da jeg kom her i Tienesten, at jeg hverken kunde læse eller skrive; men desmindre tager man sig vaere for mig, og naar man passer paa hvad man har at giøre, forretter sine Werinder, og det med et tosset hengivent og taust Væsen, saa er det nok. Og jeg gør Lykke. Men forinden, min lille sode Gotte —

Gotte.

Vær stille, vær stille: Du river min Traad i tu.
See der, nu bliver Dine Manchter vel ferdige.
(Hun kaster dem paa Gulvet og han taget dem op.)

La Fleur.

Det er en smuk Hvitid Du gør af mine Manchter! Ha! de ere smuk syede! men har Du ogsaa tilrænkt mig dem?

Gotte.

Giv hid, giv hid. Du er altsaa bange for, at Fruen skal mærke, at Du har Forstand?

La Fleur.

Ja visselig.

Gotte.

Visselig. Men slæae ikke Liid dertil; Fruen seer alt det, man bilder sig ind at skiale for hende. Jeg har været hende op i syv Aar, og jeg kiender hende ud og ind. Hun er en Engel i sit Forhold og en Diesel i Snedighed. Denne Snedighed bringer hende underiden videre end hun havde i Sinde, og gør hende

fremfusende; i det mindste ville alle andres Handlinger fortiene dette Maan, som for Erempl den i Dag; men jeg veed ikke hvordan hun bør sig ad. Det jeg vilde gaae af mit gode Skind over, salder ud til hendes Ære. Jeg er juist ingen Tosse, men forend jeg lukker Munden op, saa veed hun hvad jeg vil sige. Marqven, som troer sig selv at være den lærdeste, snedigste, bequemmeste og største Mand, er en ydmyg Tiener af sin Frues Billie, og han giver sig Pøkker i Bold, at han er Modellet, som hun retter alle sine tanker og Handlinger efter. Altsaa min stakkels La Fleur gør Dig det mere mageligt og twing Dig ikke, leg Din heele Viisdoms Skatkammer for en Dag; thi for Fruen bliver Du dog allerider et Dummerhoved; forstaar Du mig?

La Fleur.

Har Hun da med al denne Forstand aldrig havt den mindste Forstaelse, der rørte Hiertet? nogle —

Gotte.

Aldrig.

La Fleur.

Aldrig. Og der siger dog, at Herren er jaloux.

Gotte.

Ja saa imellem i Stødetal! Hun harde dog sinare Aarsag til at være det; han derimod har største Uret deti; thi hun er næsten det eneste Fremtintiner jeg vilde sværge for, mig selv undtagen, det forstaar sig.

La Fleur.

Undtagelsen er billig. Men saa maae Du tiene slet?

Gotte.

Gotte.

O Fruen er meget gavmild.

La Fleur.

Forestil Dig da, hvad hun vilde være, dersom der var en lille Kierligheds Handel i Giere. Det er hvenken Hornsielse eller Kordele af drage af et Herstak der lever i god Forstaacelse. Fort en Ulykke jeg gad været i Dubois Sted.

Gotte.

Hvorsor ?

La Fleur.

Hvorsor ? Meener Du , at det har intet at sige med den smukke Person , som er i Herrens Værelser ? Jeg giver min Hals paa , at det er den deligste Intrigue af Verden. Herren sender hende vist til Byen , leyer Værelser til hende , de skal besættes med Meubler ; Kammertieneren maae giøre Indkiober , det er rene vundne Penge. Fruen cyloler enten om at der er noget saa- hant i Giere , eller ogsaa der kommer en Veninde fra Byen for at fortælle det , uden at lade sig vedgaae , at hun kommer dersor. Ha ! Gotte ! i Hald Du har Fors- stand , saa er Din Lykke giort. Du bringer Underret- ninger , lige godt saltse eller sande , naar kun Olden pustes op. Fruen finder sig fornærmet , bliver avindshg og hevs- ner sig. Ved Du vel , at jeg allene sagde Fruen det , for at give hende Smag paa Hævn.

Gotte.

Du er en farlig Skieln.

B b 4

La

La Fleur.

Godt, hvad gior det? Du siger, at Du har tient hende i syv Aar; en Betient maae være meget dum, dersom han efter syv Aars Fortid ikke regerer sit Herstak.

Gotte.

Fruen er ikke god at spege med, hun faste mig fra sig, som en Knappenaal uden Hoved.

La Fleur.

Her har hun jo for Exempel den skionne Leilighed, Herren af Tielette er elskvaerdig.

Gotte.

Herren —

La Fleur.

Officieren her er.

Gotte.

Kiender Du ham?

La Fleur.

Ja, han klendte mig vaa Hieblippet igien. Han har ofte set mig hos min forrige Herre og blev meget forundret over at finde mig i Marquis Blainvilles Huus.

Gotte.

Sagde Du ham da hvem Du tiente?

La Fleur.

Ja, hos hans Frue.

Gotte.

Hos Marqven af Blainville?

La Fleur.

Ja, hos hans Frue.

Gotte.

Gotte.

En herlig Sag. Det er godt nok til hende med hendes kunsige Vendinger, det er mig ret kiert, der saaeet hendes Snedighed sin fortiente Lou.

La Fleur.

Hvormed?

Gotte.

Nu begriber jeg, hvorfor han ideligen kaldte hende Grevinde. Det var fordi hun under Grevinde Wodacles Navn — Hvad! har de allerede spist?

La Fleur.

Hvad Tiden dog løber hastig.

Gotte. (putter Manchetterne bort.)

Himmel! Der er Fruen.

Mittende Scene.

Marqvisen, Tieulette, Gotte.

Marqvisen.

(Koster et var alvorlige Dine til Gotte og la Fleur.)

Ja, min Herre! vores Kion finder meget let Middel til at beherske Deres. Veien, der fører os til Herts redskabet, er bestrosed med Blomster, Afsaldet umærkesligt og vores Freimturenhed i det vi eengang have foresat os, synes saa naturlig og eensfoldig, vores Taalmodighed er saa lidet vranten, at vi har bemægtiget os Dem, forend De engang merker det.

Bb 5

Tieulette:

Tieulette.

Enten jeg mærkede det eller ej, naadige Frue, saa
vilde det være mig behageligt at afstaae Dem Herres
dommet.

Marqvisen.

Det er en Compliment De gør mig; men over-
vei allene dette: Fra Barndommen af maae vi ikke aabne
Munden, der er paalagt os Taushed lige til vi blive
forsynede; men vores Hine og Øren vinde meget der-
ved. Det gør vore Hjækast meere iægnehmenrængende,
vores Opmærksomhed stærkere, vores Anmærkninger fines-
re, og den Beskedenhed med hvilken vi udtrykke os,
indskuer Mandspersonerne de siste Tider en Tillid til
os, som vi uden Misie kunde bruge, hvis vi selv vilde
fornedre os saa dybt og bedrage Dem.

Tieulette.

Jeg vilde, at jeg havde en Obrist, i hvis Regiments
seg har staet, til at forsvare min Sag; jeg trænger
nu høiligen til Marquien af Blainville.

Marqvisen.

Marquien af Blainville? Riender De ham?

Tieulette.

Sa, Frue!

Gotte. (Hører nsie til.)

Marqvisen.

Tager De ikke fejl?

Tieulette.

Tieulette.

Nei, Frue ! det er en Mand omtræn — Ja, for nærværende Tid maae han være imellem 50 og 53 Aar, af middelmaadig Hoide, vel stukt; en artig Spiller, god Jæger, stor Bæddere, Lærd, og givende sig ud dersor, endog indtil de mindste Omstændigheder ; han kiender alle Videnskaberne lige fra Astrologien til Medicinen, og alle Kunsterne lige fra Skilderen til Smeden; i øvrigt en fortrefelig Officier, af en redelig Tænkmaade og en oprigtig Omgang.

Gotte. (smiler.)

Marquisen.

Smedderiet ! ja ! De kiender ham.

Tieulette.

Jeg troer han skal have Gods her i Egneb

Marquisen.

Og Marquise Blainville sagde Dem —

Tieulette.

Kiender De ham ogsaa Frue ?

Marquisen.

Meget noie ; og han sagde Dem —

Tieulette.

Seg havde hørt, at han var blevet Enkemand, og vilde nu give sig igjen.

Marquisen.

Nei, min Herre ! han er ikke Enkemand.

Tieulette.

Tieulette.

Han beklagedes hoiligen fordi hans Kone —

Marqvisen.

Hans Kone? —

Tieulette.

Havde Hovedet lidet —

Marqvisen.

Lidet? —

Tieulette.

Ja, hun havde en Sygdom — paa Forstanden —
Eglemsomheder — som gik saa vidt, at hun ikke kunde
besinde sig de almindeligste Ting, ikke engang sit eget
Navn.

Marqvisen.

Vutter Bagtalesse. (Gotte, som har smaalet i den hele
Samtale, leet høit, hun vender sig til Gotte;) Hvad fattes
Eder?

Gotte.

Jeg har en ulidelig Landpine, Frue.

Marqvisen.

Saa bliv os ikke saa nær, at vi skal høre jeres
Klynen. (til Tieulette.) Men hvad sagde da Marquien
Dem om Fruentimmerne?

Tieulette.

Det han sagde, var meget ligefrem, og syntes at
vere usie overvejet. Fruentimmerne, sagde Blainville, —
De trænger mig dertil Frue, ellers torde jeg aldrig —

Mar-

Marqvisen.

Sitg frem, min Herre!

Tieulette.

Hruentimmerné, sagde han: har kun Herredomme over svage Siale; deres Klogstab er Snedighed, deres Hornust bestaaer soñt øfest i at tale om den; Mestere i at bemægtige sig Overfladen af Tingene, men deres Skionshed er ikke grundig; derfor har de ikke heller uden Dierblks Holdindighed, og Vittighed for et Minus ved et hurtigt Svar, og øste er denne Vittighed kun meget lidet i sig selv, men den blander os ved Undighedernes Fernis og forsvinder med dem; den forlykkes med Ungdommen, og adspredes med Skionheden. De finder mere Behag — Det er Herr Blainvilles Ord og ikke mine, Frue, det er langt fra mine Tanker —

Marqvisen.

Bliv ved, min Herre! De finder mere Behag —

Tieulette.

De finder mere Behag i at nære deres Viemeed ved Rænker, end ved Nedelighed og Eenseldighed; de ere kausse i een eneste Post, hemmelighedssulde over nogle andre og forstille i alle Ting. Det er næsten kuns to Sindslidser, der satte dem i Bevaegelse, og som i Grunden dog kun udgiare een; Kærlighed til det eene Kvin og Had til det andet. Hold kun Stand, lagde han til, — Frue! jeg —

Marqvisen.

Bidere, min Herre! videre.

Tieulette.

Lieulette.

Hold kun Stand, lagde han til, imod deres første
Dækast, fæst aldrig Troe til deres første Tale og saa
kan de aldrig bedrage eder. De har aldrig funnet be-
drage mig i de allermindste Ting, og kan heller aldrig
giøre det.

Marquisen.

Og det sagde Marquis Blainville Dem?

Lieulette.

Mig, Frue! saavel som alle de Officierer, der havde
den Ere at spise hos ham. Derpaas gif han ind i Om-
stændighederne —

Marquisen.

Som jeg ikke er begierlig efter. Alle de gode Her-
rer gav ham ventelig Bisald, siden han fornsiede dem
paa vores Bekostning. —

Lieulette.

Jeg taug stille, Frue; men dersom jeg havde været
saag lykkelig og kiendt Dem, hvilke Vaaben havde jeg da
ikke havt imod ham! Hver let kunne jeg da overvædtet
ham, at en stærk Forstand og grundig Skionsomhed —

Marquisen. (lidet fortrydelig.)

Min Herre! jeg glemmer reent, at jeg misbruger
den Høielighed. De har viist i at op holde sig her; De
har sagt mig, at De har endnu ti Mølle at ride, og
Matten —

Tyvende

Tyvende Scene.

De forrige; Gotte.

Gotte.

Frue, Marqven — jeg vilde sige Greven er sammen hjem fra Bagten.

Marqvisen. (Stiller sig uteellig af.)

Hvordan ! allerede ? — O Himmel ! min Herre — jeg ved ikke — jeg er —

Tieulette.

De synes at være uroelig over noget, Frue. Skulde jeg være Aarsag —

Marqvisen.

Jeg staar i Betenkning over noget jeg vilde foreslae Dem. Min Mand er ikke jalour, nei i Sandhed er han ikke, og han har heller ingen Aarsag til at være det ; men han er meget empfindelig i visse Ting, og den Maade paa hvilken jeg har holdt Dem her op —

Tieulette.

Nu vel, Frue ?

Marqvisen.

Han kommer sikkert hid for at fortælle mig hvoredes hans Sagt er løben af, men han opholder sig ikke længe.

Tieulette.

Hvad besaler De at jeg skal gisre, Frue ?

Mor-

Marqvisen.

Dersom De for et Øieblik vilde træde ind i dette Cabinet.

Tieulette.

Med Fornsielse.

Marqvisen.

Det skal ikke være længe. Saasnart han er gaaet fra mig, skal jeg sætte Dem i frihed igien. De skal ikke faae Lejlighed til at lade Tiden falde Dem lang; thi jeg troer, at De kan høre vores hele Samtale der. Og De gør mig en Fornsielse, om De vil høre efter den.

En og thvende Scene.

Marqvisen, Gotte.

Marqvisen.

Ha! min Herr Blainville ! det er kun over frage Tiele, at vi have Herredommen — Jeg er ganske opdragt — ja — ja — det er ganske muligt, at han har taelt saaledes — Jeg hører ham livagtig. Han, han — som formedelst det store Begreb, han har om sine egne Fortjenester, havde været den allerletteste Mand — O hvor behageligt vilde det ikke være, om jeg kunde hævne mig ! — hævne mig, her, paa Øieblifiket, og vise ham — men hvorledes skal jeg bære mig ad dermed ? — dersom jeg sik ham selv til at fortælle, eller rettere bilstede ham ind. — Nei, — det maae egentlig være min Officier. — Jeg vil, at han paa nogen Maade — Dersom Herr Blainville ved et Bæddemaal — Hun hæfter Dinene paa Cabinets

Cabinets Døren.) — Ha! — (Hun smiler over Indsaldet hun har saet.) Nei, nei; — imidlertid var det dog moersomt — Men hvad vovede jeg ikke — (Hun reiser sig og tager Møglen af Cabinettet.) Det var artigt om det kunde lykkes. (Hun putter Møglen i Lommen leendes og sætter sig.) Gotte, sky mig min Syepung.

Gotte.

Der er den.

Marqvisen. (i Tanker.)

Giv mig min Syepung.

Gotte.

Her er den, Frue!

Marqvisen.

Ei! see!

To og tyvende Scene.

Marqvien, Marqvisen, Gotte.

Marqvisen. (sidder og slaaer Knuder.)

Nu, min Herre! er De bleven vel igienemblødt?

Marqvien.

Jeg er en Elske af Dregn. Men har De havt mange Freimmede?

Marqvisen.

Slet ingen. Jagten har formodentlig været lykkelig?

E c

Mars

Marqvien.

Vi have trokket græsselig omkring. Vi lagde an i Skoven ved Salveur, og strax efter tabte Hundene Hæren. Jeg troede, at vi varer gaaet tvers over den og omsider kom vi da paa den igien. Jeg raabte til Gressvaut, at vi havde faaet den, somma paastod nei; men jeg sagde til ham: vi seer jo fuld Hod med tykke Sider, runde Spidser og en bred Hæl; han derimod paastod, at det var en udræktig Hind eller i det høieste en Hiort af ti Ender.

Marqvisen.

Jeg falder stedse i Forundring over det umaaelige Antal af Ord, som allene bruges til Sagten. Vi Fruens tømmerne bilde os ind at kunne vores Modersmaal, og ere dog meget ukynlige i det. Hvor mange Kunstdord udkræve ikke Videnskaberne, de skjonne Kunster og de som I falde —

Marqvien.

Mekaniske.

Marqvisen.

Gandske rigtig! Mekaniske! der hør vi endnu et Konstdord.

Marqvien.

En nogenlunde kyndig Mand veed dem allesamme, paa nogle meget saa nær.

Marqvisen.

Hvad! de mekaniske Kunsters?

Marqvien.

Sa; jeg vil ikke ansøre mig selv som et Crempel, jeg har nu lagt mig efter alle slige Ting gandske besynderlig,

herligent, og uden at jeg har et Rige at omstøbe, saa
har Peter den Store ikke gaaet dybere ind i alle smaa
Ting end jeg; der ere meget saa Ting, som høre ikke
allene til Videnskaberne og Kunsterne, men endog til
Haandværkerne, som jeg ikke veed at nævne: jeg kunde
giøre en Ord bog Fortrinet stridig.

Marqvisen.

Jeg vil altsaa ikke strides med Dem om det; thi
jeg sad forhen og betragede denne Øre og sagde til
mig selv: det mindste Stykke Jern, som er anbragt paa
den, har tilfæladeligen sit Navn, og Laasen undtagen,
veed jeg ikke at nævne et eeneste.

Marqvien.

Da skal jeg navngive dem allesammen.

Marqvisen.

Allesammen! det er ikke gjorligt.

Marqvien.

Jeg vædder med Dem.

Marqvisen.

Ja, det er let sagt.

Marqvien.

Jeg vædder, jeg vædder.

Marqvisen.

De vil vædde?

Gotte. (sagte.)

Det er ret opbyggeligt for vor Arrestant.

Marqvien.

Ja, jeg vædder.

Marqvisen.

Det er et Ord; jeg trænger dog i disse Dage til halvtredsindstive Ducater.

Marqvien.

Hvi siger De ikke sligt til Deres Venner?

Marqvisen.

Nei, min Herre! jeg vil ikke være dem forbunden for saa ringe en Tjeneste, jeg forbeholder mig det til betydeligere Leiligheder, og vil heller vinde dem Penge fra.

Marqvien.

Halvtredsindstive Ducater?

Marqvisen.

Halvtredsindstive Ducater — det bliver derved.

Gotte. (sagte.)

Taalmodigheden forgaaer mig paa den Gangnes Begne. Hvad skal nu det Væddemaal til.

Marqvien.

Ja, jeg holder det.

Marqvisen.

Og De forbinder Dem at nævne hvort et Stykke Tern, som behøres til en Dør; til dette Cabinets Dør?

Marqvien.

Ja.

Marqvisen.

Men saa maae de skrives op ligesom De nævner Dem, for det bliver mig umueligt at huske —

Mar-

Marqvien.

Det forstaer sig, at vi skrive. Dubois — Vær laa god Gøtte og kald paa Dubois. Saar tidt som jeg finder Leilighed at vise Dem, at Mandsfolkene har Fortrinent i Henseende til Videnskaberne, Lærdom og en slags Grundighed i Skionsomhed. — Det er sandt, at den guddommelige Gave, som Naturen har skænket Dem, den Fortryllesse, den Overmagt med hvilken et eeneste af Des res Dækast —

Marqvisen.

Ei, min Herre ! husk paa , at jeg er Deres Kone, og at en ilde anbraagt Compliment bliver Intet. Lad os komme til vores Bæddemaal igien, jeg troer De havde Lyk til at jeg skulde glemme det.

Marqvien.

Nei, langt fra , det forsikrer jeg Dem.

Tre og tyvende Scene.

De forrige , Dubois.

Marqvisen.

Der har vi Dubois : og her er ingen Tid at spilde for at bevise det jeg har sagt ; siden vi endnu skal reise ti Miile i Dag.

Marqvien.

Hvad siger De , i Dag ?

Marqvisen.

Det skal jeg forklare Dem siden : til Bæddemalet, Bæddemalet.

Marqvien.

Tag Pen og Blæk, Dubois, sæt Dig her ved Bor-
det, og skriv hvad jeg siger Dig i Pennen.

Marqvisen.

Sæt oven til: Til Høeviseren af dette betaler jeg
50 Ducater, som føres mig til Regning.

Marqvien.

De ere ikke vundne endnu.

Marqvisen.

Det saaer vi at see, begynd kun.

Marqvien.

Men denne noiagtige Beskrivelse vil forekomme Dem
meget besynderlig, nedrig og gemeen.

Marqvisen.

Meget snarere glimrende, for mig vil det blive Guld,
dersom jeg naer min Hensigt. Imidlertid vil jeg være
saa from og hielpe Dem selv til at vinde; thi De glem-
mer vel ikke Laasen og de smaa Søm, som hæfter det fast.

Marqvien.

Det er ikke Søm, man falder dem Stifter, som
klemmer ved Skruer; Skriv: Laas, Skruer, Stifter.

Dubois. (Skrivende.)

Stifter.

Marqvien.

Nøgle-hull, Trykker, Fiæder, Magler —

Mar-

Marqvisen.

Hvilken Hurtighed, at, De gør mig bange.

Dubois.

Naglerne.

Marqvien.

Bie lidt Frue, det er ikke alts endnu.

Marqvisen.

At jeg har tabt min Herre, jeg har taft.

Marqvien.

Et Dieblik Taalmodighed. Nagler, Stifter, Skruer
Stifter, Piben, Skraabiaander, Skaadder, Hængsler,

Marqvisen.

O min Herre, min Herre, mine 50 Ducater ere
fligten.

Marqvien.

De seer, at jeg betænker mig ikke engang, ikke et
Dieblik.

Dubois.

Hængsler.

Marqvisen.

Med to Ord saa godt som ti.

Marqvien.

Hvad da?

Marqvisen.

Vil De hæve Væddemalet op imod 25 Ducater.

Marqvien.

Nei, nei; Skrae-Jern, Skaadder, Hængsler.

Dubois.

Det staaer der.

Marqvisen.

De 25. Ducater, min Herre! de 25.

Marqvien.

Nei, nei; De vilde jo endelig vædde.

Marqvisen.

Wil De have de 35?

Marqvien.

Jeg staaer ikke en Hvid af. Jeg kiender den, der forrige Uje tabte tre gange, Neden maae ogsaa komme til mig.

Marqvisen.

Saa saaer jeg at give tabt; thi De har vist ikke glemt noget.

Marqvien.

Jeg skulde ikke troe det. — Skrae-Jern, — Hængsler, Skaadder, Laas.

Marqvisen.

Men dersom jeg havde taget en Port, saa havde det dog kostet Dem meere Moie?

Marqvien.

Det havde været mig. Det samme. — Hængsler, Skaadder —

Marqvien.

Marqvisen.

Saa De har nu regnet alle Ting op ?

Marqvien.

Ga — ja — saa vidt jeg veed. Skraae-Jern,
Laas.

Marqvisen.

Det der forundrer mig mest, er den Hurtighed,
den Færdighed, med hvilken De i et Dieblik har fasset —

Marqvien.

Det forundrer Dem ?

Marqvisen.

Det burde ikke, det er sandt ; men nu er der intet
tilbage. —

Marqvien.

Uden min Betaling.

Marqvisen.

Deres Betaling. O De er en ubarmhjertig Ere-
ditor. Dersom De havde tabt, saa havde jeg været
høfligere imod Dem, og givet Dem længere Tid.

Marqvien.

Det forlangte jeg ikke.

Marqvisen.

Dubois, fold Papiret sammen og forsegl det, der
er mit Zignet.

Marqvien.

Hvorfor ? det er ungdvendigt.

C c 5

Mars

Marqvisen.

Forslad mig det. Min Tænkekraft, er lidet dorfst,
Tjuentimmerne har kun en Minuts Vittighed, og denne
Minut er alt forbi.

Marqvien.

De vil spøge; men hvad De siger der, har jeg
 sagt over hundrede gange.

Marqvisen.

Det troer jeg gierne. Jeg haaber altsaa, at De
 tilstaaer mig en Time for at overveie og undersøge om
 De ikke har glemt noget.

Marqvien.

To Dage, om De behager.

Marqvisen.

Nei, jeg kraever ikke længere Tid, end jeg bruger
 til at fortælle Dem, hvorledes jeg har tilbrage denne
 Dag; og det er saaledes; Jeg længtes, og det umaa-
 delig, jeg satte mig paa Altanen, men der jagede Regnen
 mig fra; jeg forsøgte at læse, brodere, spille, men der
 var saadan en Reedsmind i alle mine Forestillinger, at
 jeg gav mig til at staae i vinduet, for at se ud paa
 Landeveien. Der kom en una Herre forbi, som reed
 meget sterk til; han hilsede mig og jeg sik det Indfald,
 at jeg ikke vilde spise allene. Jeg sendte altsaa Bud ud
 til ham og lod ham bede, at gisre Grevinde Wordacle
 den Ære at træde ind til hende.

Marqvien.

Hvorsor Grevinde Wordacle?

Mar-

Marqvisen.

Aal et Indsald. Jeg vilde ikke at han skulde vide ;
at jeg var Herren af Blainvilles Kone. (hoiere.) Den
Herre af Blainville, som har Gods her i Egnen.

Marqvien.

Hvorfor —

Marqvisen.

Det skal jeg siden sige Dem : Han tog imod mit
Forslag ; jeg saae en Cavalier, der havde et meget tøf-
feligt Basen og megen Levemaaade. En af de Personer,
hvis aabne og redelige Physiognomie indskyder Fortroelig-
hed. Han har sagt mig de meest smigrende Ting, han
har ikke ladet en eeneste Lejlighed gaae forbi, for at over-
tyde mig, at jeg behagede ham , ja , han understod sig
endog at sige mig det ; og enten han af Naturen er
dristig hos Kruentimmerne, eller maastee, han imod min
Willie er blevet den Hornsialse vaer i mine Dine, som
hans Mærværelse foraarsagede mig, med saa Ord — und-
skyld min Oprigtighed , men jeg veed hvad Maat jeg
har over Deres Siel ; i det meest bestemmende Dieblik
af en temmelig heftig Samtale, kom De hjem, jeg havde
neppe Tid tilovers til at bringe ham ind i dette Cabi-
net, hvor han hører hvad jeg siger, saafremt ellers den
Fortælling jeg gør Dem, ikke betager ham Opmærksom-
heden til at give Agt paa os. Dervaa kom De ind ,
jeg var saa ubetænksom at foreslaae Dem dette Vædde-
maal, jeg troede ikke, at De havde indgaet det, og jeg
havde uret , da De maae være træt af at have opholdt
Dem med —

Mar-

Marqvien. (bliver efterhaanden alvorlig.)

Men —

Marqvisen.

Men — Jeg seer nok — Har Hjorten fort Dem
meget langt omkring i Dag?

Marqvien.

Nei.

Marqvisen.

De synes at være fortrædelig.

Marqvien.

Nei, jeg er ikke; men Tiden mane falde denne
Herre lang i Cabinetet.

Gotte. (sagte.)

O Himmel!

Marqvisen.

Lad os ikke tale mere derom, jeg seer at det for-
uroeliger Dem, og det gior mig meget ondt. Jeg —
Jeg — Jeg vilde gjerne være allene.

Marqvien.

Det troer jeg.

(Dubois og Gotte trække sig tilbage og see forstrek-
kede ud, dog Gotte mest.)

Marqvisen.

Jeg ønskede —

Marqvien.

Og jeg ønsker at komme ind i Cabinetet for at
see den, der har været saa forvoven —

Gotte.

Gotte. (sagte.)

Hvilken U forsigtighed!

Marqvisen. (stiller sig forvirret an.)

Tillad mig, min Herre ! at foreslæe Dem et Forlæg.

Marqvien.

Et Forlæg, Frue ? jeg seer ikke hvad Forlæg —

Marqvisen.

Dersom jeg har tabt Væddemaaleet , saa giv mig
Erstatning.

Marquien.

Nu er det ikke Tid at skiemte.

Marqvisen.

Jeg skiemter ikke ; jeg forlanger Erstatning.

Marquien.

Og jeg, Frue ! jeg forlanger Nøglen til dette Es-
biner, og jeg beder at De vil flytte mig den.

Marqvisen.

Nøglen, min Herre ?

Marquien.

Sa , Nøglen , Nøglen.

Marqvisen.

Men naar jeg nu ingen har.

Marquien.

Saa findes der et andet Middel til at komme ind,
jeg kan støde Doren ind.

Mar-

Marqvisen.

Ingen Voldsomhed, min Herre ! det De forlanger
kan meget let lade sig giøre , naar De allene vil laane
mig Deres Dre et Dieblit.

Marquien.

Slig frem.

Marqvisen.

Sæt Dem ned.

Marqvien.

Nei ; jeg vil staae.

Marqvisen.

Torend De skrider til Yderligheder , som ere baade
Dem og mig uanstændige, saa beder jeg Dem, at betale
mig Væddemaalet paa de 50 Ducater, som De har tabt.

Marqvien.

Før en Ufærd, Frue ! det gaaer for vidt.

Marqvisen.

Overiil Dem ikke, min Herre, i Deres Fortegnelse
har De glemt at tale om en Nøgel, en Nøgel, en Nø-
gel ; og De twivler dog vel ikke om , at den jo er af
Jern. De har siden efter talt om den med Forbitrelse,
som jeg ikke var mig formodendes , men nu er det for
sildig. Jeg vilde giøre Spog af det , og bringe Dem
til at kræve selv det Stykke Jern, som De havde glemt,
men jeg seer, skjnt bag ester, at jeg ikke burde sat mig
blot for det selsomme i Deres Afsærd. Læs, min Herre,
læs, (hun tager Papiret, brækker det og holder det aabent for
ham ; han tager og løber det igennem med Fortrydelse.) Hvad
Nøglen

Nøglen anbelanger, som De kræver, saa er den der, luf Cabinettet op, gaae derind, randsag det selv for at fyldestgiore Deres Mistanke, men tiltroe mig dog saa megen Forstand, at naar jeg vilde bruge den Horsigtighed, at skule nogen derinde, saa var jeg ikke dog saa daarlig at sige Dem det.

Marqvien. (forvirret.)

Af, Frue !

Marqvisen.

Hvordan ! De betænker sig, min Herre ! hvorsor gaaer De ikke ind i Cabinettet ? jeg vil selv lukke det op.

Marqvien.

Af Frue ! Frue ! det er jo at misbruge Seieren mod en overvundne Fiende.

Marqvisen.

Nei vist ikke, min Fortælning er ganske vist rigtig.

Marqvien.

Af, Frue ! hvor er jeg ikke straffældig !

Marqvisen.

Nei vist er De ikke, min Herre !

Marqvien.

De seer mig for Deres Fodder.

Marqvisen.

Staae dog op !

Marqvien.

Tilgiver De mig ?

Mar-

Marqvisen.

Ja, min Herre, du er nu en af mine venner.

Marqvien.

Det gaaer Dem ikke fra Hjertet?

Marqvisen.

Jeg forsikrer Dem, at det kostet mig ikke det mindste.

Marqvien.

Hvilken Godhed!

Marqvisen.

Det er ikke af Godhed, men af Fornuft.

Marqvien.

Ak Hrue! men hvem skulde have saldet derpaa?
(Han betragter Papiaret.) Ja, — Ja. O Himmel! med
 hvilken Behændighed, med hvilken Snedighed blev jeg
 ikke bragt til at kræve den Nøgel, den forbandede Nøgel.
(Han løser.) ja, ja, vel er her Laas, Skruer, Hjædre;
 men Nøglen, den fordomte Nøgel, Dubois! har jeg ikke
 nævnet den?

Dubois.

Nei, Herre! jeg var sædigt at huske Dem derpaa.

Marqvien.

Hrue! hvor indtaget, hvor henrykt er jeg ikke over
 Dem; det skal lære mig, aldrig at være overiilende imod
 Dem, det er for sidste gang i mit Liv. Jeg vil gaae
 ind og hente Deres 50 Ducater, og jeg betaler Dem
 ret af et godt Hjerte. De tilgiver mig dog?

Marqvisen.

Ja vist, min Herre, ja vist.

Mar-

Marqviens. (Gaaer, men vender strax om.)

Men falder De ikke i forundring over min Taas
belighed, jeg, som veed, hvor vittig De er, at falde
paa — at troe — ak! jeg er — jeg er — jeg gaaer
for at betale min Gield.

Marqvisen.

(Seer efter ham og sætter Nøglen i Døren.)

Gotte gaae og see til om Herren ikke kommer til
bage.

Fire og tyvende Scene.

Marqvisen, Tieulette, Gotte.

Marqvisen. (aabner Cabinettet.)

Kom frem, min Herre, kom frem.

Tieulette.

Jeg er forundret og forvirret over det jeg har hore.

Marqvisen.

Nu da min Herre! behoer De videre Bevis for
at overtydes om de Fordeele en hver Kone kan have over
sin Mand, og dersom jeg var smukkere og vittigere —

Tieulette.

Det er en Unnelighed.

Marqvisen.

Og endda, min Herre, har jeg kun betient mig af
vores svageste Hjelpemidler. Hvorledes vilde det have
ganet, om jeg havde kaldet Fortrydelsens Bevegelser til
D d Hjelp,

Hielp, brugt en Stemme, qual af den bestigste Smerte,
anvendt. Bebreidelser, Saarer og en fornærmet Kones
Fortvivelse? De kan hverken troe, eller giøre sig et Bes-
greb om en Kones Magt, som een eeneeste gang har overs-
tydet sin Mand om, at have giort hende Uret. Imid-
lertid stammer jeg mig ved den Nolle jeg har spillet. Jeg
vil aldri kunne tænke paa den uden at rydmes. Lysten
til en lidet Hævn har ført mig videre end jeg var
findet at gaae. Jeg er overtydet, at Begierigheden
ester at vise Vittighed bringer os til at sige og begaae
Daarligheder.

Tieulette.

Det er at give Spøg et alt for haardt Navn.

Marqvisen.

Men, min Herre, i en Fremmeds Nærvoerelse, som
jeg imidlertid anseer for en ærefær og artig Mand —

Tieulette.

Og en underdanig Tiener af Dem.

Marqvisen.

Har jeg paa en vis Maade giort min Mand,
Herten af Blainville latterlig; thi for nærværende Lid.
Kiender De ogsaa min lille List i Henseende til Dem.

Tieulette.

Jeg vedste den alt i Forveien.

Marqvisen.

Hvordan! min Herre! De vedste —

Tieulette.

Tieulette.

At jeg havde den Ære at være hos Marqvisen af Blainville. En af Deres Folk sagde mig.

Marqvisen.

Hvad ! min Herre ! jeg var altsaa Giæk for Dem ?

Tieulette.

Ingenlunde Frue , men jeg var ikke Deres.

Marqvisen.

Ak ! hvor skamfuld gør ikke alt dette mig ! og denne Kone , som er saa sandførløs , som glemmer sit Navn ? hvorledes , min Herre , De fixerede mig altsaa i mine aabne Hine ?

Tieulette.

Jeg beder om Forladelse , Frue.

Marqvisen.

Ak ! dette bestemmer mig , og bestyrker mig tillige i mit Forstædt at forsvere al slags Snedighed. (Hun gaaer fortrydelig op og ned.) O Himmel ! jeg haaber , min Herre ! at De i Winter beviser os den Ære at besiege os i Paris : og saa vil jeg i Deres Mærværelse bede Herren af Blainville om Forladelse for det Uanständige i mit Forhold. Gotte , før Herren ned af eders Trappe. Farvel min Herre.

Tieulette.

Deres Tiener , naadige Frue !

Marqvisen.

Jeg ønsker Dem en lykkelig Reise.

DD 2

Fem

Fem og thyvende Scene.

Marqvisen. (allene.)

Hvad, han vedste det? Af Mandfolkene give os
flet intet efter — jeg har gjort meget ilde — til al
Lykke seer han ud til at være et skikligt Menneske.
Jeg er ret vred paa mig selv — mit Forhold er ikke
anständigt, det er afskyeligt i en Fremmeds Nær værelse,
som kan fortælle det overalt. — Det kan man falde at
glemme hvad man skylder sig selv.

Sex og thyvende Scene.

Marqvisen, Gotte.

Gotte.

Af Frue! Blodet er holdt i alle mine Arter; De
har kommet mig til at skelве.

Marqvisen.

Hvorsor det?

Gotte.

Dersom Herren var gaaet i Cabinettet?

Marqvisen.

Saa havde jeg spurgt ham, om jeg ikke havde Lov
til at giemme en Mandsperson, som jeg kun havde i
femten Minuter i mit Cabinet, naar han glemte to Fruens
timmer i sit, som han havde kiende i femten Aar?

Gotte.

Det er og saa sandt, det falde mig ikke ind.

Mars

Marqvisen.

Gotte, sig til Dubois, at han i morgen skal giøre
Afregning med La Fleur og give ham sin Afsked.

Gotte.

Hvad har han gjort Frue? Det er et godt Karl,
vel er det sandt, at han er lidt dum.

Marqvisen.

Det er ikke Sagen: jeg troer at han har ligesaa
megen Ondskab som Dumhed. Og jeg skiotter ikke om
Betientere der bære til Fruen hvad Herren tager sig for.
Og det kan tiene til en Efterretning.

Gotte. (sagte.)

Der kom han vel an med sin Klogskab, saa vidt
som jeg mærker, saa faaer han ikke Manchetterne. (Høit.)
Frue! jeg hører Herrens Rost.

Syv og tyvende Scene.

Marqvisen, Marqvien, Tieulette.

Marqvisen.

O Himmel!

Marqvien. (til Tieulette.)

Fruen tager det ikke fortrydeligt, at De er i Stovler,
De kommer jo ridende. Frue, dette er Herr Tieulette,
en ørekier Adelsmand, en tapper Krigsmænd og min
Ven, der om stakket Tid skal foreenes endnu noiere
med os end ved Venstaben. Der er Deres 200 Ducater,
jeg vilde selv bringe dem.

D d 3

Mar-

Marqvisen.

To hundrede, Bæddemaalset var kun 50 Ducater.

Marqvien.

To, som jeg siger. Jeg har selv domt mig i Vøder, og jeg beder Dem at tage imod dem; til Straf for min Hæftighed.

Marqvisen.

Det er mig, som sættes i Forundring.

Marqvien.

Jeg skal aldrig tænke derpaa, uden for at forbedre mig.

Marqvisen.

Og jeg iligemaade.

Marqvien.

De Frue? nei aldeles ikke, De skiemter. Min kiere Ven! De veed ikke hvad dette vil sige, men jeg skal fortælle Dem det; det er saa net et Puds — det er indtagende, fortrefsigt; De skal deraf kunne domme om Fruens Bid og Godhed. Gid den Person, De skal ægte, maatte besidde ligesaa fortrefsigle Egenskaber — dog, hun har dem, hun har dem, det kan De forlade Dem til.

Tieulette.

Jeg troer at have Aarsag til at ønske det.

Marqvisen.

Min Herre —

Marqvien.

Hold deune Herre lidet med Selskab. Af min Ven! hvilken Fortnielse lover jeg mig ikke! paa Dies blikket skal jeg være her igien.

Otte

Otte og tyvende Scene.

Marqvisen, Tieulette.

Marqvisen.

Nu da, min Herre! støder ikke alting sammen til
at forøge min Forvirring? Marqven maaede Dem altsaa?

Tieulette.

Nei Frue! jeg gik hen til ham; han kom af sit
Kammer og tog mig med sig. Det var til hans Gaard
jeg reed, da jeg havde den Ære at hilse Dem, jeg havde
noget at bringe i Rigtighed med ham, og nu maae De
selv domme om min Forundring, da jeg med en slags
Hemmelighed blev ført ind igennem Hauge-Laage, og det
gik saa vidt, at De endog forandrede Deres Navn. Jeg
maae tilstaae Dem, at jeg troede, der ventede en besyn-
derlig Lykke paa mig.

Marqvisen.

Men hvad vilde han sige med, at De skulde endnu
usiere foreenes med os end ved Vensteb.

Tieulette.

Det falder ham selv til at oplyse denne mørke Tale;
og det lader ikke, at han vil forhale det længere. Der
er han. O Himmel! det er Kroken Blainville.

Ni og thyvende og sidste Scene.
 Marquisen, Tieulette, Marqvien, Adelaide,
 Gotte.

Marqvien,

Ta; der er hun; og intet kan være elseværdigere! min Ven! tag imod Kierlighedens Gave af Venstabs Haand. De veed ikke Frue, at Frøkenen har været i Deres Huns siden i Gaar. Jeg kom saa sildig hjem i Astes og tog saa tillig ud i Morges, at jeg ikke kunde føre hende til Dem. Hun er os nærpaaorende, siden hun er en Datter af min yngste Broder, der døde i mine Arme i Slaget ved Laufeld. Hans Gistermaal var ingen bekjendt uden mig. De Marsager, der forbandt ham til at tie dermed, vil De sikkert bifalde. Min salig Fader var haard og Familien — jeg skal fortælle Dem det altsammen. Min kiere Datter omfavnt Deres Tante.

Marquisen.

Jeg forsikrer Dem, at det er af Hiertet.

Adelaide.

Og hvor stor en Glæde maae det ikke være for mig!

Marqvien.

Jeg girter hende bort, og giver Herr Tieulette hende; jeg siger: giver; thi det er en virkelig Fortæring, og dersom jeg kiendte en redeligere Mand, saa skit han hende ikke.

Tieulette.

Hvordan! Frue! Skal jeg blive saa lykkelig at falde Dem Tante?

Mar-

Marqvien.

Ja ; min Ven, og det inden to Dage. Jeg tager
i morgen til Paris, der ere nogle smaae Omstændighæ-
der, som jeg maae bringe i Rigtighed.

Tieulette.

Min heilige Frøken ! samtykker De min Lyksalighed ?

Adelaide.

Ja, viendte ikke heele Omfredsen af min, min Her-
re ! for nærværende Tid raader Fruen over mig.

Tieulette.

Tor jeg haabe —

Marqvisen.

Ja , min Herre ! og jeg er inderlig glad derover.
Himlen har ingen Børn stienket mig ; men nu troer jeg,
at have en Datter og Svigerson, og giver Dem mit
Samtykke.

Adelaide. (giver ham Haanden.)

Det er ligesaa meget af Tilbrielighed, som Lydighed.

Marqvien.

Det bør saa være. (til Marqvisen.) Hun er inde-
gende.

Marqvisen.

Jeg maae tage høiligen seil, eller Frøkenen har me-
gen Forstand, og jeg er vis paa, at den er uden Rænker
og Snedighed, som hun allene vil benytte sig af til at
vogte sig for andres, til at indrette sit Huns og gisre sin
Mand lykkelig.

D d 5

Tieulette.

Tieulette.

Dersom Frøkenen behøvede et Monster, saa fande
hun det i Dem.

Marqvisen.

Sa, min Herre ! Snedighed er til ingen Nutte.
Hort med Snedighed, man bliver selv narret ved den.

Marqvien.

I sør naar man har med mig at giøre.

Marqvisen.

Af ! Herr Blainville ! jeg har allerstørste Uret.

Marqvien.

Hvordan ?

Marqvisen.

Lad os gaae ind i Deres Værelser.

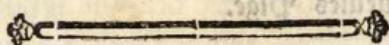
Gotte. (som seer efter dem.)

Af ! dersom denne Hændelse kunde helbrede hende
for sine Snedigheder ! Hvor mange, mange Koner findes
der ikke, som det er kommen langt dyrere at staae, inden
de har funnet skille sig af med den.

Ende.

De

De
Ere Frere.

Comoedie i E'en Act,

Oversat

ester Monsieur Boindins

Les trois Gascons.

af

Lars Knudsen.

Per.

Personerne:

Oronte.

Lucilie, hans Datter.

Eraste, forliefet i Lucilie.

Marton, Lucilies Pige.

Spadagnac, en gasconise Herremand.

Julie, hans Forlovede.

Frontin, hans Tiener.

La Rose, Orontes Tiener.

Scenen er i Paris hos Oronte.

Første

Forste Scene.

Marton, Frontin.

Marton.

Hvad er det, Du fortæller mig, Frontin? Din Herre
er allerede paa Veien her hid, og de har ikke fun-
net saae sat paa ham i Bourdeaux.

Frontin.

Det er i det mindste ikke min Skyld, mit Barn;
Du veed at jeg har skrevet Julie til, at hun skulde for-
byde hans Næse, og at han kom ikke her til Byen uden
for at giøre den Forbindelse til intet som er imellem
dem, men uagtet alle vores Anstalter, er han dog slups-
pen hende af Hænderne.

Marton.

Paa den Maade snapper han Lucilie bort, og det
lige midt for vores Næse.

Frontin.

Ta hvad skal vi sige, det gisr mig ret onde for
hende, saavelsom for Julie, men i hvor det gaaer, siden
jeg ikke har funnet forhindre min Herre fra at øgte Lu-
cille, saa troster jeg mig dog ved at jeg beholder Dig?

og derfor har jeg allerede efter hans Ordre alle Ting paa reede Hænder til hans Bryllup og til vores med oven i Kistet.

Marton.

Saa gør Du Dig paa den Maade gandsté sikker
Stegning paa mig. Frontin.

Frontin.

Saa gandsté sikker det kan Du forlade Dig til, vi
folk fra Provinerne twivle aldrig om os selv og der-
for gaae vi lige til, uden at drive Tiden bort med unyt-
tige Omvoeb.

Marton.

Men nu er Du i Hovedstaden, og derfor vil jeg
raade Dig at Du stikker fingeren i Sorden; og smør
Dig med Taalmodighed.

Frontin.

Men det er dog noget, som Du ikke kan nægte,
jeg sit Dig at see, og Du stod mig an, jeg lob Dig
vilde at jeg elskede Dig, og uden at rose mig selv, saa
er jeg forsikret om at jeg ogsaa staer Dig an. I det
mindste har Du endnu aldrig sagt mig imod? Og det
skulde jeg tænke var gyldige Marsager nok til at givte
sig med hverandre, og dersom Du twivler endnu paa at
det er mit Alver, saa kom an, dersom Du vil, saa skal
jeg give Dig en lidet Forskning i Forveien.

Marton.

Kuns saa sagte, Monsieur Frontin, forhast Jer
ikke, det kan I være vis paa, dersom Monsieur Spar-
dagnæ

dagnac ægter min Jomfrue, sag kan I kuns faste en hvid Kæp efter Marton.

Frontin.

Men Mademoiselle Marton ! min Herre skylder Jer ikke noget af Jeres Løn, og I betænker ikke at dette Givtermaal kunde blive et Middel til at forstasse mig den, han skylder mig, og dersom jeg skulde gaae glip af den, saa kan jeg lade Jer vide i Forveien at jeg er kuns et gandske maadelig Partie for Jer, eftersom han har endnu ikke givet mig det ringeste for al den Tid jeg har tient ham, naar jeg undrager nogle Stokke-Prygl.

Marton.

Bekymre Dig kuns ikke om nogen Ting, jeg skal staae Dig inde for alle Ting, og jeg skulde haabe at jeg er allerider saa meget værd som Din lumpne Løn.

Frontin.

Det er rigtigt nok, men hvad skal der da blive af disse Dandsere og Musicantere, som jeg har bestilt til den Lysthed, som Monsieur Spadagnac har besalet mig at have i Stand til han kom.

Marton.

Lad der blive af dem hvad der kan, det kan vi tanke paa siden, det kan Du kun lade være min Sag.

Frontin.

Saa meget desto bedre, Mademoiselle ! men —

Marton.

Aa — ingen videre men, Monsieur Frontin ! Det Givtermaal maae forhindres, siger jeg jer, og derimod maae

mae vi legge vo're Kræster sammen for at befordre
Erastes, og paa andre Vilkaar bliver I ikke Eiere af
Marton. —

Frontin.

Nu vel, saa lad os da legge vo're Kræster sammen,
det er kuns det jeg længes efter, men see der kommer
han ret tilpas.

Anden Scene.

Eraste, Frontin, Marton.

Eraste.

Nu, min Eiere Marton! hvad Forhaabning giver
Du mig?

Marton.

Slet ingen, min Herre! alting er forloren.

Eraste.

Hvorledes?

Marton.

Vi venter Monsieur Spadagnac hvert Dieblik.

Eraste.

Hvad, denne Landsbye-Junker, som man vil at Lus-
cylie skal givtes med.

Marton.

Ta just den samme, han kommer her for at holde
Bryllup med hende.

Eraste.

Og Du veed slet intet Middel til at afværge denne
Ulykke.

Marton.

Marton.

Seg, min Herre, nei ikke det ringeste.

Erasfe.

Saa maae een af os brække Hassen paa hinanden,
der er intet andet for.

Marton.

Men imidlertid dersom vi kunde mage det saa —

Erasfe.

Ah! min kiære Marton, Du kommer mig til Live
igien.

Marton.

Aldeles ikke, min Herre! Jeg har ikke tænkt det
ringeste op endnu.

Erasfe.

Ah! saa synrer Du mig paa nye i det yderste
Fortvivlelse.

Marton.

Ja, bie et Dileblik — har De ikke fortalt mig, at
Lucilie har givet Dem Tilladelse, at giøre alt hvad der
stod i Deres Magt, for at faae hende.

Erasfe.

Jo vist.

Marton.

Og at De har lader hende begiere af hendes Fader
ved Deres Morbroder.

Erasfe.

Ganske rigtig.

E e

Marton.

Marton.

At hendes Fader var ganske vel fornøjet med Deres Midler og Familie, og at der var ingen anden Forhindring, som usdte ham til at nægte Dem hende, end det Lovte som han havde givet Monsieur Spadagnac.

Eraste.

Nu vel?

Marton.

Nu vel, da denne gode Mand kiender ikke Dem, og han har aldrig seet Deres Rival — De maa give Dem ud for ham.

Eraste.

Men her engang, med hvad Rimelighed meener Du vel, at han kan troe, at jeg er Spadagnac.

Marton.

Bekymre Dem kuns om ingen Ting, vi har et sikker Tilfæd i Baghaanden; see der er hans Eiener, som jeg har faaet paa vores Side, og som skal melde Dem an hos Oronte og give Dem ud for sin Herre, jeg skal være Dem god for, at dette Anslag skal lykkes.

Eraste. (til Frontin.)

Hvortedes? vilde Du vel —

Frontin.

Jeg? nei, det har jeg aldrig sagt, min Herre, hvortedes? kunde jeg vel med en god Samvittighed —

Marton. (til Frontin.)

Jeg vil kuns raade Dig, gode Skielm! at Du sætter mig i Ligning med Din Samvittighed.

Frontin.

Frontin.

Men hvordan? Skulde jeg giøre mig en Fornsielße af, at bedrage min Herre, nei det gør jeg aldrig i Evighed.

Marton. (til Frontin.)

Hvordan? hvad er det Du siger.

Frontin. (viger af for Marton.)

Lad mig være, Du vil kun forføre mig.

Eraste.

Ah! Monsieur Frontin, lad jer overtale, der er ingen Ting, som I jo kan vente af min Erkiendtlighed, dersom —

Frontin. (gaaer hastig fra ham.)

Farevel — —

Eraste. (holder paa ham.)

Hvad? saaledes forlade mig?

Marton.

Hvor vil Du hen.

Frontin. (til Eraste.)

Meget god, meener De jeg ikke kan i Forveien see, hvad alt dette sigter til. De er i Stand til at forvere mig Deres heele Guldbars — men jeg kiender min egen Skrøbelighed, og veed med mig selv, at jeg er alt for blodhiertet, dersor vil jeg ikke heller satte mig i Fare for saadan Fristelse.

Eraste. (giver ham sin Ørs.)

Ah! Frontin! den er til Din Dienestie; og Du kan være vis paa, at det skal være den mindste Prove paa den Belønning, som Du kan vente Dig.

E e 2

Frontin.

Frontin.

See ! sagde jeg det ikke nok ; denne forbistrede Pung
giver mig allerede Anledning til en Hoben Betænkniger.

Martou.

Hvad er det Du munder ?

Frontin.

Jeg siger : at denne spækkede Tingest forfrisker min
Hukommelse , og nu erindrer jeg mig , at min Herre
staer i en vis Forbindelse med en Tomfrue i Bordeaux ,
som jeg finder mig forbundet til at giøre al optænkelig
Distand , for at hindre ham fra at forlade hende .

Erafte.

Hvorfor betænker Du Dig da saa længe ?

Frontin.

Siden De nu har åbnet min Forstand og Eftersæt-
tanke , saa troer jeg , baade i Henseende til min og minni
Herres Sikkerhed , at jeg gierne kan vove alting , for at
forhindre dette Givtermaal , som sætter Dem i saa stor
Uroelighed , thi De maae troe , at dette Fruentimmer ,
som jeg taler om , er en farlig Pige , og som kunde maas-
kee saae i Sinde , at spille os et Puds .

Erafte.

Hvorledes ! spille os et Puds ?

Frontin.

Ga , uden al Twivl ; det er ret en Hestinde , en-
af vores Tiders Amazoner , halv Fruentimmer , og halv
Petit-Maitre . Hun vexler Rugler med hvem det skal

være; og hun fukler Dem i sin Kaarde ligesaa let, som hun drinker sin Flaske Vin.

Erasle.

Hvordan? Hvad Pokker —

Frontin.

Hvor Resten er hun meget god og frem i sin Omgiengelse, prægtig og artig i sin Opsørel. Hun har ingen Ting for sig selv for den hun elsker, men derimod er hun rasende i ligesaa høi en Grad, dersom han er hende utroe. Hun er i Stand til at stikke sin Kiereste, Tomfrue Lucille, og sig selv med ihiel paa eengang, isald hun seer ingen andre Udvieie til at naae sit Dineeed. Hun er Pige for at forfolge en utroe Elster til Verdens Ende, og at tvinge ham til at elsker sig af Hengt, naar han er saadan en bange Stypper som min Herre.

Erasle.

Men er hun da underrettet om Din Herres Forsæ?

Frontin.

Sa vist, jeg har ikke funnet undlade at underrette hende om altting, estersom jeg har havt den Gre at tiene hos hende, forend jeg kom til Herr Spadagnac. Jeg har aldrig haaret saa mange Dresigen, eller saa mange Spark for Rumpen, som hun har givet mig, og jeg tvivler ikke paa, at hun jo kommer her, og gør os nogle af hendes sædvanlige Optoer.

Erasle.

Men hvorledes er da Din Herre, i henseende til Sindelav og Opsørel?

E e 3

Frontin.

Frontin.

Aa, hvad ham angaaer, saa er det ret en Fantast,
et egenföndigt og underligt Dre, som har ikke Lyst, uden
til det, som er besynderligt og urimeligt ; det er et Mens-
neske, som er blevet keed af alle Forlystelser, og alt det,
som unge Mennesker i Almindelighed finder Hornsielße i,
som alt for tilig har tabt Smagen af det, som er artigt
og behageligt og som ikke gav saa meget som en Vibe
Tobak for den beste Kone i Verden.

Marten.

Lucilie er ogsaa alt for god for saadant et Mur-
meldyr ; men lad os nu ikke sinke os længere, Gaae
hen og læs over paa jeres Nolle, vi har ingen Tid at
give bort.

Frontin.

Det er sandt Du siger, men om nu min Herre
kommer i det samme, meener Du da at jeg kan være
saa forvovet at giøre ham til Logner ligé i hans Hine,
dette synes mig er en smule alt for grovt, Marton !

Eraste.

Gisr Dig ingen umyttige Bekymringer, Frontin,
det staer allene til Dig selv, at være min Tiener,
og siden Du ikke frygter for andet, saa vil jeg, isald
Du er fornøjet dermed, være Din Herre fra dette Døblifik,
og Du har altsaa ikke nodig at frygte for min Rival.

Frontin.

Hiertelig gierne, jeg tager imod Tilbuddet ; men min
Monsieur nye Herrc ! der behøves dog endnu noget for

at giøre Dem troeværdig nok til at holdes for Monsieur Spadagnac,

Eraſte,

Det skal blive vores mindste Bekymring, Du veed at man har sendt ham Lucilies Portrait, dette har jeg i Tidet ladet giøre en Copie efter, og det saa aceurat i alle Ting lige indtil Namnen og Fateralet, at det er umueligt, at kiende dem fra hverandre, jeg veed temmelig vel både Opførselen og Talemagden, og mere besvær jeg ikke.

Frontin.

Sa det er Deres Sag, min Herre, men hvad Kledningen angaaer ses det er min Sag, jeg har i den Tid, jeg har været her, ladet giøre nogle Kledninger til min Herre, som jeg har ladet Oronte ses, dette funde være et vpperlig Middel til at føre ham bag Lyset, og paa den Maade er De allerede meere end halvparten hans Svigersøn, Resten falder det Tomfrue Lucilie til at bessørge.

Eraſte. (omfavner ham.)

Ah! min kære Frontin? hvorledes skal jeg erkende —

Frontin. (slider sig los.)

Au! sagte! sagte! min Herre, De er jo færdig at
vælde mig af bare Godhed; Marton kom hid saa skal jeg give Dig nogle af dem igien.

Marton.

Spøg ikke, jeg hører nogen, det er maastee Herr Marton.

Se 4

Frontin.

Frontin.

Hille en Usærd, dersom han seer os, saa kan det
fordærve heele Legen, lad os løbe.

(Eraste og Frontin gaae.)

Tredie Scene.

Oronte, Lucilie, Marton.

Oronte.

Nei, nei, jeg siger Dig, det er noget som er fast
besluttet, og som Du maae rette Dig efter, eengang
for alle.

Lucilie.

Men hvorledes? troer I da, min Fader, at det
er mig muligt at forgleimme Eraste, for denne heres
Monsieur Spadagnac?

Oronte.

Ga, det troer jeg, har jeg ikke oven i Kisbet bes-
talet Dig det? O det gaaed jeg nok seet, om Du havde
Lyft at sætte Dig imod en Faders Besalinger.

Lucilie.

Men min Fader, tænker I da, at det staer i min
Magt, at tvinge mit Hiertes Tilbvielighed.

Oronte.

O! det kommer nok Dit Hierte til at have nogen
Tilbotelighed, er der vel noget mere usorskammet end
at see Ungdommen, som veed hverken hvad dem er tienligt
eller

eller stadeligt og vil dog bilde sig ind at have Villie og
Elibielighed.

Lucilie.

Ah! dersom jeg har mine Ønsker for mig selv, saa
er det langt fra ikke for at være jer ulydig, men jeg
aabenhører mit Hjerte for jer, som en om og fierlig
Fader, og som jeg er forsikret om ikke vil give mig
bort, for at gøre mig ulykkelig.

Oronte.

Nei evertimod, jeg giver Dig, for at Du skal leve
lykkelig og fornøjet, giv aqt paa hvad jeg vil sige Dig:
Du maae betænke at Ægteskabet er en Ting, som eens
hele Velfærd beroer paa og som varer saa længe man le-
ver, og derfor skal man tage sin Ære og Nyte vel i
Raad med sig i denne Post. Monsieur Spadagnac påar-
staar at være af een af de fornemste Familier i heele
Gascone, min Broder har foreslaet mig ham til Svi-
gersen, og den Arvepart, som Du kan vente efter min
Broder, isald jeg føier ham i hans Forlangende, er noget
anseeligt, og disse Aarsager ere saa gyldige, at jeg tæn-
ker ikke, at Du kan have noget mere at indvende.

Lucilie.

De ere gandske ugyldige, min Fader, imod den
Fortvivelse, som I seer mig i; jeg beder jer, lad jer
dog bevæge, jeg besvær jer paa mine Knæ, at I ikke
tvinger mig til det ydersste.

Oronte.

Men see mig engang, hvilken lille halsstærrig Taské!
Marton, hvad siger Du om denne Ulydighed.

E e 5

Lucilie.

go tillig sted in dni gudis huse og i godt velle
Lucilie.

O min Fader, jeg vil lade hende domme os imellem,
dersom hun fordømmer mig, saa skal jeg være lydaglig.

Oronte.

Hun har alt for megen Indsigt til at frikiende Dig.
gim mig lii mit po vist
Lucilie.

Ga min Fader, hun har al den Indsigt, som behøves til at domme os imellem, og jeg vil lade det komme an paa den Dom, hun falder. Tael min kære Marton, jeg beder Dig, sig, er det billigt at man saaledes vil opofre mig. —

Marton.

Ga det er gandstæ billigt, Herren er hendes Fader,
og det falder hende til at tage den til Mand, som han vil give hende.

Lucilie.

O Himmel, Marton forraader mig —

Marton.

Marton forraader hende ikke, hun gør hende derimod en større Dieneste, end hun bider sig ind. Jeg veed bedre, end hun veed det selv, hvad der er hende tienligt.

Lucilie.

Jeg beder jer, min Fader, vor ikke efter det hun siger og lad mine Taare bevæge jer. —

Marton. (til Oronte.)

Staae Dem, min Herre, ingen Blodhertighed!

Lucilie.

Lucilie.

Ferdom mig ikke til dette ulykkelige Egteskab, og
lad mig heller blive Gomfrue saa længe jeg lever.

Marton.

O for en Usærd, hvilken urimelig Begiering, det
er jo noget, som er umueligt.

Lucilie.

Kan I vel nægte mig den Fornsielße, min Fader,
at blive bestandig hos jer min heele Levetid! betenk min
Fader, at I har ikke meere end den eene Datter.

Marton.

Ei hvad Ødevolen! har hun heller meere end den
ene Fader, men frisk Mod, min Herre, jeg troer De
vakler alt.

Oronte.

Mei langt fra, Marton, det forsikrer jeg Dig, og
jeg har endnu aldrig været saa fast i nogen Beslutning
som denne.

Lucilie. (til Marton.)

O Du Umenighedelige, det var hos Dig, jeg ventede
Hielp, og det er Dig, som styrter mig i Fortvivlelse.

Marton.

Jeg maae tilstaae, at jeg har Medlidenhed med hende,
men det tilkommende sætter Mod i mig, og dersom
hun kiende den Person, som man vil give hende —

Lucilie.

Oh jeg styrter ikke om at kiende ham, jeg har sat-
tet en Affrye for ham, som skal være saa længe jeg lever.

Men

Men min Fader, tank dog paa Eraste! I har jo været meget vel fornæret baade med hans Midler og Familie. Ah! dersom han var nærværende, saa vilde han uden Twist endnu overtale jer.

Marton.

Oh! Monsieur Spadagnæs Person vil endnu sige mere overtale hende.

Lucilie.

Ah! dette Navn allene igjennemborer mit Hertie.

Marton.

Nu vel! dersom der er intet andet i Veien, end Navnet, saa vil vi falde ham Eraste.

Lucilie.

Derved forøger Du kuns meere den Afflye, jeg har for hans Rival.

Marton.

Oh for en Ufærd! saa meget desbedre! saa meget desbedre!

Oronte.

Hvorledes! saa meget desbedre?

Marton.

Ta vist, min Heere. Nu er hun i den allerbeste Stand til at givtes.

Oronte.

Men Du betænker ikke —

Marton.

Al jo vist, jeg har betænkt alle Ting, og det er just den store Afflye, hun viser for den Mand, De har føreslaaet

Staaet hende, som forsikrer mig om den inderlige Fornsielse,
hun vil finde, naar hun saaer ham at see.

Oronte.

Men endnu engang, jeg troer Du staaer og snakker
hen i Taaget.

Marton.

Da tager De min Troe mærkelig sell, min Herre.
Jeg skal sige Dem i Henseende til Meeninger, og i sør
Meeninger om Egteskab, saa dømmer jeg altid tvertimod
Formodningerne, og det er den allersikreste Maade at
dømme paa. — Men der kommer nogen, det er Monsieur Spadagnacs Tiener.

Fierde Scene.

Oronte, Lucilie, Marton, Frontin.

Frontin.

Gode og ypperlige Tidender, Herr Oronte! jeg
har fundet min Herre, siden jeg talede med Dem, og jeg
skal forhøre, om det er Dem beleiligt, at tage imod ham.

Oronte.

Det er mig liært, Frontin, og vi vil tage imod
ham med den største Fornsielse.

Lucilie.

Jeg kan umuelig taale hans Nærvarelse.
(hun vil gaae.)

Oronte.

Vær saa god at blive her min Datter, om I saa behager.

Frontin.

Frontin.

Hun er nok bange for sit Hiertre, Gomfrue. O bitter Skam! det har hun ogsaa Marsag til, det vil ikke staae sig ret lange imod min Herre.

Oronte.

Lad os ikke spilde Tiden, Frontin! gaae hen og hent Notarius og lad Musicanterne komme hid saasnart som muligt. (Frontin gaaer.)

Lucilie.

Men, min Fader, vil I da være aldeles ubevægelig —

Oronte.

See Dig først for, førend Du beklager Dig, maaſſee at Monsieur Spadagnac — men der seer jeg han kommer.

Gemte Scene.

Oronte, Lucilie, Eraste, Marton.

Eraste.

(med Spadagnacs Klæder paa og taler breedt og plumpet.)

See god Dag, Herr Oronte, her seer I en Karl, for jeres Dine, som er i Stand til at reise til Verdens Ende, for at blive jeres Svigersøn, lad mig omfavne jer, som min tilkommende Svigerfader.

Oronte.

Ah! af mit gandske Hiertre.

Eraste,

Eraste.

Og nok eengang for jeres kiære Broders skyld —

Oronte.

Ga, jeg har nylig faaet Brev fra hain, hvori han lader mig vide at De var allerede paa Reisen, min Herre. Men min Datter, hvordan er det Du stiller Dig an? hvorfot hilser Du ikke Herr Spadagnac.

Eraste.

Hun kan maaske ikke lide mig, fordi mit Væsen og min Tale er noget plump og ligefrem, men hav kun lidt Taalmodighed saa skal jeg nok legge mig ester lidt fleere Complimenter, naar jeg veed at det kan behage hende.

Lucilie.

Oh Himmel! hvad seer jeg.

Eraste.

Geg gior hende nok lidt forskräkket, tænker jeg? Ga, jeg twivle nok selv om det, men det kommer sig uden Twivl, fordi man har ikke tydelig nok fortalt hende, hvad jeg var for en Karl, og hun falder nok i Forundersring over at see min Person, og disse Klæder, men kom kun til sig selv igien, det har intet at betyde.

Marton.

Hvem maatte vel ikke blive forundret, i hendes Sted, men jeg forsikrer Dem, min Herre, at den Fornsielse hun har, over at see Dem, er større end Forundersringen.

Eraste.

Denne Pige har Hoistand, det er uden Twivl hens des egen Pige, Tomfrue, jeg maae dog give hende en lille

lille Forøring for hendes Artighed. See her min Pige,
vælg nu hvilket Du vil, enten vil Du have denne Ring,
eller vil Du have, at jeg skal tage Dig i Favn.

Marion. (tager Ringen.)

Ah, min Herre, jeg veed min Skyldighed alt for
vel dertil, at jeg ikke skulde være fornøjet med de allers-
mindste af Deres Tilbud. Nu Domfrue spaaede jeg ikke
rigtig nok om denne Sammenkomst.

Oronte.

Hvad siger Du, Lucilie.

Lucilie.

Jeg tilstaaer jer, min Fader, at jeg ventede mig
intet mindre, end det jeg nu seer.

Oronte.

Kan Du nu see.

Lucilie.

Jeg havde, af en forudsattet Meening, som jeg ikke
funde vinge, gjort mig en afskyelig Forestilling om denne
Person, som I havde beskikket til min Mand, og af den
Aarsag torde jeg ikke see til Monsieur, af Frygt for at
finde noget hos ham, som kunde forøge min Afsky endnu
meere, men al denne Frygt forsvandt, saa snart jeg sik-
ham at see, og I seer mig ganske forvirret over, at
jeg saa længe har sat mig imod jeres Villie.

Oronte.

See det var ret, saadanne Tanker var det just jeg
vilde have, at Du skulde gifre Dig.

Eraste.

Eraste.

Ingen Forstillelse Tomfrue! mit Væsen og Talemaade kommer hends noget modbydeligt for, men det hør Provincen til, og det er billigt at man maae slægte sic Fødested paa i noget, men min Tænkemaade og mit Sindelav hør mig selv til, og derfor vil jeg ikke, at jeg skal have hendes Faders Besaling allene at takke for hendes Person; dersom hun kan lide mig, saa er det vel, saa ville vi give os med hverandre og leve fornicket, men dersom hun holder af en anden, saa reiser jeg strax min Venigien og sørger mig ihiel.

Lucilie.

Jeg kan ikke nægte, min Herre, at jeg jo havde givet mit Hjerte bort til en vis Person, som hedder Eraste, hvis Kærlighed og Werbodighed havde indtaget mig —

Oronte. (sagte til Lucilie.)

Før alting tie stille, min Datter, og lad Dig ikke mærke med fligt.

Lucilie.

Nei, min Fader, Herr Spadagnac forlanger at vide mit Hiertes Tanker, og jeg er forvisset om, at min Uabenhertighed vil fornøje ham mangfoldig.

Eraste.

Aa ja, min Herre, I kan være forsikret paa, at jeg tager det op i den beste Meening.

Lucilie.

Jeg elskede Eraste, vi havde sooret hverandre en ubrødelig Kærlighed, og han har største Føje til at troe at ingen Ding er mægtig, til at udrydde ham af mit Hjerte.

F

Eraste.

Eraſte.

Jomfrue! hun kilder mig ret ind til Hiertet, gib jeg saae Skam, synes jeg ikke ret, at jeg er denne Eraſte.

Lucilie.

Men alt det jeg tilforn har følt for ham i mit Hiere, føler jeg i dette Dieblik for Dem, min Herre, og det kommer mig for, som jeg mærkede ikke den ringeste Forandring hos mig. Jeg elsker Dem ligesom jeg var vane dertil for lang Tid siden og jeg vilde sværge paa, at jeg aldrig havde elsket nogen uden Dem allene.

Eraſte.

Oh! hun skal heller ikke tage noget ved det, Jomfrue, det svær jeg hende til, og jeg trodser denne Eraſte, at han nogen Tid har elsket hende mere end jeg.

Oronte.

Jeg er uden for mig selv af Hornvielse, Marton.

Eraſte.

Før Nesten, min Herr Oronte, saa beder jeg jer nu om jeres Datter paa nye, ligesom jeg aldrig havde begjert hende af jer tilforn, og at I ikke skal have nogen anden Aarsag, til at give mig hende, end min egen Person, saa beder jeg jer, at I vil troe: at jeg aldrig har seet jeres Broder, at jeg ikke er af den Spadagnacke Familie, at alt dette er mig uvedkommende, og at jeg er en gandstæ Fremmed og Ubeklædt; Vil I saaledes have mig til jeres Svigerson?

Oronte.

Oronte.

Aa min Herre — jeg forsikrer Dem, at jeg har
aldeles ingen anden Hensigt, end Deres egen Person, og
De gør mig alt for stor Ere.

Eraste.

Godt ! Lad os da gaae Notarius hid, og vi skal
blive forniede alle sammen.

Siette Scene.

Oronte, Lucilie, Eraste, Marton, La Rose.

La Rose.

Her er Monsieur Spadagnac, min Herre !

Oronte.

Hvordan ! Monsieur Spadagnac ? der staaer han jo.

La Rose.

Det vil intet sige, det er ham alligevel.

Marton. (til La Rose.)

Gaae need, og siig til ham, at han tager feil.

La Rose.

Gaae da need, og siig ham det selv, Mademoiselle Marton.

(La Rose gaaer.)

Marton. (til Oronte.)

I skal nok see, at det er en Spidshub, som har
hørt tale om Medgivten, og som kommer for at tage jet
ved Næsen.

ff 2

Oronte.

Oronte.

Saa, det lader næsten ligesaadan, Marton.

Marton. (til Eraste.)

Hør alting, min Herre, lad Dem ikke kuse, hold
Stand i hvor det gaaer, og forsvar Deres adelige Navn.

Syvende Scene.

Oronte, Lucilie, Marton, Eraste, Spadagnac
(med Støvler og Sporer.)

Spadagnac.

Dersom I er Monsieur Oronte, saa er jeg jeres
Tiener; jeg kan sole paa mig, at dette er jeres Datter.
God Dag min Putte! Maas gesvindt min kære Svigers-
fader, ingen Roslerie, lad os faae Ende paa det, jeg
givter mig med hende i Støvler og Sporer.

Oronte.

Det behøves ikke. —

Spadagnac.

Hæ! Hvad siger I? Det behøves ikke? Eh! for
en Verdsens Ulykke! I maae vide, at vi Folk fra Lan-
dene har altid Hastværk — Saa, lad os blive Eens
om Kippet. —

Oronte.

Det behøves ikke, siger jeg jer, at I spiller denne
Person længere, I er kommen en smule for sildig, for
at narre os.

Spadagnac.

Spadagnac.

Hvad vil det sige ?

Marton.

At *I* er en Spidsbub, en Bedrager, som vi alt har faaet Mys om i Forveien, og som ikke vil finde sin Regning alt for vel, i Hald *I* ikke pakker jer ud af Huuset.

Spadagnac.

Hvordan ! Bedrager ? Spidsbub ? Hør min kære Svigersader, vil *I* være saa god, og lukke jeres vinduer, ret op ?

Eraste.

Tag Dig i Agt, at vi ikke viser Dig vinduerne, min Ven ! det kunde nok hende sig, at Du sit ingenanden Ør, at gaae ud af.

Spadagnac. (for sig selv.)

Denne Maade at tale paa, er næsten ligesom hjemme hos os. (hoit.) Hør, min Ven, hvor skriver Du Dig fra, hvem er Du ?

Eraste.

Jeg elsker Jonfrue Lucilie, og Jonfrue Lucilie elsker mig igjen. Jeg giver mig med hende ; der har Du mit Navn, min Herkomst og min Lykke.

Spadagnac.

Ah ! jeg forstaar jer. Hvad er dette, Svigersader ! vil *I* have to Svigersonner paa eengang.

Dronte.

Jeg kan unuelig blive klog paa alt dette, Marton !

Ff 3

Marton.

Marton. (til Spadagnac.)

Hæ ! kan I ikke giette Monsieur Bedrager, at dette er Monsieur Spadagnac, som I har i Sinde at berove sin Kæreste.

Spadagnac.

Du spøger, Tøs !

Marton.

Det er som jeg figer, og jeg spøger ikke.

Spadagnac.

Han ? Spadagnac ?

Marton.

Ta ham selv.

Spadagnac. (til Eraste.)

Hvem Dievlen, min Ven ! har da smurt Dig ind i vores Familie.

Eraste.

Jeg agter ikke at giøre nogen videre Negnstab for nogen. Herr Oronte veed hvem jeg er, og jeg kan spare mig den Umage at giøre Dig til en Løgner.

Oronte.

Men i Sandhed, mine Herrer, denne Hændelse sætter mig i den yderste Forvirring ; Een af Dem maae endelig være en Spidsbub, og den anden min Svigersøn, og dersor maae De ikke tage det fortrydligt op, at jeg søger nærmere Oplysning indeil videre.

Eraste.

Eraske. (stager et Portrait op af Lommen.)

Som I behager, min Herre, og siden I endelig vil have et tydeligt Beviis, saa see der! fiender I dette Portrait.

Oronte.

Sa det er just det samme som jeg har sendt til Herr Spadagnac.

Spadagnac. (stager et andet lignedanne frem.)

Og dette da, hvad vil I vel giøre det til.

Oronte. (betrugter dem begge.)

Endnu ere vi lige nær, Roureral, Nanime og Portrait er det samme og det samme, og jeg veed ikke hvilket af dem jeg skal holde for det rette.

Spadagnac.

I det mindste skal I dog troe Frontin, hei da! hent mig Frontin i en Hast. —

Oronte.

Hvorledes, er Frontin da ogsaa jeres Tiener.

Spadagnac.

Nei I skal nok see at det er mig, som tiener hos Frontin, for en Ulykke, er det ikke efter min Ordre at han er her i Huset hos Jer?

Oronte.

Jeg bliver sorrykt, Marton.

Eraske. (til Spadagnac.)

Det er nok; kom og følg med mig, det falder os selv til at vise hvem af os der er den rette.

F f 4

Spa-

Carmen 10 qd liet. Spadagnac. Staro

Jeg gaaer, Handen af Syne, med Dig, det er just
det jeg vil have.

Erasfe. (i det han gaaer.)

Det er alt nok.

Spadagnac. (til Oronte.)

Han gjorde vel i, at han smurte sine Støvle; men
jen veed heller ikke, min kiære Svigersader! hvor I har
giort af jeres Forstand, at I kunde lade jer narre et
Dieblik af saadan en Spidshub.

Erasfe. (Kommer igien.)

Hvordan? Kieltring! følger Du ikke med?

Spadagnac.

See! troer jeg ikke han er her endnu? Oh! for
Dævelen! Du skal herud, cuten død eller levende.

Oronte,

Ingen Klammerie i mit Hause, mine Herrer Spa-
dagnacter! den Erbodighed paastaaer jeg, at De skal
have for mig, saalenge De begge tillegner sig dette Navn.

Spadagnac.

Nei i Handens Skind og Been, siger jeg jer, det
er mig, som kommer her over Hals og Hoved fra Bors-
daar, for at givte mig med jeres Datter, og jeg vil
gives, om I saa blev splittergale, du eene med den anden.

Erasfe.

Den Person, som jeg elsker, er mig kiærere end
al Verdens Navne, vær derfor Spadagnac saa længe

Du

Du lyster; men det kan Du lave Dig paa, at dersom
Du vil have Lucilie, skal Du først have brefket
Hassen paa mig.

Ottende Scene.

Oronte, Lucilie, Marton, Eraste, Spadagnac, Frontin.

Oronte.

See! der kommer Frontin ret tilpas.

Frontin.

Ga, min Herre! jeg kommer fra Notarius. — Hvad
Dævlen! er det ikke min Herre?

Marton. (til Frontin.)

Dersom Du rober os, Frontin! saa kan Du være
vis paa, at jeg giver Dig din Uffeet.

Spadagnac.

Oh! for en Ufærd! Monsieur Oronte! der skal G
faae Beviis eller det skal koste hans Dren. — (trækker
ham til sig.) Kom hid, Glyngel! kom hid.

Frontin.

Her er jeg, mine Herrer, her er jeg, hvad forlan-
ger De af mig?

Oronte.

At Du paa Hieblikket siger os, hvem af disse to
der er Din Herre.

Spadagnac.

Ja, siig frem, Kieltring! har jeg ikke taget Dig i
Tjeneste i Bordeaux, og er det ikke efter min Ordre, at
Du er kommen her til Byen. —

Frontin.

Jo, det er sandt nok, men —

Spadagnac. (truer ham.)

Hæ!

Frontin.

Jeg siger jo, min Herre! at jeg kan ikke nægte det.

Eraſte. (til Frontin.)

Hvordan! Skifting! er Du ikke i min Tjeneste?

Frontin. (løber hen til Eraſte.)

Jo vist, min Herre! det forstaaer sig; men det
gør intet til Sagen, og det falder altsaa Dem til, at
tage mig i Forsvar.

Spadagnac. (trækker ham til sig.)

Bekiend Esel! bekjend! er jeg Dig ikke endnu din
Len skyldig?

Frontin.

Jo, gandske rigtig, uden Vrede, min Herre! jeg
er færdig at tage imod den, naar De behager.

Eraſte. (til Frontin.)

Og jeg, Slyngel! har jeg ikke betalt Dig din forud?

Frontin.

Ja, hvem nægter det, vil De betale mig meere
forud, saa snaaer det i Deres eget Behag.

Spæ

Spadagnac. (trækker Kaarden.)

Oh ! svær tydelig, Spidsbub ! eller jeg lemlestet
Dig.

(**Eraste.** med Kaarden i Haanden.)

Ga, reent Svar, Bengel ! eller jeg stikker Dig ihiel
paa Stedet.

Frontin.

(paa Knæe imellem dem , taler snart til den ene og snart til
den anden.)

Oh ! jeg beder mine Herrer ! holdt inde, jeg siger
Dem jo Tingene ligesom de ere, De har sendt mig her-
hid, — og jeg er i Deres Tjeneste, — jeg biede paa Deres
Ankomst, — og jeg har meldt Dem an, — jeg har ladet giv-
re Klæder til Deres Bryllup, — og jeg har hent Notarius
for Dem, — jeg synes at intet kan være tydeligere.

Oronte.

Oh ! jeg kan ikke holde det ud længere ! hør Fron-
tin ! enten er Du bleven gal , eller Du er en Skielm, eller
ogsaa Fanden selv har sin Finger i Spillet med.

Frontin. (staar op.)

Men, hvordan vil De have, at man skal tale fors-
nugtigt, imellem to nøgne Kaarder ?

Marton. (til Frontin.)

Er det saaledes, Din Skifting ! at Du tager Din
Skyldighed i Agt, Du tor ikke være Din Herre offens-
lig bekjendt. Gaae ! Pak Dig ! og kom aldrig meere
for mine Hine ! jeg giver ikke min Haand til en
Spidsbub.

Spas

Spadagnac.

Nei, det er at taale alt for meget, jeg maae sende
denne Kieltring til den anden Verden. —

Frontin. (bag ved Eraste.)

Ah ! hielp ! hielp !

Spadagnac.

Du undsøber mig, Gallien-Knebel, men jeg skal lære
Dig din Skyldighed.

Frontin.

Hvad Dævelen ! jeg er jer jo ikke noget skyldig,
det er jer, som er mig skyldig.

Spadagnac. (leber efter ham.)

Hvad ! skulde jeg taale, at min Tiener —

Frontin.

Teres Tiener ? vil I have nogen, saa see, hvor
I faae een. Jeg kiender ingen anden Herrre, end den-
ne, siden jeg endelig skal sige det tydeligt, og jeg har
aldrig faaet noget af jer.

Spadagnac.

Bie fun ! Du skal faae, jeg skal svare Dig til, at
Du skal faae. Men Monsieur Oronte ! det er jer, som
skal staae mig til Ansvar for alt det, som her hendes
mig, og nu skal jeg gaae hen, og soge jer Folk op, som
skal sige jer, hvem jeg er.

Eraste. (lader som han folger efter.)

Saa meget destobedre. —

Spa-

Spadagnae.

Hvad ! folger Du efter mig ? For en Ulykke ! Enten
lad mig beholde Pladsen, eller bliv Du her, eet af to.
(gaaer.)

Eraſte.

I seer nok, Monsieur Oronte ! at han tager Flug-
ten i Tide.

Oronte.

Sa, jeg seer nok, at det er en Bedrager, og jeg
tvivler ikke meer, at De jo er min Svigersøn.

Niende Scene.

Oronte, Lucilie, Eraſte, Marton,
Frontin, La Rose.

La Rose.

Nok en Spadagnac, min Herre !

Oronte. (giver ham et Drefigen.)

Nok en Dævel paa Din Makke, Din Knegt !

La Rose.

Hvad den Ulykke ! kan jeg giøre ved det at han har
sit eget Navn. —

Oronte.

Siiig til ham, at han er en Løgner, Dosmer !
og lad ham ikke komme ind.

Tiende

Tiende Scene.

Oronte, Lucilie, Eraste, Marton, Frontin,
Julie (i Mands-Klæder givende sig
ud for Spadagnac.

La Rose.

Mei J kommer ikke ind, Monsieur Spadagnac !
min Herre lader sige at det er ikke jer.

Julie. (giver ham et Øresigen.)

Der har Du Betaling for Din Umage.

(La Rose gaaer.)

Oronte. (til Julie.)

Min Herre ! fører man sig saaledes op paa et frem-
med Sted ?

Julie.

Ta, min Ven ! saadan Confect faaer enhver, som
tar understaae sig at giøre mig mit Navn stridigt.

Eraste.

Hvorledes tor J paastaae, at dette Navn hører
jer til ?

Julie.

Om det hører mig til ? ja, for en Ulykke ! jeg har
Patentet paa det, og det er mig som skal holde det
ved lige.

Oronte.

Men hvem søger De efter her ?

Julie.

Julie.

Jeg søger efter — Ah! see der er Frontin, spørgham ad, han kan sige jer det.

Frontin.

Jeg Tomf. — —

Julie.

Ga, Sluppert! tiener Du ikke mig, og er det ikke efter Din Anvisning, at jeg er kommen her?

Frontin.

Jo, min Herre! saa vidt har De ret.

Oronte.

Nei Marton! nu gaaer jeg baade fra Bid og Forstand.

Eraste.

Ikke desto mindre, Monsieur Oronte, troer jeg ikke at I vil staae et Diblik i Betænkning imellem mig og denne Karl!

Julie.

Karl! Oh man seer nok, min Ven, at Du ikke veed, hvad Folk Du har for Dig, Karl til mig!

Eraste.

I hvem Du er, saa yak Dig herska, og lad det være Dig sagt, eengang for alle, at Du er ikke ståbt for Lucilie.

Julie.

Jeg er ikke ståbt for Lucilie? Hvem Dicelen har sagt Dig det?

Eraste.

Eraste.

Var vi paa et andet Sted, saa skulde jeg sige Dig det, med Dit Livs Fortiis.

Julie. (for sig selv.)

Her er et Puds under, eg det er mig usigelig kiært. (Høit.) Hør, veed Du vel, min Ven, at man endnu aldrig har overvundet saadan en Kærl som jeg er.

Eraste.

Det vilde komme paa en Prøve an, dersom Stedet ikke forbød det.

Julie.

Hør! driv mig ikke til det Yderste, Du kiender mig ikke, mærker jeg nok, bliver jeg vred, saa er jeg verre end Fanden selv.

Frontin. (sagte.)

Han kan ikke være meget værre end et Kruentim-mer. (til Eraste.) Herre! det er vores Heltinde fra Vor-deaur.

Julie. (til Frontin.)

Hvad er det Du siger? Skifting! hvad er det Du fortæller ham.

Frontin. (til Julie sagte.)

Jeg siger at det er Lucilies Kæreste, og at jeg har givet ham an hos Oronte for Herr Spadagnac, for at forhindre den rette Herr Spadagnac fra at blive hans Svigerson, som er hendes Kæreste, og som nu nyelig gik bort hersra.

Julie.

Julie.

Ah ! kom an, Monsieur Oronte ! jeg faaer et Indsald ; denne Monsieur er kommen her for at øgte Domfrue Lucilie, og I har største Aarsag til at troe at jeg kommer her i det samme Ereende ; nu lad gaae, siden det er hende, som det gaaer meest an, saa lad det komme an paa hende selv, hvilken af os to hun selv vil udvælge til sin Mand.

Eraste.

Derved er jeg fornsiet, det er allene hendes Hjerte, som jeg grunder alle mine Rettigheder paa.

Julie. (til Lucilie.)

Nu falder det Jer til, at tale, min Smukke, lad ikke jeres Skiebne beroe paa Klingerne ! hvem kunde vide det, om ikke den maaske kunde vinde jer, som I var mindst tient med ? Vi ville ikke vove noget, endnu er altting got ; gesvindt ! siig frem ! hvilken af os to skal det være ?

Oronte.

Nei, ikke saa mine Herrer, hun skal giutes med Monsieur Spadagnac, og jeg maae først vide, hvilken af Dem der er den rette.

Julie.

Ei kan det ikke være jer det samme ! for en Ulykke, jeg veed jo, at hun givter sig med Manden, og ikke med Navnet.

Oronte. (til Julie.)

Oprigtig at tale, min Herre, saa kommer De mig ikke ulig for, til at være en Spidsbub, som staarer i Forstaaelse med den anden, som nu nyelig gik herfra.

Gg

Julie.

Julie.

I tager feil; min Ven, der har I Haand paa,
at jeg skal bie her, til han kommer igien, for at giore
ham til en Bedrager for jeres Fine.

Oronte.

See der! der kommer han.

Ellevte og sidste Scene.

Oronte, Lucilie, Eraste, Marton, Frontin,
Julie, Spadagnac.

Spadagnac.

Geg troer, at alting har svoret sig sammen i Dag,
for at giore mig gal, jeg har ikke været i Stand til
at finde et Menneske hjemme af dem jeg sogte om —
Men hvad seer jeg! Julie —

Julie. (til Spadagnac.)

Ha! Er Du der, Forræder. Jeg maae gæle Dig
paa Stedet.

Oronte. (til Julie.)

Sagte, sagte, min Herre, hvad har De i Sinde?

Julie.

Hør Monsieur Oronte, I kan kun betænke jer paa,
om I har meere end et Liv at miste, men det kan I
være forsikret om, at dersom I tager denne Forræder til
jeres Svigersøn: saa er I ude som et Lys.

Spadagnac. (sagte.)

Oh! for Diævelen! hvilket forbundet Forfald.

Julie.

Julie. (til Lucilie.)

Og J, min Smukke! J kan kuns see jer om en anden Mand, hvis ikke, saa ingen Quarreer, jeg kan lade jer vide, at J skal have med mig at gisre.

Frontin. (til Marton.)

Det er vores Amazone, skal Du see?

Julie. (til Spadagnac.)

Og Du Bedrager, tænk Du kun ikke paa at undslabe mig. Frontin har underrettet mig om Dit Horsæt i Tide, og jeg har sprængt over 10 Heste, for at komme Dig i Forkøbet. Her er jeg endelig, for at hævne mig over Dig, eller at tringe Dig til at holde Dit Lovte.

Dronthe.

Hverdan! hans Lovte?

Spadagnac. (til Julie)

Hrem Fanden har havt i Sinde at bryde det? jeg elsker Dig jo, og holder Dig for min Dronning og min Prinsesse, og naar man elsker hverandre, som Brug og Maneerer, saa bryder man sig jo feil om Resten. Jeg givter mig, min Siel! kuns med Lucilie's Penge,

Julie.

Ei Din Luddring, saa er det en lumpen Egen-nytte, som kommer Dig til at bryde Dit Lovte, og det bider Da Dig ind, at jeg skulde taale, og at jeg skulde lade mig nære med den Erstatning, som falder mig til, efter den Contract, der er giort imellem os. Nei, en Pige, soñ jeg, lader sig ikke nære med anden Erstatning, end Døden.

Gg 2

Spa-

Spadagnac.

Geg taler jo heller ingen Erstatning om, Julie,
men giv mig dog nogen Tid, at betænke mig.

Julie.

Ingen Snak! beslut strax her paa Stedet, enten
Dit Hierde, eller forsvar Dig. Jeg skal enten segte
Dig, eller dræbe Dig.

Spadagnac.

Nu vel da, see der er min Haand, kom an! jeg
tager Din Tapperhed for Medgivt og erklærer Dig for
Frue Spadagnac.

Oronte.

For Frue Spadagnac?

Julie.

Ta, min Herre, nu gelder her ingen Forstillelse
længere, dette er den rette Spadagnac, spørg kuns Frontin,
han kan sige jer det.

Oronte.

Hvad svarer Du? Slyngel!

Frontin.

Hvad de andre vil, det vil jeg med. (Peger på
Eraste.) Spørg denne Monsieur.

Oronte. (til Eraste.)

Saa er det da jer, min Herre, som vil tage os
ved Næsen?

Eraste.

Nej, langt fra, min Herre! og naar De faer at
vide, at jeg er Eraste —

Oronte.

Oronte.

Erasfe?

Lucilie.

Ja, min Fader, det er ham selv, og jeg besvær
jer, at J ikke sætter jer imod vores Ønsker.

Marton.

Naa, min Herre, lad Dem bevæge af den faderlis-
ge Kærlighed, nu har jo desuden Monsieur Spadagnac
givet Dem Deres Lovete tilbage igien.

Spadagnac.

Ja, Monsieur Oronte, jeg overlader jer til Vor-
gerfabet, her seer J den, som jeg nobiliterer.

Oronte.

Saa lad det da blive derved. Monsieur Erasfe!
jeg tager Dem an til min Svigersøn, lad os sende Bud
efter Deres Morbroder, og saa ville vi afgjøre Con-
tracten imellem os.

Julie.

Saa kan de kladdre vores sammen med det sam-
me, isald det er med jeres Tilladelse, Monsieur Oronte.
Saa lad os nu være lystige, overslædig Bord, Viin
og Musik. Jeg har Lyst til at forfriske mig, efter
Reisen.

Frontin.

Jeg hører alt Muscanterne, nu har vi da ikke
andet at tænke paa, end at holde os lystige, og De,
min Herre, (til Spadagnac.) at betale mig, see der er
Regningen.

Spadagnac.

Ei hvad bryder jeg mig om det Lapperie. Lad os
nu være lystige.

Gg 3

Spa-

Spadagnac.

1ste Vers.

De unge Karles Diemeed

Maae alle Lider være,

Hvordan De, med Behændighed,

Kan Pigerne besnære.

De os, vi dem igien bedrage;

Men seer man paa den anden Kande

Det smukke Kien til Baaben tage,

Saa maae man give Kieb iblandt.

(Den sidste Linie igentages af Chorus.)

Julie.

2det Vers.

Vort Kiens fornemste Diemeed

Bestandigen skal være

Af Fronihed og Blusfærdighed

At lade os regiere;

Men dersom Mandfolk sig formaste

At trodse os, og vi saa sandt

Vort Skjort og Snorliv sca os faste,

Saa skal man tugte dem iblandt.

Erasle.

3die Vers.

En Elskers rette Diemeed

Fornemmelig har være

Sin Elskede, med Venlighed

Af hendes at begiære;

Menn:

Men vil De os alt Haab børøve,
 Og man med Godhed intet vandt,
 Naar de er mod Fornuften døve,
 Saa maae man tage selv iblandt. ;;

Lucilie.

4de Vers.

En dydig Datters Niemeed
 Fornemmelig bør være
 Forældres Bud med Lydighed
 At felge og at øre;
 Men vil de til en Mand os twinge
 Hordi de derved Fordeel fandt,
 Naar Ven og Graad kan ei gelinge,
 Saa maae man bruze List iblandt. ;;

Dronte.

5te Vers.

En Faders første Niemeed
 Om Penge er at spørge,
 Isald han med Forsigtighed
 Sin Datter vil forsørge;
 Men elskte Datteren en anden
 Og ei vort Valg for got befandt —
 Ja! naar man bruger best Forstanden
 Saa narrer man sig selv iblandt. ;;

Frontin.

6te Vers.

En Tieners Pligt og Niemeed
 Gaaer derpaa ud allene,

G 9 4

Ein

Sin Herre med Oprigtighed
 Omhyggelig at tiene ;
 Men naar en Herre vil besale ,
 Vil prynge i hver Kroq og Kante .
 Og os vor Løn ei vil betale ,
 Saa maae man snyde ham iblandt . ;;

Marton.

7de Vers.

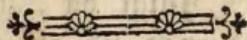
En Kammerpiges Diemeed
 Fornemmelig maae være ,
 Sin Tomfrue Dyd og Actighed
 Bestandigen at lære ;
 En Frier i et Huus at føre ,
 Det agter man ei nu saa grandt ,
 Thi naar man vil sin Lykke giøre ,
 Saa maae man spille Puds iblandt . ;;

Frontin først siden Chorus.

8de Vers.

Comoedjernes Diemeed
 Fornemmelig skal være ,
 Den sande Dys Fornedenhed
 Alvorligen at lære ;
 Men , som man sit til alting Leede ,
 Hvis man Forandring ikke sandt ,
 Saa haabe vi : De vil tilstede ,
 At vi maae spege lidt iblandt . ;;

Ende.

Den

Den Coquettiske Enke.

Comoedie i Egen Act,

Oversat

efter Monsieur Desportes

La Veuve Coquette.

af

Lars Knudsen.

Per.

Personerne:

Flaminia, den coquette Enke.

Sylvia, hendes Datter.

Spinetten, hendes Pige.

Leander, forliebt i Sylvia.

Pasquin, hans Tiener.

Rhubarbini, en Doctor som frier til Flaminia.

Trivelin, hans Tiener.

En Notarius.

Nogle Musicantere.

Scenen er i Enkens Huus.

Første

Første Scene.

Doctor Rhubarbini, Trivelin.

Trivelin.

Som jeg siger, min Herre, De faer hende ikke i Tale. Jeg veed allerede temmelig god Beskeed her i Huset, endskigst jeg har kun været to Dage i Deres Dieneste. Det er ikke ret Dag her, forend hen imod Aftenen, og Madam Flaminia er ikke synlig saa tidlig. Saa er forsikret om, at saa til Dags, som nu er hendes Ansigt ikke halv færdigt.

Doctoren.

Ja, agter ikke at foraarsage hende nogen Uleilighed, men, Trivelin, Du maae vide, at en Doctor har undertiden de Friheder —

Trivelin.

Doctor eller ikke, det vil intet sige. De faer hende ikke i Tale, siger jeg Dem, forend hun er i sin fulde Rustning. Og har hun ikke Net? man bør jo aldrig trække Dækket op, forend Theatret er færdigt. Og med al denne Forsigtighed burde endda Deres Enke aldrig lade sig see, uden langt fra eller ved Lys, som et Mastrykke og Maleriene paa Theatret.

Doctoren.

Doctoren.

Det er sandt, hendes Ansigt er just ikke af det nyeste Oplag, og hun burde haade være meget smukkere og fuldkommere, for at blive saa berømmelig en Doctors Kone. Jeg veed ogsaa, at en Kone er næsten ligesom de ubekendte Urter og Planter, hvis Kraft og Virkning man ikke veed, førend man har prøvet dem, og naar man ikke meere er i Stand til at oprette den Skade, de har foraarsaget; men Du maae betænke, at de store Midler, som Madame Flaminia besidder, ere Magneten, deres attraherende Kraft trækker mig efter hende. En riig Enke er et fortreffeligt Probatum imod en usordelig Lykke.

Trivelin.

Jo nu skal man nok see, at en Doctor trænger til Midler, og i sær en fremmed Doctor, det er med disse Herrer, ligesom med Silketøj, Porcelain og Curiositeter, jo længere de komme fra, jo dyrere betaler man dem. Men for at komme til Deres Enke igien; er De ogsaa forsikret om at hun ikke giver Dem saa — et par Briller paa —

Doctoren.

Og hvordan falder Du paa den Tanke?

Trivelin.

Jeg skal sige Dem, min Herre, en Coquette og en Doctor, ere begge to store Markstrigere, dog hver paa sin Maade; Coquetten ved sine forliefte Dækast, og ved sine Konstgreb, fører alle dem ved Næsen, som lade sig indtage af hende, og enhver for sig troer alligevel

gevel at han er den lykkeligste. Doctoren derimod ved opskruede Ord og Talemaader, som intet Menneske, ja som oftest ikke engang han selv forstaer, søger at overs tale dem, som ikke veed bedre, at — fort at sige, der er en meget stor Liighed imellem disse to Haandværker, men ved denne Leilighed kan det nok hænde sig, at Doctoren bliver taget ved Næsen af Coquetten.

Doctoren.

O hold kun inde med denne flygtige Raisonerings, og tænk heller paa, hvordan Du kan komme i Fortroelighed med Pigen her i Huset, som jeg har sagt Dig, for derved at give mig Leilighed til at anatomere Madamens Hierte og opdage, hvorledes det er disponeret i Henseende til min Fordeel. Jeg kan for mine Forretningers Skyld ikke bie til hun kommer, men jeg skal være her paa Dieblifikket igien.

(han gaaer.)

Anden Scene.

Trivelin. (allene.)

At anatomere et Fruentimmers Hierte — min Herre tænker nok, at det er saa let en Sag; nei, hvad det angaaer, saa vilde det heele Facultet kun spilde deres Lasrin, og dog blive lige Kloge — men der seer jeg Spionette, Tomstuen er med hende, jeg vil bie at tale med hende til hun er allene.

(han gaaer.)

Tredie

Tredie Scene.

Sylvia, Spinette.

Sylvia.

Kom, min kære Spinette, lad os gaae lidt her omkring, for at forslaae mine Tanker. Det er ligesom jeg gif paa Maale, ja har givet Leander Tilladelse at begiere mig af min Moder, og det er i Dag at han skal foreslaae hende dette Egtetab. Jeg er saa bange for at hun giver ham Aflag, og at hun har andre Hensigter; som stride overimod det jeg ønsker.

Spinette.

Neent ud at sige, saa er hendes Frygt ikke uden Grund, hendes Moder er ret en Slughals. Jeg troer hun var tilfreds at hun kunde faae alle de Friere og Mænd, som ere til, og andre maae set ingen have for hende. Hun tager alle dem, som komme her, paa sin Samvittighed, da det dog er for Jomfruens Skyld, at de giøre deres Opvartninger.

Sylvia.

Ta, dersom den Kiærlighed jeg bør til Leander, ikke formereude den Begierlighed, jeg har efter at foreenes med ham, saa havde jeg Alsaag nok desuden til at længes efter Egtestanden; Du veed selv, hvilken Drang jeg bliver holdt i, det lader ligesom mit Moder kan ikke lide mig mere.

Spinette.

Jo men, meener hun ogsaa, at de Modre, som selv ere Coquetter, kan lide saadanne store Døtre som hun.

Sylvia.

Sylvia.

O! Du maae troe, at jeg nu ogsaa er reent feed af, at lade mig begegne som et Barn, jeg veed dog, at jeg har traad mine Børne-Skoer.

Spinette.

Ta det kan man nok see, og den Sag, hun taler med mig em, er saamen ikke Børnevært.

Sylvia.

Men maae Du ikke ogsaa tilstaae, Spinette, at det er fortrædeligt, paa den Alder jeg har, og da det er paa denne Tid at jeg skulde nyde de stortse Fornoiesser i mit heele Liv, at see mig indsluttet, ligesom en Nonne, imidlertid at min Møder er paa Opera, Comoedier, Masquerader og Bal, og tager Deel i alle Forlystelser. Hun laster mig for den mindste Smule jeg vil pynte mig, og til sig selv kan hun ikke finde noget sem er finukt nok; hvordan hun skænder paa mig, saasnart hun bare seer mig snakke med et Menske, og vil, at jeg altid skal bruge Klæder, som gaae sammen lige op til Hagen; ligesom —

Spinette.

Ligesom det var forbudet, at betiene sig af sine Fordele, naar man kan. Man saae mangen gang ligesaa gjerne at man ikke havde — visse Ting, som at man ikke maae have den Fornoielse at lade andre ogsaa see, at man har dem.

Sylvia.

Og er det ikke at vende op og need paa alle Ting, at Mødrene, naar deres Tid er forbi, vil endda bilde sig

sig ind at have Kæresten, og forbyde deres Døtre at have dem, og mig synes, at en Moder, naar hun var paa en vis Alder, burde med Ret og Billighed tænke paa, at faae sig fra Verden, og lade alt Coquetterie fare.

Spinette.

Ja det forstaer sig, og lade sin Datter tiltræde Expectancen.

Sylvia.

Aa, Spinette! jeg beder Dig, see til, at Du paa en behændig Maade kan udforske, hvad min Moder har i Sinde angaaende mig. Stræb, at faae hende bragt paa de beste Tanker til Leander. Som det lader, saa kan hun nok lide ham, og det Raad, som jeg har givet ham: at han snakker hende brav efter Mundten, og bestandig roser hendes Skionhed; har allerede giort ham temmelig yndet hos hende. Tael for ham —

Spinette.

Jeg vilde, med den allerstørste Fornvisse, tiene hende; men hun kiender hendes Moders Sind bedre end jeg kan sige hende det. Jeg skal giøre alt, hvad der staer i min Magt. Tys! jeg troer, hun falder paa mig. Farvel.

(hun gaaer.)

Fierde Scene.

Sylvia. (allene.)

Hvor gior ikke en urimelig og alt for streng Moder en Elster behagelig i en Datters Pine, og hvor formees-

formeerer det ikke den Altræe, som vi naturligvis har til Egtestanden, at man holder os i for stor en Evang.
Jeg ønskede gierne, at Leander vilde komme, for endnu
nsiere at overlegge med ham om vores Forehavende;
men der seer jeg hans Ziener.

Femte Scene.

Sylvia, Pasquin.

Sylvia.

Pasquin! hvad bestiller Din Herre?

Pasquin.

Aa! Jomfrue, han er saa forliebt som bare Hans-
den, han tænker nu altid paa hende, lige fra han staer
op og til Middag, fra Middag til Aften, fra Aftenen
til Matten og saa heele Matten igennem til han staer
op igien.

Sylvia. (sor sig selv.)

Jeg vil fritte ham lidt ud, (hoit.) men hvordan
kan Du vide det, har han da sagt Dig, at han el-
sker mig.

Pasquin.

Ia det forstaer sig selv, veed Jomfruen ikke det,
at en Mandsperson kan ligesaa lidt tie med sin Kier-
lighed, som et Fruentimmer med en Hemmelighed. Jeg
hører aldrig andet fra Morgen til Aften, end: Pas-
quin! er det ikke sandt, at Sylvia er det yndigste, det
deiligeste og det fuldkomneste Fruentimmer af Verden?

H h

Pasquin!

Pasquin! har Du vel nogen Tid seet saa deilige Nine,
som hendes? Pasquin! maae Du ikke tilstaae, at hun
har den allernydeligste Mund? Pasquin! er hun ikke
skøn — og Pokker kan ikke huske det altsaumen.

Sylvia.

Du gier mig ret en Fornsielse med det, Du for-
tæller mig, der er intet, jeg gider hellere hørt, end det,
som overbeviser mig om Leanders Kærlighed.

Pasquin.

Ja, hun har godt ved at sige det, Tomfrue! men
siden min Herre er blevet forløbt, er det knap, at jeg
har Stunder enten at svise eller sove. Nei, en forløbt
Herre, det er ret en latterlig Ting, snart er han i Hør
og Flamme, snart er han roelig, snart er han fornedret
og vel tilfreds, saa er han fortræden og vranten. Et
Dieblik: (han stiller sig an, som en der er fortørnet.) Ah,
min kære Pasquin! jeg er forloren, den Uaknemmelige,
den utro, den ubestandige Sylvia bedrager mig, hun
giver maaskee en anden Medbeyler Fortrinet — hun —

Sylvia.

Hverdan Pasquin! han har i Sandhed störste Uret
at tænke fligt om mig.

Pasquin.

Det har jeg ogsaa undertiden sagt ham. Et an-
det Dieblik: (han stiller sig an, som en der er meget fornægtet.)
Ah! min kære Pasquin! jeg er det lykligste Mennes-
ke! Sylvia elsker mig, jeg er tilfulde forsikret om hen-
des Kærlighed. (Pasquin gør Haandgebærder.) Ja, min
deilige Sylvia! jeg skal bestandig elske Dem, bestandig —

Sylvia.

Sylvia.

Saa sagte, Monsieur Pasquin ! disse Haandgebær-
der kunde Du nok lade være uden fare.

Pasquin.

Det er for at give Tingen des meere Estertryk.

Sylvia.

O ! dine Ord ere estertrykkelige nok, man skulde
snart tænke, at Du var selv forliefet.

Pasquin.

Om jeg er forliefet ? jo det lader sig giensynlig nok
tilsyne. Tænk engang, jeg, som tilforn aldrig brød mig
om andet, end et godt Glas Vin, et godt Bord og
en god Seng, og har altid staet mig som en Karl
imod Kærlighed, jeg har ladet mit Hjerte stiele fra
mig af hendes tigerhertede Spinette, som er færdig at
giore mig gal med sin Koldhændighed.

Sylvia.

Giv Dig kun tilfreds, hun gør Dig uret, og jeg
skal tale til hende for Dig. Men jeg driver kun Tis-
den bort her uden Nytte, jeg vilde kun vide om Din
Herr er hjemme.

Pasquin.

Nei, han er gaaet ud, for, saa vidt jeg kunde
forstaae, at klasse hende en siden Lystighed i Asten, jeg
har hørt ham tale om Violer, Basser, Flöitter, Hobzier,
Trommer, Trompet-Mariner og —

Sylvia.

Tys! — Du gør mig fortumlet i Hovedet med alle dine Instrumenter. Siiig til Din Herre, naar han kommer hjem, at han maae sage Leilighed at komme til mig, jeg har noget magtpaaliggende at tale med ham.

(hun gaaer.)

Siette Scene.

Pasqvin, Trivelin.

Pasqvin, (til Sylvia, som gaaer bort.)

Det skal jeg ikke forsoimine. — Men hvem er det jeg seer! mon jeg ogsaa seer ret til — er det ikke —

Trivelin.

Serr jeg ikke feil, saa — jo det er riktig han selv — Pasqvin —

Pasqvin.

Trivelin — Ei god Dag min kiære Broder, det er mig ussigelig kiert, at see Dig igien, efter at Du saa lange har været usynlig.

(De omfavne hinanden.)

Trivelin.

Og det er mig en stor Fornoielse at finde Dig her; men ved hvad for en Hændelse er Du her i Huset.

Pasqvin.

Jeg tiner hos en Herre, som logerer her, og som er forlief i en Gomfrue, som er her i Huset hos sin Møder, men hvad bestiller Du for godt

Trivelin.

Trivelin.

Det vilde blive alt for vidtløftigt, at fortælle Dig alle mine Hændelser. Du veed at jeg altid har haft stor Misie med, at overtale mig til at tiene, og at nedgrave det upperlige Pund, Naturen har nedlagt hos mig, til saadanne smaa Loier, som Du veed — jeg har provet meer end eengang paa, at svinge mig i Veiret, men Verden er saa usikr som nu omstunder, saa jeg seer mig altid bragt tilbage til min forrige Stand igien. Jeg har for fort Tid siden været i Dieneste hos en Petit-Maitre, som betalte mig ikke min Lon, undtagen med sit Spanse-Nor, og fra i Gaar af har jeg lagt mig efter Medicinen,

Pasquin.

Du har lagt Dig efter Medicinen?

Trivelin.

Ga; jeg er kommen i Dieneste hos en freimmed Doctor, som har en Enke i Kikkerten, som boer her, men jeg er ikke meget vel fornæret med denne Dieneste, han syder mig efter Sundheds-Neglerne, og til sidst er jeg bange, at jeg kommer til at dve af intet.

Pasquin.

Ga det er en slet Kost, men hvad hedder den Enke, Du taler om.

Trivelin.

Madam Flaminia.

Pasquin.

O! det er min Herres Kærestes Moder, det er en Kone, som har været ung i gamle Dage, er det ikke

H h 3

sa?

saa? og som er endnu saa gal, at hun bilder sig ind at behage og blive elsket, men er Din Herre ogsaa virkelig forlief i heude.

Trivelin.

Ga pyt! En Doctor skulde besatte sig med at blive forlief! nei, han luurer paa Velstanden; man siger: at denne Enke er riig, og den gode Karl elsker Penge, som sin egen Siel. Han har dersor bedet mig, at jeg skulde saa hemmelig udforstke hos Spinette, hvad Vorhaabninger han kan giore sig.

Pasquin. (gandiske afsmægtig.)

Ah, Trivelin! hvad var det for et Navn Du nævnede.

Trivelin.

Hverledes det?

Pasquin.

Ah! jeg er sterbens-forlief i denne Spinette, saa jeg er færdig at blive gal af bare Kærlighed, men det er en Tyrk, en Tiger, som — men der seer jeg min Herre.

Sybende Scene.

Leander, Trivelin, Pasquin.

Leander.

Er det ikke een af mine forrige Tienere — jo det er Trivelin.

Pasquin.

Pasqvin.

Ja vist, min Herre, en af de hurtigste Skielmer i
vore Tider.

Trivelin.

Aa — Monsieur Pasqvin, I gior mig undseelig
med jeres Versmimmelser,

Pasqvin.

Og det som meere er, han er i Dieneste hos Do-
res tilkommende Svigersader, i det mindste seiler der
ikke meget i.

Leander.

Hvordan?

Trivelin.

Ja, min Herre, jeg er i Dieneste hos Doctor Nhus-
barbini, som gaaer paa Spor efter Madame Flaminia,
den Enke, som eier dette Huus.

Leander.

Hvorledes? tænker hun paa den Alder hun har,
at give sig igien?

Trivelin.

Ja gandstæ tilforladelig, og jeg vilde ikke ønske, min
Herre, at hun hørte Dem tale saaledes om hende.

Leander.

Ah! saa seer jeg forud, at jeg er forloren — jeg
elsker Datteren, og er nødt til, at stille mig an, som
jeg var forliefet i Moderen, som, omendskønt hun er

til Alders, dog er Coquette, og som med Glid lader som hun ikke kan se den Tilboielighed, jeg har til hennes Datter — jeg maae, i hvad der folger paa, give hende mine tanker tilkiende, Pasquin! har Du endnu ikke seet hende?

Pasquin.

Jo, jo, inden hun bliver færdig med at pudse sig, saa tanker jeg nok det er Mat. Et Fruentimmer, som er gammel og tillige sorfængelig, kan ikke saa hastig komme fra sit Matbord, her skal sættes en Skousplet endnu, her feiler en Sloise, saa en lille smule mere rodt her, saa tøre det af igien, som er for meget der, et Træk eller en Mine med Munden, at plire eller skaatte med Dinene, — med et Ord, dette Slags Fruentimmer har ingen fortroeligere Ven, end deres Matbord-Speil, thi dette allene faaer Tilladelse at see dem, saadanne som de virkelig ere, for igien at lære dem den Konst, at synes saadanne, som de ikke ere. — Men det er sandt! jeg har seet Honsfren, hun vil tale med Dem, og hun venter paa Dem i hennes Kammer.

Leander.

Men hvorfør har Du ikke sagt mig det strax. Oh! jeg iller til min elseværdige Sylvia.

Ottende

Ottende Scene.

Pasquin, Trivelin.

Pasquin.

Og jeg til min elseværdige Spinette. Men Trivelin, siden Du forstaaer Dig saavel paa alle Ting, kan Du da ikke lære mig, hvordan jeg skal høre mig ad, for at bevæge min sceanhiertede Skionhed.

Trivelin.

Det er ligesom Omstændighederne ere til, man maae altid tage et Hruentimmer der, hvor hun er sværest, at være dum og forvoven behager dem allermeest, Forstand og Undseelse er dem keedsommelig. — Har Du ikke set disse opkøllede og usorskammet artige unge Herrer, som flaggre omkring paa Theatret imellem Actricerne.

Pasquin.

Jo vist, mange gange.

Trivelin.

Stræb at efterabe deres Maneerer: Hatten han lader Pasquin giøre alle disse Gedærder.) brav need over det eene Die, den eene Haand i Dure-Lommen, den eene Skuldre lidt højere, og meere frem, end den anden, (med en lespende Stemme.) Gud jeg blive Diævels min Allersødeste! besidder De ikke en Skionhed som forblinder Dinene, men sig: hvor længe vil De lade mig crepere. Gud forbande mig, dersom jeg ikke elsker Dem, som min Piesteen, hvis jeg ikke ører Dem som min

H h 5

Princesse

Princesse — naa — hvad siger De min Kylling —
 Hvor kan De være saa haardhertet, at vægre mig en
 lidet, bare en lille bitte Douceur. (naturlig.) Over-
 alt maae Du ikke glemme, at gisre brav Haandges-
 bærder, Fruentimere holde i Sørdeleshed meget af
 de Liebhabere, som kan got spille Pantomimer, for
 Exempel : (han gisr adskillige Haandgehørder og Pasquin
 forsvarer sig, som om han var et Fruentummer.)

Pasquin.

Men Cavaleer ! hvad tænker De ? skiot Dem dog
 selv, jeg bliver i Sandhed vreed.

Trivelin.

Der kommer Spinette, lad mig nu see at Du
 spiller din Rolle vel.

Niende Scene.

Spinette, Trivelin, Pasquin.

Trivelin.

Doctor Rhubarbini har ladet mig blive her, for
 at erfare, hvorledes Madame Flaminia befinder sig, og
 at lade hende vide, at han vil have den Ere i Dag
 at besøge hende. Men Mademoiselle Spinette, sig mig
 oprigtig, bedrager min Hetrre sig ikke i sine Tanker, og
 troer hun, at Madamen sværer til hans Kærlighed.

Spinette.

Derom kan jeg egentlig ikke give jer nogen vis
 Underretning. En Coquettes Hierte er en Labyrinth,

som man aldrig kan hitte Reede i, og som hun saa
oftest selv ikke veed at finde Udgangen paa. Lad ham
paa sin Side gaae sit Bedste, maaskee der kan vel
falde et gunstigt Døeblik ind for ham.

Trivelin.

Jeg er hende forbunden for god Esterretning, og
jeg vil nu gaae hen, og see, jeg finder min Herre.

(han gaaer.)

Tiende Scene.

Spinette, Pasqvin.

Pasqvin. (til Spinette som vil gaae.)

Hvorsor løber Du saa hastig bort, Spinette.

Spinette.

Naa — hvad vil Du mig ?

Pasqvin.

Oh ! nu, see paa mig.

Spinette.

Nu vel ! jeg seer paa Dig.

Pasqvin.

Oh ! hvor Du er eenfaldig ! kan Du ikke begribe
hvad jeg vil sige ?

Spinette.

Nei i Sandhed kan jeg ikke.

Pasqvin.

Pasquin.

(giør alle de Petit-Maitre Gebærder, som Trivelin har viist
ham, han tager sin Daase op, han synger, giør
Coupeer, &c.)

Spinette.

Men Pasquin ! hvad skal alle disse Optoget betyde.

Pasquin. (stammende eg afbrundt.)

Ah min Dakke ! — Gid jeg saaer en Verdens Ulykke, — er hun ikke saa smuk som — den Dicovel. — De smukke Nine, — deres gloende Straaler — har anstukket mit Hierse, — og min Kærlighed — og alt dette foraarsager mig — hendes angenetme Person — og den forblindede Skionhed, — (han giør nogle Haandgebærder.) med et Ord: man elsker Deni, saa man maae blive gal.

Spinette.

Hvad Pokker er det for Missmæst, Du væver sammen der ? jeg forstaer jo ikke eet Ord af alt det Du har sagt.

Pasquin. (fortrædelig.)

Ei for Dicvelen ! hvorsor skal man da ogsaa bruge saa mange Omsvob ? hør ! jeg kan ikke forstille mit naturlige Væsen, giøres der endelig saa mange Historieer nødig, for at sige Dig, at jeg elsker Dig høiere end mig selv, og at —

Spinette.

Tie stille ! jeg hører, Madamen kommer. Jeg bliver ulykkelig, dersom hun har seet Dig, hun kan ikke
taale,

taale, at man er forliefet i andre her i Huset, end hende selv.

Pasquin.

O har, Spinette! kun et lille Kys til Aflag
paa de Rettigheder, jeg skal nyde, naar jeg bliver Din
Mand.

Spinette.

Aa — gaae, gaae, Mændene maae daglig Dags
flae nok af paa dem alligevel.

Pasquin.

Farev da! barbariske Spinette.

Spinette.

Farev ! forliefte Pasquin.

(Pasquin gaaer.)

Ellevte Scene.

Flaminia, Spinette.

Flaminia.

Hvorledes Spinette, har her endnu ingen været
for at giore sin Oprartning — slet ingen — det kommer
mig i Sandhed meget forunderligt for — hvilken
Norden, hvilken Efterladenhed af Besogesser, jeg har
aldrig seet saadan en Mangel paa Mandfolk. Hvor-
dan? ikke at see en Mandsperson giore sin Oprartning
ved Matbordet hos saadant et Fruentimmer, som jeg, —
det er forargeligt, Hun tager et Speil op af Lommen og
speiler

speiler sig.) og den Ærgrelse jeg har havt derover, har foraarsaget, at min Coiffure er blevet ganske skæv og uordentlig.

Spinettes.

Ei, De skiemter Madam! den har i Sandhed aldrig været smukkere, Deres Skionhed tager til hver Dag og De bliver yngere og yngere, jo østere man seer Dem.

Flaminia. (brystende sig.)

Denne Pige har altid haft en god Skinsomhed.
(til Spinette.) Saa finder Du mig virkelig —

Spinettes.

Sa, saa smuk, som nogen vil ønske sig.

Flaminia.

Der flettes mig heller ikke andet, end at jeg skal
de være lidt meere undersætlig, men Doctor Rhubar-
bini har lovet mig, at jeg ved hans Konst snart skal
blive det.

Spinettes.

Det er sandt, Doctor Rhubarbini har været
her, og han lod sage, at han vilde have den Ære,
at komme strax igien, men see der, Madam! der har
vi ham.

Tolvte.

Tolvte Scene.

Doctor Rhubarbini, Flaminia, Spinette.

Flaminia.

Ah! Herr Doctor! nu stod vi just og tælte om Dem, og Spinette lod det ret være sig angelegen, at staae paa Deres Bedste.

Doctor Rhubarbini.

Hun skal ikke heller have gjort det omsonst, Madame! og jeg vilde ønske, at hun havde min Hjælp nødig i nogen Ting, for at lade hende see min Erkiendtlighed.

Spinette.

O! jeg er Dem høiligen forbunden for Deres Godhed, Herr Doctor, jeg trænger, Gud ske Lov, ikke til Medicinen, og jeg forlanger heller ikke at blive undersætfig.

Doctoren.

Men, Madame! hvor længe vil hun lade mig vente efter den heelende Balsam, som kan læge de dybe Undre, Deres Skionhed har gjort i mit Hjerte? Kærlighed, som cirkulerer i mine Blarer, inflammerer mit Blod og sætter de inderste Deele saaledes i Brand, at der er intet uden Deres Gienkærligheds Latværg, som kan curere den Feber, mit Hjerte laborerer af.

Spinette.

Spinettes. (for sig selv.)

Maa ! det var , saae mig Skam , en Kærligheds
Erklæring , som kunde sætte baade Hjerte og Mave i
Bevægelse.

Flaminia.

Gh ! bevar os vel , Herr Doctor , hvor De has-
ster ! jeg er ikke i Stand til at høre saadanne For-
slag. De forsøger kun den Bedrøvelse endnu mere ,
som min Enkestand fører med sig , og naar jeg allene
hører tale om Forbindelse , saa faaer jeg saadanne Qual-
mer. —

Doctoren.

En lidt Dosis af et andet Egteskab vil ganske
vist fordrive disse Qualmer af Enkestanden. Men ah !
Madame ; jeg begriber alt for vel af Deres Tale , at
Deres Hjertes Tilboielighed er ikke nær saa heftig ,
som min. Af Kærlighed til Dem , sætter jeg min Konst
tilside ; alle mine Patienter beklage sig over mig , og
i dette Dieblik , da jeg her taler med Dem , venter en
meget fornemme Patient efter mig , men saa længe jeg
seer Dem , Madame , saa tanker jeg ikke paa , hvad
Fare han er i.

Spinettes. (for sig selv.)

Det er maaske saa meget desbedre for den Syge

Flaminia.

Nei , Herr Doctor , det er ogsaa alt for stor Ære ,
De beviser mig , - jeg beder Dem , gaae hen og see til
Deres fornemme Patient. Jeg vilde giøre mig en
Samvittighed over , at mine saa Undigheder skulde være
Aarsag til nogens Død.

Doctoren.

Doctoren.

Dersom dette Offer var Dem behageligt. —

Flaminia.

Nei i Sandhed vil jeg ikke. Jeg finder aldeles ingen Behag i saadanne Offre, og dersom det ikke er nok, at jeg beder Dem, at gaae derhen, saa besaler jeg Dem det.

Doctoren.

Siden det er efter Madamens Ordinance, saa skal jeg da gaae, men jeg kommer igien, som snarest, og saa forlader jeg Dem ikke, forend De først og frem for altig udtrykkelig har forsikret mig om min Skæbne og Deres Forsæt.

(han gaaer.)

Trettende Scene.

Flaminia, Spinette.

Spinette.

Den gode Mand har i Sandhed ikke i Sunde at drive Tiden unhyttig bort.

Flaminia.

Ga Spinette, man bor altid lade en Frier gisre sig de bedste Formodninger, om man endogsaa kun har ham for at sylde Tallet, det forskaffer et Fruentimmer den største Akselcelle, at hun har et stort Antal af Tilbedere, og derved holder man altid den i Verbødighed, som man agter at give Fortrinet.

Spinette.

Ga, det er let at begræbe, men paa den Maade er det da ikke Doctoren sein —

Ji

Flaminia.

Flaminia.

Geg veed, at Doctoren elsker mig, og, jeg har ogsaa stor Hsiagtelse for ham, i saer for den store Omhugzelighed, han viser i at vedligeholde min Skonhed med sine hemmelige Videnskaber, men dersom jeg beslutter at forandre mig nok engang, saa vil jeg have en Mand, som Kærligheden selv skal udsege mig.

Spinette.

Hvem bliver da dette lykkelige Menneske?

Flaminia.

Neent ud at sige — it landt saa stort et Tal af Silbedere, som mine Undigheder hver Dag trække her hid, er det ikke saa let, at giøre et Val.

Spinette.

Hvorledes? Ere da alle de, som komme her, forlochte i Madamen.

Flaminia.

I hvem ellers maaſkee?

Spinette.

Geg ønskede, at Madamens Datter —

Flaminia.

Min Datter, min Datter, ha, ha, ha! kan vel nogen sætte min Datter i Ligning med mig? et halvvoksen Barn! — Nei der hør en egen Konſt til at erobre et Hjerte, og det lærer man aldrig, uden ved en lang Øvelſe. Men Spinette! kan Du da ikke slutte Dig til, hvem der er min Øvervinder?

Spinette.

Nei i Sandhed kan jeg ikke, Madame! —

Flaminia.

Flaminia.

Kan det falde Dig saa vanstelig at giette? —
Leander —

Spinette.

Ga, det var en anden Sag. (for sig selv.) Jeg
fædeder.

Flaminia.

Ah! Spinette! det som behager mig allermeest hos
ham, det er den Verhodighed og Frygttagtighed, som
han alle Tider lader see, Skulde Du vel troe, at i al
den Tid han har gjort sin Oppartning hos mig, har
jeg tydelig funnet læse af hans Hine at han elskede,
men han har endnu ikke havt det Hertie at tale et
eeneste Ord til mig om sin Kærlighed.

Spinette.

Men, om det nu kunde hænde sig, at Madamen
tog feil i sin Indbildung.

Flaminia.

Ga — isald saa var — saa blev det min mindste
Bekymring, at faae en Mand, og jeg kunde i saa Hald
altid giøre mit Facit paa Doctoren, — men jeg er
forsikret om, at Leander elsker mig. Jeg kan endogsaa
sige Dig, at jeg har vaa nogle Dage mørket, at naar
han seer mig, saa tindrer ret hans Hine af Kærlig-
hed, og han er hver gang paa Veie at sige mig det,
men han tør ikke bryde ud dermed. Det er ogsaa at
være alt for frygtsom! men i Dag vil jeg sætte al
Alvorlighed til Side, og ved at vise mig meer venlig
imod ham, end nogen Tid tilforn, skal jeg nok faae
ham saa dristig, at han skal giøre mig den Erklæring,

sem jeg længes ligesaas meget, som han, etsør at see opfyldt. — Der er han, — lad os være allene, jeg skal nok faae ham til at tale. (Spinette gaaer.)

Fjortende Scene.

Flaminia, Sylvia, Leander.

Sylvia. (til Leander i det de gaae ind.)

Der er min Moder, Leander! tael nu til hende, gib De kunde kun overtale hende til, at samtykke i Deres Begiering.

Flaminia. (Hidsig til Sylvia.)

Hvad er dette Mademoiselle? hvem har givet jer Tilladelse, at komme her i mit Selskab, uden jeg lader jer falde — har jeg ikke forbudet jer det, gaae bort. (Sylvia gior sin Compliment) saa flux! gaae bort siger jeg.

(Sylvia gaaer.)

Femtende Scene.

Flaminia, Leander.

Leander.

Madame! Deres Vrede forstørker mig, og det slette Humeur, jeg finder Dem i, er intet godt Forvarsel for det Haab, jeg havde giort mig.

Flaminia. (Filler sig mild an igien.)

Kom kun nærmere, min Herre, kom kun nærmere! dette slette Humeur strækker sig ikke til Dem, og man kan ikke andet, end at være i godt Humeur i Deres Mærværelse. Men hvad er det, som gior Dem saa frygtsom, min Herre? Saadanne Mandssoner

soner, som De, ere ikke skabte til at giøre sig forgives
ves Haab hos et Hruentimmer, som seer efter Forti-
nesten. (meget venlig.) Tacl kuns frit, man er maaske
meere bereedvillig til at opfylde Deres Ønsker end De
tænker.

Leander.

Den Maade, De tager imed mig paa, Madam,
bringer mig til Livs igien, og gør mig dristig. Jeg
har i lang Tid svævet imellem Haab og Frygt, og har
ikke tordet vove, at aabenbare Dem et Anliggende, som
mit Livs Lyksalighed frem for altting beroer paa. Jeg
elsker, Madam! og siden det er Kærighed, som twin-
ger mig til at tale, saa maae den ogsaa tiene til Und-
skyldning for min Forvevenhed. Madam! det er Dem
alleene, som kan giøre mig lykkelig. Det er Dem, jeg
tager min Tilslugt til, og det er ogsaa hos Dem, jeg
søger Lindring for den høftige Rue, som har sat mit
Hierte i Brand.

Flaminia.

Men troer De da, at jeg ikke har funnet mærke
det? Jo Deres Stiltienhed har ikke forhindret mig fra,
at opdage denne Hemmelighed, jeg veed den ligesaa godt,
som De veed den selv. Kærighed lader sig ikke skule,
den har andre Ting at give sig tilkiende med, end Ta-
len allene, og de fleste gange ere Dinene dens høfte
Fortolkere. Men jeg er aldeles intaget af Deres Ver-
bodighed, og jeg agter Dem dersor des hoiere. —

Leander.

Siden De da har opdaget min høftige Kærlig-
hed, Madam! og siden De anseer den uden Fortydel-

se, saa tillad mig, at jeg attræer den Ere, at for eenes noiere med Dem, ved et Egteskab, som alle mine Ønsker sigte til. Lad Deres Godhed ikke lade af imod mig. Nægt mig ikke min Begiering, thi jeg kan umuelig overleve saa grusomt et Aflag.

Flaminia.

Nei De kan være forvisset om, at man tager alt for meget Deel i Deres Liv dertil, og man havde ikke ladet Dem sulke saa længe, dersom De allene havde erklæret Dem for. Så hvad Modstand jeg end har funnet giøre hidindtil i denne Post, saa vil jeg dog samtykke i den Foreening, som De taler om, for at lade Dem se, hvor høit jeg agter Dem.

Leander. (meget fornøjet.)

Ah ! Madam ! De gør mig til det lykkeligste Menneske, tillad mig, at jeg for Deres Fodder.

(Han falder paa Knæe.)

Flaminia.

Staae op, staae op, Leander ! syr Deres overmaade Glæde, lad den ikke blive for heftig.

Leander.

Tillad, at jeg uler med at giøre min Lykke fuldkommen, og at jeg maae anrette en siden Lystighed her hos Dem i Aften, imidlertid kunde Contracten være førdig til Underskrivning og dersom De vilde —

Flaminia.

Hvem kan vel aflaae Dem noget ? men De taler intet om de fornemste Poster, som vi maae lade indsøre i Contracten.

Leander.

Leander.

Oh ! Madam ! De gør mig i Sandhed Uret, der-
som De troer, at jeg er i Stand til at have saadanne
Hensigter.

Flaminia. (for sig selv.)

Hvilket oprigtigt Sindelav, og hvilke redelige Tan-
ker. (til Leander.) Siden De da ikke selv vil tænke paa
Deres Bedste, saa er det min Skyldighed at tænke der-
paa, saa De kan blive fornøjet.

Leander.

Og hvorfor vil De, at en Elfer, som allene er
indtagen af den Hornselsse at eie det, som han elfer
høiest af alle Ting, skal besvære sig med fligt; da Deres
Godhed er saa stor imod mig, Madam, hvad kan jeg da
giøre bedre, end at henstille det i Deres eget Behag.

Flaminia.

De skal ikke heller have betroet Deres Hordeel i slette
Hænder, og jeg skal ikke misbruge den Fortrolighed, De
har til mig. Jeg skal lade Dem see Prover paa, at
jeg mæner det oprigtigt, og naar jeg undtager ti tusinde
Mirdaler, (sagte.) dette er min Datters Arvegods, som
jeg ikke har at raade over ; (høit.) saa giver jeg Dem
alle mine Mirdler, som beløbe sig til tre gange saa meget.

Leander.

Ah, Madam ! overvøld mig ikke med saa stor Gav-
mildhed, Deres alt for store Godhed gør mig stansfuld,
og min Kærlighed fortiener ikke nær saa meget.

Flaminia.

Jo mere De vægrer Dem, for at tage imod mit
Silbud, jo mere fortiener De, at jeg skal tringe Deni

til at tage derimod. Og jeg forlanger ikke andet af Deres Erkiendtlighed dersor, end at De skal skynde Dem at afgjøre Brylluppet, jo for, jo bedre; De kiender jo min Notarius, gaae selv hen til ham, og lad ham skrive Contracten færdig, som jeg har sagt.

Leander.

Det er det behageligeste Ereende, De kunde give mig at forrette; og jeg har ligesaa inderlig en Længsel derefter, som De. Hvor er jeg lykkelig. Jeg havde aldrig troet at Deres Bevaaenhed imod mig havde været saa overmaade stor. Oh! Madam, jeg løber derhen.

(han gaaer.)

Flaminia.

Gør det, min kære Leander! og giid Kærlighed maae laane Dem sine Vinger, for at komme dessnarere igien.

Sextende Scene.

Flaminia. (alleue.)

Nei jeg kan aldrig gisre bedre, end at foreene mig med dette Menneske; i hvad det end skal koste mig, saa fortiener han det. Den Kærlighed han hør til mig er ubeskrivelig. Det kunde jeg tydelig see forud, at han elskede mig. Nei, for saadanne Fruentimmer, som jeg eg mine Liige, kan en Liebhaber ikke saa let forstille sig.

Syttende Scene.

Flaminia, Sylvia.

Sylvia.

Leander beretter mig en behagelig Eldende, min Mor, og omendstiont hans Hæstighed ikke tillod ham at sige mig

mig uden gandske lidet deraf, i det han gik mig forbi,
saa tænkte jeg dog, at det var at forglemme min Pligt,
hvis jeg ikke strax lod Dem see den Fornøjelse, det fors-
aarsager mig at De har villet —

Flaminia.

Ga, saaledes maae jeg side jer, det er den bedste Slutning, I kunde satte, det er mig fært, at I finder jer i Billighed, og gør ingen Indvendinger imod det, jeg har besluttet. I skal heller ikke fortryde det. Leans-
der er et meget artigt Menneske.

Sylvia.

De kan aldrig troe, min Moder, hvor det fornøier
mig, at see Dem saa vel findet imod ham, han fortiner
virkeligen de gode tanker, De har om ham, — men der
seer jeg Doctor Rhubarbini.

Attende Scene.

Flaminia, Sylvia, Doctor Rhubarbini,
Trivelin.

Flaminia. (for sig selv.)

Det usordeligste Menneske, skal jeg da aldrig være
frie for hans Overløben.

Doctoren.

Madam! om ogsaa alle mine Patienter skulde cre-
pere, saa maae jeg unddragte dem mine Besøgelser, for
paa dette Sted, at auvende al den Flid og Opvartning,
som kan bringe et saa lægende og vederqvægende Blom-
ster for min Kærlighed, som Madamen er, til Moden-
hed og Frugtbarhed.

Flaminia.

Flaminia.

O! Herr Doctor, dersom De allene har i Sinde at fylde mig Ørene fulde af Deres mediciniske Kierligheds-Erklæringer, saa gjorde De bedre, at De anvendte Deres Besøgelse paa et andet Sted, eller gik hjem, der kunde maaskee nogen havt Bud efter Dem, som havde Deres Merværelse meere nødig.

Doctoren. (til Trivelin.)

Trivelin, hvad er dette? Dette Uiselige havde jeg ikke formodet.

Trivelin.

Hun taler Dem allerede til, Herre, som De var hendes Mand.

Doctoren.

Men, Madam, hvoraaf kommer dette hidlige Temperament i saadan Hast? naar jeg har foresilt Dem min Kierlighed, har De jo med de meest lindrende og lisligste Bevaagenheds Kjendetegn løbstet min inderlige Længsel og vedvarende det Haab, jeg har giort mig; kunde De vel ester at have ladet mig forsøgne saa længe —

Flaminia. (med en hoi Latter.)

Ha, ha, ha! da har I skammelig bedraget jer, min kiære Herr Doctor, hvis I har bilstet jer ind, at et Fruentimmer, som har saa megen Skinsomhed, som jeg, kunde finde Behag i saaden en Figur som jeres.

Trivelin.

Man maae dog i det mindste tilstaae, at hun er oprigtig.

Flaminia.

I kunde til Nød være god nok at plages med, for en Kone, naar man slet ingen andre kunde saae.

Sylvia.

Sylvia. (for sig selv.)

Man begegner den gode Doctor kun meget slet og ret.

Doctoren.

Hvad? er det saaledes man fører sig op imod en berømt Doctor, og navnkundig Medicus! O Tempora! O Mores! men hvem kunde hun vel bedre være tient med Madame, end en Doctor, paa hendes Alder.

Flaminia.

Paa min Alder, paa min Alder! Troer I da, at jeg er allerede afslægs, og tænker I, at man ikke mere bør giøre sig Tanker om at behage En, som er ung og elskværdig? I jeres Nine har man vel ikke den Skionhed eller det yndige Væsen, som giør at man er saa behagelig, og elsket af alle, Ha —

Doctoren. (til Trivelin.)

Det maae ganske vist være nogle hidlige Dunster, som ere stegne op i Hovedet, og har forvirret hendes Hjernes

Flaminia.

Bie kuns lidt, bliv her allene et Dieblik, saa skal I blive overbevist om jeres slette Indsigt! I skal saae det at see, saasnart de fornødne Anstalter til Bryllupet ere færdige. — Ha, ha, ha! for at det kan blive destmeere usædvanligt, saa skal Iaabne Ballet.

Sylvia. (for sig selv.)

Det er mit Bryllup med Leander, som min Moder meener. (Hoit og skremtende.) Jeg er vis paa at Doctoren vil legge sig Ere ind, han seer ud til at være en god Dandser.

Doctoren. (fortrættet.)

Disse Stikpiller satte tilsidst min Galde i Bevægelse.

Sylvia.

Sylvia.

Der kommer Leander med Notarius. (for sig selv.)
Hvor jeg er fornøjet.

Nittende Scene.

Flaminia, Sylvia, Doctor Rhubarbini,
Leander, Notarius, Trivelin.

Flaminia. (til Notarius.)

Kom nærmere, min Herre. (til Leander meget kiglen.)
Har De ladet indsøre det i Contracten, som jeg har sagt?
Leander.

Ja, Madam, jeg kan ikke paa nogen Maade erkende Deres store Godhed! dersom De forlanger det,
saa vil jeg lade Contracten læse.

Flaminia.

Det gisres ikke nodig, saasnart De er fornøjet med den, saa skriver jeg under i Blinde. (Hun skriver under. Til Sylvia.) Nu min Datter, vil I ikke skrive under med?

Sylvia.

Det er en Datters Pligt, at adlyde sin Moder.
(Hun skriver under tillsige med Leander.)

Flaminia. (til Notario.)

Nu er det bragt i Rigtighed, min Herre, og nu er De saa god at tage Contracten med Dem. See der seer jeg allerede vore Musicantere, de komme meget Leleiligt.

Tyvende

Lyvende Scene.

De forrige, Musicanterne, som blive forte
ind af Spinette og Pasquin.

Sylvia.

Det er endnu ikke nok, min Moder! her er endnu
et Givtermaal at afgjøre. Pasquin og Spinette elste
hverandre, og dersom De vilde —

Flaminia.

Så jeg tillader Dem, at De maae saae hverandre;
saa kom lad os nu ikke tænke paa andet, end at fornsie
os! De nyegivte Personer skalaabne Balliet.

(Musicanterne spille en Menuet; Flaminia rekker Leander
Haanden for at dandse med ham; han gør hende en
Compliment og gaaer dag om hende, og tager Syl-
via ved Haanden; de gaae frem paa Theatret, og
sætte dem i Positur til at dandse.)

Flaminia. (for sig selv.)

Han er saa fornojet, saa han veed ikke selv hvad
han gør. (til Leander.) Men hvordant er det Leander!
hvad er det I bestiller?

Leander.

Det, som De har befalet mig, Madame.

Sylvia.

Vi gior jo ikke andet, min Moder! end hvad De
selv har sagt.

Flaminia. (tager Leander ved Haanden.)

Men seer De da ikke, at De tager feil? (til Sylvia.)
Og I Mademoiselle, jeg skal lære jer noget andet, bie kun —

K F

Sylvia.

Sylvia.

Har De ikke sagt, min Moder, at de nyegivts Personer skuldeaabne Vallet.

Flaminia.

Naa — hvad da?

Sylvia.

Naar saa er, saa er det jo mig, som skalaabne det med Leander.

Flaminia. (sor sig selv.)

Hun er bleven gal, hun bilder sig ind, at det er hende, som er givt. (til Sylvia.) Tænker I at det er jeres Navn Contracten er stilet paa.

Sylvia.

Men hvis ellers min Moder?

Flaminia.

Gh! det var ret et artigt Spørsmaal. (til Leander ganske forskrækket.) Hun maae ganske vist være blevet forrykt i Hovedet.

Sylvia.

Men jeg kan aldeles ikke begribe, hvad De vil sige, min Moder! De kan være forsikret om, at jeg er intet mindre, end forrykt i Hovedet, og at det er ganske vist Dem, som tager feil.

Flaminia.

Mei! nu kan jeg ikke tvinge mig længere — strax paa Timen gaae jeres Vei — saadan en raae Tos, som I —

Sylvia.

Oh! det er jeg nu ikke længere, og jeg vil at Leander skal stille denne Trætte ad.

Fla-

Flaminia.

(til Leander, som er gandske bestyrket.)

Men Leander! kan De da ikke stoppe Munden paa
hende, og lade hende vide, at det er mig —

Leander.

I Sandhed, Madam, De seer mig saa forvirret,
at jeg ikke veed, hvad jeg skal sige.

Flaminia.

Der er jo slet intet at staae i Betænkning over!
De skal aabne Gallet med den, som De anseer for Deres
tilkommende Kone.

Leander.

(gør en dyb Compliment for Flaminia.)

Eftersom De tillader mig, at forklare mig paa den
Maade, Madame! (han tager Sylvia ved Haanden.) saa
har jeg aldrig ønsket mig anden, end den elskværdige
Sylvia.

Flaminia.

Sylvia! Himmel! hvad hører jeg? og Contracten —

Leander.

Ja Contracten er stilet paa hendes og mit Navn,
Madame! og jeg har troet, at det var Madamens
Meening.

Flaminia. (for sig selv.)

Men har jeg og virkelig funnet tage saa stammelig feil? (til Leander.) I Bedrager! den heftige Kærlighed, I erklærede for mig, var den ikke —

Kl 2

Leander.

Leander.

Jeg mærker nok, Madam! at vi har ikke forsaaet hinanden ret; jeg har taelt oprigtig og aabenhiertet med Dem, men De har hentydet det til sig, som jeg allene har tilregnet Deres Datter —

Flaminia. (Hidsig.)

I er en Tolper, og jeg giver aldrig min Tilla-delse.

Leander.

Jeg tilstaarer, at denne Heiltagelse kan være fortædelig for Dem, Madam! men De maae tillade mig, at jeg benytter mig af mine Rettigheder, De har selv underskrevet Contracten og altsaa —

Doctoren.

De maae troe mig, Madam, at det bedste De kan giøre, er at synke denne Pille med Zaalmodighed.

Flaminia.

Jeg er færdig at brieve af Harme — Us! — jeg har fanget mig selv, jeg har skrevet altting under, og det som gior Wykken desmeere usorddragelig, og som gior mig rasende, er at jeg har bervet mig selv over trefierde Deele af mine Midler.

Doctoren. (til Trivelin.)

Trefierde Deel af hendes Midler?

Trivelin.

Lad os gaae, Herre, naar de ere horte, saa har vi intet meere at givte os med paa dette Sted.

Flaminia.

Flaminia. (ester at have grundet.)

Men jeg er taabelig, at jeg vil græmme mig over, at miste saadan en ung Føsentast, den Skade staer let til at oprette, og Doctoren vil med Hornselsse —

Doctoren.

Madamen maae forlade mig. Var vari refertur, hun har nu nylig foragtet mig, nu falder Touren mig til. Det Bræk-Pulver, Madamen har givet sine Midler ind, har fuldkommen cureret den Hidsighed, som min Kiærlighed foraarsagede mig. Jeg er hendes skyldigs Tiener.

Flaminia. (rasende)

Hvordant? vil I alle være eenige om at bedrage mig, skal jeg taale saa forsmædelig en Skam — oh! — jeg er saa bespændt — saa jeg kan ikke tale — jeg bliver splitter gal.

(gaaer ud.)

Een og thyvende Scene.

Sylvia, Leander, Doctor Rhubarbini, Spinnette, Trivelin, Pasquin.

Doctoren.

Det var, paa min Ere, en artig Misforstand.

Sylvia.

Ah! Leander! vores Foreening vil koste mig min Moders Vensteb, hun tilgiver mig aldrig. —

Kl 3

Leander.

Leander.

Slaae sig kun til Roelighed, smukke Sylvia, med
Liden vil vi nok saae at saae hende god igien. Lad
os slaae alt det af Tankerne, som kan bedrøve os, og
lad os begynde vores lidens Lyttighed. Herr Doctor! De
er vel saa god at bære os med Deres Mærværelse.

Spinette.

Naa Pasquin, sig mig engang: er der ingen
Feiltagelse imellem os?

Pasquin.

Aa intet, Du elsker mig, og jeg elsker Dig, Du
givter Dig med mig, og jeg givter mig med Dig, det
ser jo noget, som er haandgribeligt, og som man aldrig
kan tage feil af.

(NB. Det indstregede staarer ikke i Originalen.)

Sylvia.

I Mødre, som Dettrene altid forskrække
Med moednere Alder til Egteskabs Stand;
I dermed, hos os, kuns desmeere opvække
Den Altraae vi have, at nyde en Mand.
Hvi maae vi for eder ei Mandvorne være,
I sikkert dog dertil kan slaae Eders Lid,
At sminkede Rynker kan Prisen ei bære.
Alting har sin Lid, alting har sin Lid. :::

(Den sidste Linie igentages af Chorus.)

Leander.

Leander.

I Skindsyge Egtemænd, ivrige Haner!

Hvis Koner ei ter paa en Mandsperson see.
Troer I, at hvis Konen vil elste Galaner,

At det, som I frygter, dog ei skulde skee?
Jo meere at Konen sig efter jer stikker,

Jo meer hun sig vogter for Marsag til Splid,
Jo mindre er Eders Nærverelse sikker.

Alting har sin Tid, alting har sin Tid. ;;

Spinette.

Naar Doctoren Egteskabs-Knude vil knytte,

Maae vigtige Marsager giere hans Val,
Thi naar han sig ret af sin Konst skal benytte,
Han ei maae formeere de Levendes Tal.

Naar Døde med Klagemaal ham ikke strokker,

Naar Lykken iblandt er hans Slumpegrieb blid,
Hans Dumhed og Feilgreeb da Jorden bedækker.

Alting har sin Tid, alting har sin Tid. ;;

Pasquin.

En Elske, som al sin Lyksalighed sætter

I det, at erlange sin Elskedes Haand.

Har

Har langsomme Dage, aarvaagene Nætter

Indtil han faaer knyttet det ønskede Baand.
Een Maaned, heit tvende det neppe dog varer

Før Kicerlighed har med Kold sindighed Strid.
Om Aarsag ham spørger, hvad gielder han svarer:

Alting har sin Tid, alting har sin Tid. ::

Leander, siden Chorus.

Heigunstige Danske, som Danske beære!

Det er vores Ønske, det er vor Altraae:
Ei noget, som bedre, vi veed at begicere,

End at vi maae Deres Hsiagtelse naae.

Det er det, som skal vores Velsaerd forfremme,

Og er De forniede med vores Flid

Og os Deres Bisald vil lade fornemme,

Da er det nu Tid, da er det nu Tid. ::

Ende.

